

Sławomir Biela

*En els braços de
Maria*

Traducció de Xavier Bordas Cornet

Editorial Scire

Disserny portada:

**Amb llicència eclesiàstica de
L'Arquebisbe de Barcelona**

Nota del traductor: les cites de la Sagrada Escripura utilitzades en aquesta obra han estat tretes de la BCI, Bíblia catalana traducció interconfessional, Ed. Claret, Barcelona 1997.

© Sławomir Biela

© Scire, S.L. 2004-02-09

Col·lecció Scire n°

Scire Espiritualitat
Barcelona 2004

“He vingut a calar foc a la terra,
i com voldria que ja estigués encesa!” (Lc 12, 49)

**Al nostre estimat
Sant Pare Joan Pau II,**
que tant desitja que s’abrandi
el foc de la Nova Evangelització

Presentació de l'autor

L'autor d'aquest llibre, Sławomir Biela, nascut a Polònia el 1956, és doctor en Física de l'Estat Sòlid, per la Universitat Politècnica de Varsòvia, havent fet també estudis a la Facultat Pontifícia de Teologia de Varsòvia, en l'especialitat de Teologia de la Vida Espiritual.

Des del 1977, col·labora directament amb el Professor Mn. Tadeusz Dajczer, doctor en Teologia i fundador del Moviment de les Famílies de Natzaret, en l'elaboració dels fonaments de l'espiritualitat d'aquest Moviment d'àmbit mundial. A partir del 1986, és membre de l'equip de redacció de les publicacions destinades a la formació espiritual dels membres del Moviment. Les publicacions ja han estat traduïdes al portuguès, espanyol, anglès, francès, català, italià, alemany, hongarès, eslovac, txec, letó, ucraïnès, rus i noruec.

El llibre "EN ELS BRAÇOS DE MARIA" és el fruit de llargs anys de reflexió de l'autor en l'àmbit de la vida espiritual cristiana. Enfoca les diverses etapes de la vida interior, raó per la qual és accessible tant per aquells que són principiants com per aquells que avancen ja més profundament pel camí de la "unió transformant" de la que ens en parla sant Joan de la Creu en els seus escrits.

El llibre " EN ELS BRAÇOS DE MARIA" porta la mateixa línia d'espiritualitat que hi ha a l'obra mundialment coneguda "Espiritualitat de Natzaret" (veure Colecció Saurí n°122, Publicacions de l'Abadia de Montserrat), de la qual n'és autor el Professor Mn. Tadeusz Dajczer, obra que ja ha estat traduïda a més de 40 idiomes.

Index

Presentació de l'autor
Index
Pròleg a l'edició catalana
Pròleg a l'edició mexicana
Pròleg a l'edició dels Estats Units
Pròleg a l'edició filipina
Pròleg a l'edició Lituana
La nova evangelització, realització de la vocació universal a la santedat

Part I

CAMINS EN QUÈ DÉU ENS ESPERA

I-LA PREGÀRIA EN L'ACTITUD DEL PUBLICÀ

“Just”, però tanmateix no justificat
Lladre de la glòria de Déu
No ets més que una gerra de terrissa
Pregar com el publicà
El “bes” del sofriment
El fariseu emmascarat
Els dos abismes
Tot el món que ens envolta ens parla de l'existència dels dos abismes
La pregària del publicà, difícil i àrida
Reconeix que no ets capaç
Quan no veus cap progrés

2. LES TROBADES AMB DÉU

Trobar-se en el Cor de Crist
En els seus braços ferits
Davant de Crist crucificat
El do amagat en cada esdeveniment
Davant del Crist, ple de força

3. BAIXANT VERS EL SILENCI DE LA MEDITACIÓ

Crist davant dels teus ulls
Crist en el teu cor
Crist, a les teves mans
En acabar la meditació

4. EN MEDITAR EL PARE NOSTRE

“Pare Nostre”

“Vingui a nosaltres el vostre Regne”
“Que es faci la vostra voluntat”

Part II

DÉU, ENAMORAT DE TU

1.- "EREN COM OVELLES SENSE PASTOR" (Mc 6,34)

Sense tu jo no puc viure
La prova de fe precedeix al miracle
Obedients malgrat tot
Déu vol ser “captivat” per mitjà de la teva humilitat
Quan l’ovella “es transforma” en un porc
Quan només comptem amb nosaltres mateixos
Que sigui un clam, encara que sigui miserable

2.- LA INDIGÈNCIA DE L’OVELLA SENSE PASTOR

Aquella, la indigència de la qual arriba al límit
Seguint els passos d’Aquella que era un abisme de indigència i de confiança
Viure la pregària de l’ovella desvalguda

3.-L’OVELLA PERDUDA SOBRE LES ESPATLLES DEL BON PASTOR

Ara, Déu t’estima més que abans de la caiguda
La font del perdó
Déu en treu un bé, de les conseqüències del mal
No pots recolzar-te en tu mateix
Tot contemplant la Creu
Els pecats dels què Déu ens preserva contínuament

4.- CONFIAR COM LA CANANEA

Som grans pecadors, perquè estem plens de la nostra pròpia visió del món
Quan l’aspiració a la santedat sembla irreal
La confiança de la cananea
La reacció a l’aparent rebuig
Humilitat i fe profundes
No dubtis mai de la misericòrdia de Déu

5. EL RETORN DEL FILL PRÒDIG

El pare permet la tragèdia del fill
Descobrir l’amor del Pare en llibertat
En el fons de l’abisme
El bon lladre, un model per a tots nosaltres
La confiança és com l’oli de la llàntia

6. QUAN LA PRESÓ ÉS LLOC DE TROBADA AMB L’AMOR

Descobrir el sentit de les experiències doloroses

També un presoner pot esdevenir un gran sant
¿Llibertat, a la presó?

Part III

“Heus aquí la teva Mare”

1. “MARIA, AQUELLA QUE ENS PRECEDEIX EN LA PEREGRINACIÓ DE LA FE” (Lumen Gentium, 58)

Les proves de fe
Les proves de fe en la vida de Maria
Creure en allò que és humanament impossible
L'extraordinari de la relació espiritual de Jesús i Maria
La infància espiritual de Maria
El difícil silenci davant Josep
L'acceptació de la difícil experiència a Betlem
L'acceptació de l'exili
La dificultat d'acceptar la vida “comuna” que portava Jesús
El misteri de la grandesa de Maria
En la humiliació i en la vida oculta
L'heroisme de l'obediència de la fe al peu de la Creu
Els sofriments i creus de Maria, després de la Resurrecció
Som educats per Maria
La nostra unió amb Crist crucificat

2. HA MIRAT LA PETITESA DE LA SEVA SERVENTA

La resposta de la Verge Maria
Aquella que va voler ser “l'esclava” del Senyor
Regnar vol dir servir
Mai no feia ombra a Déu
Cal que desitgis romandre amagat i passar desapercebut
Estar disposat a cedir la pròpia funció als altres
L'esclavatge de l'aferrament a les funcions que es realitzen
No preguntis: Per què?
Ha mirat la petitesa de la seva serventa
Amb els ulls posats en Maria

3. L'ABANDÓ FILIAL A MARIA

Els Apòstols cridats al camí de la creu
Les nostres resistències i rebel·lions
Quan ens espanta la nostra feblesa
La crida a la comunió de vida amb Maria
La diferència entre “abandonar-se” i “confiar”
La relació íntima com a Mare
Davant les proves de fe i les experiències difícils
Procurem imitar Maria en tot
Deixar-se formar per Ella

4. ROMANDRE ALS BRAÇOS DE LA MARE

Mare i Mestra de la nostra vida

“Portats en els braços de Maria”

Vida espiritual “en els braços de Maria”

La responsabilitat resultant de ser “elevat enlaire”

“Romandre als braços de Maria” en el context de la vida de cada dia

També quan peques

Maria davant el seu Fill crucificat

Maria davant la nostra crucifixió

NOTA DEL TRADUCTOR

Les cites de la Sagrada Escripura, utilitzades en aquesta obra han estat tretes de LA BIBLIA BCI, Bíblia Catalana, traducció interconfessional, Ed.Claret, Barcelona 1997.

Pròleg de l'Arquebisbe de Barcelona Cardenal Ricard Maria Carles

El lector o lectora té a les seves mans un llibre profund d'espiritualitat. De la més genuïna espiritualitat cristiana, perquè reflecteix molt bé les línies magistrals dels grans doctores i doctors de l'Església, com santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu i santa Teresa de l'Infant Jesús, mestres tots ells en pouar en l'Evangelí els trets d'una autèntica espiritualitat cristiana.

A la vegada, l'autor d'aquest llibre d'espiritualitat, és un laic. Sławomir Biela, nasqué a Polònia l'any 1956. És doctor en Física de l'estat sòlid per la Universitat Politècnica de Varsòvia. I és sorprenent i esperançador que un científic del nostre temps com ell, hagi fet, i amb tant de fruit – estudis en l'especialitat de la teologia de la vida espiritual a la Facultat Pontifícia de Teologia de la mateixa ciutat de Varsòvia.

Des del 1977, aquest professor col·labora també amb el professor Tadeusz Dajczer, fundador del Moviment de les Famílies de Natzaret, en l'elaboració dels fonaments de l'espiritualitat d'aquest moviment d'àmbit mundial. Les publicacions del moviment ja han estat traduïdes a diversos idiomes, entre ells el català.

El llibre “En els braços de Maria” és fruit de l'aprofundiment que ha fet l'autor del misteri cristià. Enfoca les diverses etapes de la vida interior, raó per la qual resulta accessible tant a aquells que són principiants, als que avancen ja més profundament pel camí de la “unió transformant”, aquella de què ens parla sant Joan de la Creu en els seus escrits.

El llibre porta la mateixa línia d'espiritualitat que hi ha a l'obra mundialment coneguda “Espiritualitat de Natzaret” (Meditacions sobre la fe), de la qual és autor el professor Tadeusz Dajczer, obra que ha estat traduïda a més de quaranta idiomes. Aquesta obra fou posada a l'abast dels lectors catalans per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Em plau agrair que ara posin també a la nostra disposició en català aquest llibre d'espiritualitat que és obra d'un seglar.

En virtut del baptisme, de la confirmació i de la seva vocació cristiana, en l'Església i en el món, els laics estan també cridats a viure amb profunditat els camins de l'espiritualitat cristiana i en aquest sentit, el seu testimoniatge, la seva vivència i – per què no? – també el seu ensenyament poden enriquir-nos i estimular-nos a tots, fins i tot a aquells i aquelles que hem seguit el camí d'una vida d'una radical consagració a Déu en el sacerdocí ministerial o en la vida religiosa.

Tots recordem la forta influència que va tenir en la vida del Sant Pare Joan Pau II, en la seva joventut, el mestratge i el testimoniatge d'un místic laic, sastre d'ofici, Jan Tyranowski, que l'introduí en el misticisme carmelità i en els grups juvenils del Rosari Vivent, on nasqué la seva vocació sacerdotal. El record del “sastre místic” m'ha vingut a la ment tot llegint les lliçons d'aquest “físic místic”. Déu vulgui que porti a moltes persones pels camins d'aquella espiritualitat profunda que és l'única que pot donar respostes a la fam espiritualitat de molts homes i dones del nostre temps.

Ricard Maria Card. Carles, Arquebisbe de Barcelona.

**Pròleg a l'edició mexicana
de l'Arquebisbe Primat de Mèxic
Cardenal Norberto Rivera Carrera**

Entre els camins que l'Esperit Sant ha disposat per a la renovació de l'Església, un lloc destacat l'ocupa la crida insistent que ens recorda la vocació universal de tot batejat: *la santedat*. Des del capítol V de la Constitució Dogmàtica Lumen Gentium del Vaticà II, fins al capítol III de la Carta Apostòlica “Novo Millenio Ineunte” – per no mencionar altres documents i veus del magisteri recent – la santedat s'està expressant cada dia més com una urgència i una prioritat pastoral, fonament de tota pastoral. És per això, precisament, que ha estat una preocupació constant del sant Pare, oferir al món contemporani nous models de santedat, sortits del tresor de l'Església: homes i dones que s'han obert al do de la santedat. Homes i dones de totes les condicions socials, de diferents oficis i diverses situacions familiars, representatius de les condicions ordinàries i extraordinàries de la vida, de diferents latituds i cultures, propers i semblants a nosaltres, com les persones amb què convivim en la vida quotidiana.

La santedat no és pas un afegit ni molt menys un recurs més per a tenir èxit en els plans pastorals. És la mateixa voluntat de Déu, com ens ho recorda sant Pau: “Aquesta és la voluntat de Déu, que visqueu santament” (1 Te 4, 3), és la raó de ser de la nostra vida i de la missió de l'Església: la plena comunió dels homes amb Déu, la nostra conformació amb Crist i per mitjà d'Ell, per poder ser introduïts en el misteri de la comunió trinitària (cf. Jn, caps. 14-17).

Gràcies a Déu, s'han anat trencant les imatges inadequades i els estereotips deformats de la santedat, segons els quals, aquesta és quelcom propi d'homes o de dones extraordinaris, de “genis de la santedat”; i no la vocació de tot batejat que, en haver estat incorporats a Crist, estan cridats a que la vida de Crist creixi en la persona fins a abraçar-ho tot. Avui, la santedat ha de ser presentada com una pedagogia adequada, perquè “els camins de la santedat són personals i exigeixen una pedagogia de la santedat vertadera i pròpia, que sigui capaç d'adaptar-se als ritmes de cada persona” (cf. Joan Pau II, “Novo Millenio Ineunte”, n° 31).

Nosaltres, els mexicans, tenim, en l'esdeveniment guadalupà, un magnífic exemple d'aquesta pedagogia adaptada i “inculturada”. La pedagogia guadalupana – mariana – té, en l'indi Joan Diego, uns primers fruits de santedat que avui se'ns proposa com a model, gràcies a la seva canonització, als mexicans i a tots els homes i dones del segle XXI. Avui, cal que posem de relleu, que el fet guadalupà, és a dir, la trobada de Maria amb Joan Diego, és una trobada evangelitzadora i generadora de santedat, és a dir, una privilegiada trobada amb Crist.

Maria, surt a l'encontre de “Juanito, Juan Dieguito”, talment com Ella el va anomenar, des de la primera aparició. Aquest home pobre, en el sentit evangèlic, és un home obert a l'amor de Déu, que se li manifesta d'una forma particular, per mitjà de l'amor de Maria. Ella el va escollir com a el seu missatger o enviat, i com en tota missió divina, l'enviat no va mai sol, sinó que amb ell hi va el qui l'envia. La santedat i la missió són sempre quelcom personal, encara que estiguin fonamentades en una vocació universal.

Joan Diego és per a nosaltres un exemple del camí de la fe i de les seves proves. Si ja, el fet de ser enviat era una prova de fe, la malaltia mortal del seu oncle Bernardino semblava quelcom inoportú, fora de temps, justament en el moment central de la seva missió: portar el senyal que demanava el senyor Bisbe. Tanmateix, davant de la seva feblesa, Maria no l'abandona i finalment, és Ella qui surt a trobar-lo i el conforta, talment que s'hi abandonà com un infant *en els braços de Maria*.

Llavors, malgrat la feblesa de la seva fe, i potser precisament per això, Maria se li revela encara més plenament com a Mare seva, expressant-ho amb unes dolces paraules: “¿No sóc aquí, Jo, que sóc la teva Mare? ¿Tens necessitat de quelcom més? (NM 119) Aquestes paraules són el ressò de les paraules que va adreçar Nostre Senyor a Maria i a Joan, al peu de la Creu, “...Dona, aquí tens el teu fill.” (Jn 19, 26). Joan Diego, llavors, reforçat en la seva fe per Maria, es va refiar d’Ella, s’hi abandonà del tot i va complir allò que li demanava. Maria i Joan Dieguito, igual que Maria i Joan l’Apòstol, entren, aleshores, en un moment especial de comunió de vida, en un particular *camí de santedat*. I així com Joan Apòstol, com a resposta al testament de Crist “**i des d’ençà, el deixeble la va acollir a casa seva**” (Jn 19, 27), també Joan Diego va anar a viure amb Maria; no només va anar-hi a viure i a servir-la fins al final de la seva vida, a l’ermita que es va construir, sinó que va entrar en una especial comunió de vida amb Maria, que fou el seu camí de santificació. Va romandre “**En els braços de Maria**”, per a ser conduït així a la santedat.

Per això, de bona gana, presentem i recomanem aquest llibre “**En els braços de Maria**”, que encara que el seu tema no sigui l’esdeveniment guadalupà, és un ajut oportú per a llegir i aplicar en les nostres vides, allò que hi ha d’implícit en la trobada entre la Mare de Déu i Joan Diego, i així, d’aquesta manera, descobrir la forma en què Maria el condueix vers al creixement de la fe i l’abandó total a l’amor de la Mare, com si aquesta fóra la *pedagogia de Maria de Guadalupe per a la santificació*. És necessari, doncs, que hi descobrim, no només l’elecció de Joan Diego per a una missió, ja de per si sola, difícil, sinó també la preocupació i l’actuació de Maria per la santedat de l’enviat.

“**En els braços de Maria**” és un clar, senzill i profund llibre, on l’autor ens hi desglossa pedagògicament alguns elements del camí vers la santedat: l’oració, els seus models, la manera d’introduir-s’hi a través dels camins de l’Evangeli. El camí que se’ns presenta en aquest llibre es nodreix de la mateixa font, cava en la mateixa veta del camí cristocèntric i marià del qual s’ha alimentat l’espiritualitat i el pontificat de Joan Pau II. Sławomir Biela, polonès com el Papa, ens desglossa també, de la seva ma, els trets centrals de la vida d’Aquella “que ens precedeix en la peregrinació de la fe”. Maria és l’ajut indispensable i el model del nostre caminar en la foscor de la fe, fins a arribar a viure totalment adherits a la voluntat del Pare.

Aquest llibre es troba en la mateixa línia del llibre “**Espiritualitat de Natzaret**” (Publicacions de l’Abadia de Montserrat, Colecció Sauri nº 122), “best seller” d’espiritualitat del que n’ha estat fundador del moviment “Famílies de Natzaret” el pare Tadeusz Dajczer (llibre que ha estat ja traduït a 46 llengües i se n’han fet un centenar d’edicions a tot el món). Aquest moviment d’origen polonès ha estat expandint-se a tot el món i ha estat una ajuda espiritual que alimenta a més de tres centes mil persones en el món i varies desenes de mils en el nostre Mèxic.

Que la nostra “moreneta del Tepeyac” que avui ens concedeix l’elevació del seu fill Joan Dieguito als altars, susciti imitadors seus, que sense por, segurs d’estar llibre “**En els braços de Maria**”, es dediquin a l’obra de la Nova Evangelització amb un nou ardor de santedat.

Mèxic D.F. a 26 de Febrer de 2002

Norberto Cardo Rivera Carrera
Arquebisbe Primat de Mèxic

Pròleg a l'edició dels Estats Units de l'Arquebisbe de Washington Cardenal Theodore McCarrick

En aquest tercer mil·lenni que acabem de començar, bo i responent a la crida que fa el Sant Pare Joan Pau II per a una Nova Evangelització, cal que també recordem que nosaltres, com a persones individuals, també som interpel·lats per l'espiritualitat dels esdeveniments en les nostres vides, talment que donen resposta, fins i tot d'una forma cada vegada més fervorosa, a la crida de Déu per marxar vers la santedat. Com a crida que ens és adreçada, la Nova Evangelització implica que aquesta resposta exhorti a un zel renovat i a una obertura sincera envers l'Esperit Sant, obertura gràcies a la qual siguem capaços de “buscar primer el Regne de Déu i fer el que Ell vol” (cf. Mt 6, 33). El Sant Pare, donant Ell primer resposta a aquesta crida, per la seva vida espiritual tan profunda, ens recorda el repte de Crist perquè confiïem en Ell, quan “tirem llac endins per calar les xarxes i pescar” (cf. Lc 5, 4).

El Sant Pare ens ensenya també, que no és suficient de renovar els mètodes pastorals i d'organitzar i coordinar les institucions de l'Església, ni tampoc estudiar més detingudament les bases bíbliques i els principis teològics de la fe: *cal despertar un nou desig de santedat (Redemptoris Missio, 1990)*. El llibre “**En els braços de Maria**” ens dóna un testimoni, que precisament és la nostra vida de pregària que renova i referma aquest desig ardent, enmig de les moltes diverses distraccions i preocupacions de la vida contemporània. És el desenvolupament de la vida interior el que permet a cadascú de nosaltres que centrem els nostres esforços i la nostra atenció, més decididament i de forma més clara, en la crida universal de Déu vers la santedat, cap a una santedat que representa el motiu bàsic, i al mateix temps, la força de la Nova Evangelització.

Les gràcies que Déu ens atorga en el baptisme, ens permeten créixer contínuament en la fe, l'esperança i la caritat de Crist i a favor dels germans. Tanmateix, degut a la nostra feblesa, en el nostre camí cap a la plena unió amb Déu, aviat trobem obstacles i dificultats. És llavors que cal que supliquem Déu, amb humilitat i amb una confiança cada vegada més gran, perquè sigui el Senyor mateix qui ens cridi cap a Ell, per mitjà de la nostra santificació, sense aturar-nos pel fet que sovint ens hi encallem i puguem dubtar de la seva perfecte voluntat. Només quan tractem de respondre a la crida de Déu per buscar la santedat, per mitjà d'una pregària intensa i personal, el nostre esforç per superar el “mal amb el bé” pot donar fruit. Tal com ens ho recorda Crist mateix: “sense Mi no podeu fer res”.

Estic convençut que el llibre “**En els braços de Maria**” proporciona al lector una visió profunda i vivificant, recolzada en la Sagrada Escripura, per a aprofundir la pròpia vida interior de pregària. Ben segur que serà un bon complement a l'obra “Espiritualitat de Natzaret” (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Colecció Saurí nº 122), aquest tractat d'espiritualitat, tan reconegut, obra del pare Tadeusz Dajczer. Efectivament, l'autor del llibre, Slawomir Biela, ens recorda que els nostres anhels més profunds pels dons preciosos de Déu i pel seu amor incondicional, per assolir una seguretat interior, no poden ser satisfets, a no ser que hi hagi un esforç per a descobrir a través de la pregària, la veritat sobre nosaltres mateixos. Més encara: Déu ens exhorta a admetre com som, en realitat, perquè gradualment anem portant la contrària a diversos mecanismes de defensa i a certes ambicions del propi “jo”, de l'home vell en nosaltres, sense témer, però, que Ell ens refusi o ens jutgi, gràcies a la consciència creixent que l'Amor de Déu, l'Amor misericordiós, tot ho supera, tot ho venç.

En restar davant la crida cap a la santedat, adreçada en els nostres temps, tant individualment a cada persona, com també a tota l'Església en la seva totalitat, Slawomir

Biela fa un seguiment del magisteri del Sant Pare, quan subratlla la importància de la Verge Maria com a font de la nostra esperança. Quan tractem d'avançar en el camí a la santedat, per mitjà de la imitació del seu exemple humil i gloriós, ens és atorgada una esperança inamovible.

L'autor del llibre, ens recorda, en l'exemple del Fill Pròdig, i de la dona Cananea, que una esperança tal, neix de la humilitat i de la confiança, quan el reconeixement davant Déu de la nostra petitesa i la nostra indigència, atrau, fa venir la immensitat de la seva misericòrdia redemptora. És en aquest sentit que el missatge d'aquest llibre ens recorda la força de les paraules del sant Pare Joan Pau II, en la seva Exhortació Apostòlica *Reconciliatio et Paenitentia*: “val la pena recordar i subratllar que el penediment i la conversió, són un apropament més gran envers la santedat de Déu, i un retrobament de la pròpia veritat interior, distorsionada i remoguda pel pecat; són també un alliberament en el més profund, de la pròpia humanitat, i d'aquesta manera ens fa recuperar la joia perduda, la joia d'haver estat salvats” (*Reconciliatio et Paenitentia*, 1984).

És un goig per a mi, el fet de tenir aquesta oportunitat de donar suport a l'apostolat del Moviment de les Famílies de Natzaret, fundat pel pare Tadeusz Dajczer, autor del llibre “Espiritualitat de Natzaret” (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col.Saurí nº 122). Aquesta obra, *que ja ha estat traduïda a 46 llengües*, així com altres obres, ens parlen de la força que rau en el fet de lliurar-se a Déu i a la seva misericòrdia, humil i confiadament, seguiran nodrint espiritualment als més de tres cents mil membres del Moviment de les Famílies de Natzaret a tot el món, i a moltes altres persones que busquin la certesa de l'amor incondicional de Déu, així com la presència de Déu en llurs vides. Desitjo, al mateix temps, una vegada més, afirmar el meu suport a aquest moviment que es desenvolupa de forma tan dinàmica als Estats Units, on ja hi ha més de tres mil membres i sobtadament està creixent.

En aquest llibre, m'ha commogut profundament l'obertura i el zel de l'autor, en compartir amb el lector les seves conviccions interiors, i la seva visió sorprenent de l'amor de Déu, així com també, de forma particular, la seva reflexió sobre el camí, en què la Mare de Déu hi viu amb una plenitud de confiança. Aquest petit llibre ens mostra fins a quin punt Slawomir Biela resta fidel al motto del sant Pare “Totus Tuus Maria”, la realització del qual podem contemplar en la vida de Joan Pau II. “**En els braços de Maria**” és el fruit d'una intimitat amorosa de l'autor amb el Senyor, que ens ha donat la seva Mare, Maria, perquè sigui la nostra Mare. Ens els seus braços plens d'amor, i per mitjà del seu humil exemple, “nosaltres també podem esdevenir sants, que mai no s'envelleixen ni passen de moda, sinó que constantment romanen com a testimonis de la joventut de l'Església” (Joan Pau II, a Lisieux, el 2 de juny de 1980).

**Cardenal Theodore McCarrick,
Arquebisbe de Washington**

**Pròleg de l'edició filipina
De l'Arquebisbe de Manila
Cardenal Jaime L.Sin**

Enmig de la confusió del món d'avui, veiem ànimes que desitgen servir a Déu. Hi ha tantes persones que volen veure, què podrien fer encara, per tal de lliurar-se a Déu i al pròxim. Hauríem de desitjar, no només servir a Déu, sinó també fer-ho talment com Ell vol ser servit. Perquè això sigui possible, la nostra passió més gran hauria de ser el nostre creixement constant en la vida espiritual.

Per què la pregària és tan important? Podem respondre a aquesta pregunta, bo i analitzant la funció que té la pregària: adoració, contrició i penediment, agraïment i petició. Això és precisament el que té lloc quan preguem. I que succeeix si no preguem? Llavors no adorem Déu, no vivim contrets pels nostres pecats, no agraïm a Déu pels seus nombrosos beneficis ni tampoc no li demanem que ens guiï i que ens ajudi a emprendre la missió de la nostra vida. És a dir, no fem res per a l'obra de Déu, sinó que més aviat realitzem els nostres propis plans! Mireu: si ni tan sols li fem preguntes a Déu sobre quina és la seva voluntat, llavors, com la podem complir?

És en aquest context que podem apreciar plenament el llibre de Slawomir Biela, “*En els braços de Maria*”. Abandonant-nos a l'Amor de Déu, per mitjà de Maria, podem ser refermats, per la vida de pregària, no només en els desigs, per tal de servir a Déu, sinó sobretot en un servei autèntic al Senyor, talment com Ell el desitja. Sense l'oració, ens lliurem als nostres propis apetits, prejudicis, a les pròpies opinions, criteris i capritxos. Ens comencem a concentrar en les nostres pròpies possibilitats, la nostra intel·ligència, talment com ho fan els seguidors del New Age, que prediquen “una espiritualitat centrada en un mateix”, enlloc de centrar-se en l'amorosa Providència de Déu.

Adrecem-nos doncs, vers la nostra estimada Mare, talment com ens hi exhorta l'autor del llibre. Maria és per a nosaltres, model d'abandó a la voluntat de Déu, model que ha quedat reflectit en la seva santa vida, en la seva fe, en el seu servei i en la seva humilitat. L'autèntic abandó a la Mare de Déu ens conduirà de la forma més eficaç, al seu Fill, Jesucrist. Abandonem-nos doncs, en la pregària, com ho feu Ella, perquè puguem ser un viu reflex de l'Amor de Déu en la vida quotidiana.

cardenal Jaime L. Sin, DD
Arquebisbe de Manila cardenal Sin

Pròleg de l'edició lituana
De l' Arquebisbe Metropolità de Vilnius
Cardenal Audrys Juozas Bačkis

“Pare... el nostre pa de cada dia doneu-nos Senyor en el dia d'avui” (cf. Lc. 11,2-3), aquesta és l'oració quotidiana del cristià. Aliment per a reforçar el cos, aliment per al creixement de l'esperit; ambdues necessitats calmen la seva set en la inesgotable font de l'Amor de Déu.

Les llavors de l'Evangeli que escampa el llibre de Sławomir Biela “En els braços de Maria” es transformen en un vivificant programa per a les famílies, per a les persones que cerquen aliment espiritual. La paraula de Déu es font de vida actual per totes les generacions, per a la persona de qualsevol vocació, que amb un humil amor l'accepta en el seu cor.

El pa és l'aliment dels pobres. Només els pobres saben valorar el pa i se n'alegren. El creixement de la vida espiritual comença amb el coneixement de la veritat sobre nosaltres mateixos. ¡Cal un gran coratge! Només aquell que és capaç de dir amb tot el cor: “Oh Déu, tingues compassió de mi que sóc pecador” (cf. Lc. 18,9-14), sap acceptar el do de Déu, el pa quotidià de l'amor.

Desitjo de tot cor que aquest aliment espiritual formi en la nostra nació homes i dones virtuosos, sants, que vulguin i siguin capaços de compartir aquest pa en llurs famílies, en la pàtria i en el món sencer.

Que la Verge de la Misericòrdia os condueixi a tots per aquest sant viatge, i que os doni el coratge que cal per acceptar la pròpia feblesa, i també per a confiar totalment en la gràcia de Déu.

Audrys Juozas Card. Bačkis
Arquebisbe Metropolità de Vilnius

LA NOVA EVANGELITZACIÓ, REALITZACIÓ DE LA VOCACIÓ UNIVERSAL A LA SANTEDAT

En "De civitate Dei" (Sobre la ciutat de Déu, XV, 28), sant Agustí diu que hi ha, sobre la terra, dos regnes, i que hi seran fins a la fi del món. Les seves fronteres no divideixen pas els homes o les societats, ja que aquestes passen per dins de cada ànima humana. Dos amors formen aquests regnes: l'amor d'un mateix, que arriba fins a menysprear Déu, ("Amor usque ad contemptum Dei") i l'amor de Déu que arriba fins al menyspreu d'un mateix ("Amor Dei usque ad contemptum sui"). En el decurs de la història, de mica en mica van augmentant el seu territori, un a costa de l'altre. L'objectiu de la història de tota la humanitat, així com de la vida de les persones és precisament el de construir el Regne de Déu. Dit d'una altra manera, és el creixement de Crist en nosaltres. Així doncs, l'acceptació o el rebuig de Crist és el que traça la història individual de cada ànima humana. Sembla que és en aquest context que se situa la crida de Joan Pau II per a una nova evangelització.

***Crist ens dona la seva Mare, com a model i ajuda particular en la construcció del Regne, i en la continuació de l'obra d'evangelització del món. Aquella, que ens donà el testimoniatge de la vida de fe, d'esperança i de caritat més autèntic, ens crida a la conversió i a la santedat. La transformació del món, que en el procés de secularització s'ha allunyat tant dels ideals de l'Evangeli, no es podrà dur a terme amb transigències o amb mitges tintes. L'obra de la nova evangelització exigeix que, a exemple de la Verge Maria, ens lliurem a Crist, i que ens hi lliurem com un do total, sense reserves. El repte del nostre temps i de la situació actual de l'Església exigeix el **radicalisme de la fe**. LA NOVA EVANGELITZACIÓ EXIGEIX QUE EL CAMÍ AUTÈNTIC CAP A LA SANTEDAT SIGUI PROCLAMAT I REALITZAT PER AQUELLS QUE EL PROCLAMEN.** K. Rahner suggereix que el cristià del segle XXI, o serà místic, o no serà absolutament cristià. No n'hi ha prou, escriu Joan Pau II, de renovar els mètodes pastorals, ni organitzar i coordinar millor les forces eclesials, ni explorar amb major agudesa els fonaments bíblics i teològics de la fe: cal desvetllar un nou "ardor de santedat" (Redemptoris Missio, 90). El radicalisme de la fe és impossible sense el radicalisme de la nostra conversió i la realització de la vocació universal a la santedat, com ens recorda el Concili Vaticà II. Sense això, no esdevindrem testimonis autèntics de l'Evangeli. La santedat és la premissa fonamental i la condició indispensable perquè l'Església pugui realitzar la seva missió redemptora (Christifidelis Laicis, 17). **L'Església sempre ha necessitat els sants, però sobretot ara en els nostres temps. L'Església necessita sants** que, segons expressa Joan Pau II, mai no envelleixen ni caduquen, i són testimonis de la joventut de l'Església (vegeu l'homilia pronunciada a Lisieux, el 2 de Juny de 1980).*

*Quelcom bàsic per a la Nova Evangelització, que hauria de ser una resposta a la vocació universal a la santedat, és la nostra pregària. És aquesta, sempre i quan sigui una expressió autèntica de fe i d'amor envers Déu, la que decideix sobre l'eficàcia de l'evangelització. Accentuar la importància de la pregària no significa caure en el quietisme. L'amor exigeix sempre el testimoniatge de l'acció. L'essencial és allò que es troba en la base de la nostra activitat. Refiar-se de les pròpies forces fa impossible la realització de la vocació universal a la santedat. És indispensable buscar la voluntat de Déu **en l'esperit de la humilitat evangèlica**. Només aquell que viu en l'esperit d'humilitat no espera el reconeixement o els resultats visibles. No pregunta en quina etapa del camí que mena cap a Déu es troba, sinó que accepta el fet de continuar caminant en la foscor, essent incapaç de comprendre les experiències que està vivint. Un home així és com un infant que s'agafa ben fort, enmig de la*

fosc de la nit, a la mà del pare. Aleshores comença a viure la profunditat de la fe, abandonant-se en tot al Pare celestial.

Per mantenir un equilibri just entre aquests dos pols que marquen el nostre camí cap a Déu, que són la vida activa i l'abandó a Déu en l'oració, ens cal esforçar-nos en l'acció com si tot depengués de nosaltres, i tenir la confiança com si tot depengués de Déu. Però, d'acord amb l'economia divina, que és l'economia de la gràcia i de la misericòrdia, la nostra activitat hauria de sorgir sobretot d'una disposició del cor. És d'ella que hauria de resultar el nostre esforç en l'obra de l'evangelització nova. **"La santedat - com diu Santa Teresa de l'Infant Jesús - no està en aquesta o aquella pràctica; consisteix en una disposició del cor que ens torna humils i petits als braços del Pare, conscients de la nostra feblesa i incapacitat, però confiats sense límits en el seu amor paternal."**

La nova evangelització, ha de realitzar-se en una situació extremadament difícil, atès que s'adreça a un món que està afectat per la descomposició dels valors humans i cristians. A l'home contemporani, incapaç de renunciar a si mateix i de deixar enrera el seu egoisme, cal fer-li recordar l'ideal de la **infància espiritual**. El descobriment en si mateix de la manca de forces necessàries per assumir l'esforç de l'ascesi, pot conduir a l'actitud d'humilitat i confiança de l'infant, que és una crida per les forces del Regne de la gràcia. Davant del poder diví de l'amor que es vessa arreu del món, cal ser petit com un infant, a fi d'atreure's aquest Poder, per a poder-ne quedar ben plens. La infància espiritual, que es manifesta en el reconeixement de la nostra petitesse i de la nostra impotència fins a l'extrem de l'abisme, invoca i atrau un altre abisme: l'abisme de la misericòrdia (*Abyssus abyssum* invocat).

Perquè la nova evangelització pugui ser una nova proclamació de l'Evangelí a l'home contemporani, **anunci fet amb un nou ardor**, cal que estigui lligat a la nostra entrada en el camí de les **benaurances del Crist**, que són les que constitueixen l'essència mateixa de l'Evangelí, expressada plenament en la primera d'elles: "Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel." (Mt 5,3). El menyspreu agustinià de l'egoisme ("contemptus sui") és una forma de **pobresa d'esperit** que fa lloc al Regne de l'amor i de la gràcia - un espai per a l'amor de Déu. És precisament als pobres en l'esperit, als que sense posseir res esperen Déu mateix, que ha estat promès el Regne del cel.

L'economia de la gràcia, com ens ho diu el Concili de Trento, es realitza per la justícia ("per iustitiam") i per la misericòrdia ("per misericordiam"). La nostra actitud envers Déu és molt sovint reduïda al nivell de la justícia: jo et dono perquè tu em donis ("do ut des"). Això ve de la convicció que l'home ha de merèixer l'amor de Déu, que Déu dona en la mesura de la generositat del nostre do, en la mesura en què nosaltres treballem i sofrim per Ell. En el programa de la nova evangelització sembla necessari - segons el missatge de la santa germana Faustyna Kowalska - de posar una atenció especial **en l'espiritualitat de la misericòrdia**.

L'home contemporani, que experimenta de forma tan dolorosa la seva pròpia indigència, tan tocat pel sofriment i per haver de veure com sovint els seus propis esforços són infructuosos, va descobrint de mica en mica, la veritat existencial que, a semblança de **l'ovella desvalguda**, cal que s'abandoni en l'amor del Bon Pastor. El cristià ha de ser profundament conscient del fet que la santedat no és res que es pugui conquerir, sinó que, únicament la podem rebre de Jesús, si aspirem a la santedat d'una manera ben ardorosa. No som nosaltres qui donem a Déu, és Déu qui ens ho dona tot. En definitiva, cadascú de nosaltres, en el capvespre de la vida es trobarà davant de Déu **amb les mans buides**. I llavors, a l'encontre d'aquells que s'esforcen per Déu, però que resten davant d'Ell amb les mans buides, vindrà Jesús amb les mans plenes.

Déu desitja que li permetem de mostrar-nos amor, i que com a resposta al seu amor, **li permetem a Ell mateix, actuar en nosaltres**.

*La seva actuació en nosaltres no està inhibida per la nostra pecaminositat. En experimentar doncs, l'estat de trobar-se perdut interiorment, que resulta del pecat, podem, com sant Joan apòstol, a qui el pecat i la feblesa no li eren desconeguts, obrir-nos a les paraules expressades des de la Creu al deixeble estimat i a cadascú de nosaltres: "Heus aquí la teva Mare" (Jn 19, 27). I com Joan, que va ser confiat llavors a la Mare de Déu, la va "acollir a casa seva" (idem), així també nosaltres podem descobrir en aquestes paraules, una crida a abandonar-nos a Maria, perquè Aquella que va formar el Rostre de Jesús aquí a la terra, pugui també formar el seu Rostre en nosaltres. Entrant a través d'aquest abandonar-se a Maria, en una **comunió de vida amb Ella**, entrarem en el camí d'unir-nos cada vegada més plenament amb Jesús, en el camí de la santedat.*

El llibre "En els braços de Maria" és una crida fervorosa per a seguir a Jesús fins al final, perquè el món, per a descobrir novament l'Evangelí, necessita sobretot sants.

p.Tadeusz Dajczer

part I

Camins en els que Déu ens espera

Quan per primera vegada, vaig aconseguir arribar a aquells departaments inaccessibles del Vaticà, on – segons diuen- els sants Pares, van viure una tremenda soledat, l'emoció va ser tan forta, que a la capella, gairebé no vaig adonar-me dels vitralls del sostre, ni del Via Crucis de bronze a la paret, ni tampoc vaig veure la Verge de Czestochowa a l'altar: el sant Pare agenollat em va semblar immens. Sobre les seves amples espatlles, la seva capa evocava els horitzons nevats, i jo em preguntava com es podia haver situat una muntanya tan gran en un espai tan petit (després de l'atemptat del 13 de maig, la neu es fon, i es podrà veure la roca). Tenia davant meu un bloc rocós de pregària. Després de la santa Missa, celebrada amb una minuciosa atenció, i amb la lentitud aparent dels astres que volten al cel, vint minuts van ser consagrats a una pràctica ja molt abandonada avui: l'acció de gràcies, durant la qual, Joan Pau II, estava agenollat en el seu reclinador amb dimensions d'un pupitre. Ell prega, diria jo, talment com respira, i tanmateix "actua" (A.Frossard, "Diàleg amb Joan Pau II,).

"La pregària és recerca de Déu, però també revelació de Déu. (...) A través de la pregària, Déu es revela primer de tot com a misericòrdia, és a dir, com a Amor, que surt a l'encontre de l'home que sofreix, com a amor, que empara, aixeca, invita a la confiança. La victòria del bé en el món va unida de manera orgànica amb aquesta veritat. Un home que prega, professa aquesta veritat i en un cert sentit, fa present enmig del món Déu que és Amor misericordiós" (Joan Pau II, "Travessant el llindar de l'esperança, Plaza Janés, Barcelona 1994, p.48").

I-LA PREGÀRIA EN L'ACTITUD DEL PUBLICÀ

La pregària ocupa un lloc particular enmig de les diverses formes de trobada de l'home amb Déu. És en la pregària, que elevant el nostre pensament cap al Creador, escoltem la seva veu i busquem la seva voluntat.

¿No ens aprofitem potser massa poc d'aquesta possibilitat extraordinària d'estar en un contacte tan proper amb Déu? Ell desitja que tota la nostra vida esdevingui pregària – viure en la seva presència i per a Ell.

¿Procures, cada dia, deixar durant un cert temps les teves obligacions, per poder restar davant Déu, apartat dels brogit dels afers de cada dia, en el silenci del teu cor?

Per a entrar en aquest silenci i poder-hi romandre tant de temps com sigui possible, procura de fer-te conscient que:

en aquest moment estem junts, jo i el meu Déu,
jo, pecador, davant del Déu que m'estima.

“Just”, però tanmateix no justificat

“Va dir a uns que es refiaven d'ells mateixos, creient que eren justos, i menyspreaven els altres: «Dos homes van pujar al temple a pregar, l'un fariseu, i l'altre, publicà. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana, i dono la desena part de tots els béns que adquireixo.» Però el cobrador d'impostos, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: “Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador”. Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» (Lc 18, 9-14).

A qui és adreçada aquesta paràbola? Sant Lluç diu clarament: “a uns que es refiaven d'ells mateixos, creient que eren justos, i menyspreaven els altres”

És a aquests “justos” que Jesús diu,
que davant Déu estan en pitjor situació
que els grans pecadors!

Davant Déu **únicament** ens justifica
el reconeixement de la veritat sobre nosaltres mateixos,
i això significa:
reconèixer el propi no-res
juntament amb la confiança en la misericòrdia de Déu.

No ens sorprèn això? Per què Déu va justificar tan fàcilment el publicà, que és el pecat personificat? Per què el “just” fariseu no va baixar justificat, sinó que marxa amb l'anunci d'una propera “humiliació”? És dolent no ser un lladre, injust, adúlter, no cometre pecats tan greus com el publicà? És dolent dejunar i donar la desena part de tots els guanys? Per quin motiu el fariseu no va baixar justificat?

Què és el que va causar el seu tancament tan fort a la misericòrdia de Déu?

Jesús, amb la seva paràbola explica que ni tan sols els pecats més greus ens tanquen tant a Déu com l'actitud permanent d'hipocresia, com **manternir-se en l'engany**:

el no reconeixement del no-res que som,
el fet de enaltir-nos d'allò que hem rebut de Déu com un do
i de creure'ns superiors als altres per haver rebut aquest do.

En canvi en surt justificat aquell que confessa a Déu els seus pecats, tant els comesos "de pensament, paraula, obra o omissió", com aquells altres pecats dels quals Déu el preserva; aquell que de tot cor es decideix a fer un acte de contrició i de fe en la misericòrdia de Déu, tot suplicant:

"Déu meu, tingues pietat de mi, pecador!"

Malgrat que els altres sovint considerin just al fareiseu i que ell mateix s'hi consideri també, tanmateix només a ell es refereix l'advertiment de Jesús, sobre la imminent "humiliació".

Si comences a atribuir-te a tu mateix el bé que Déu t'atorga, pots ser privat d'aquest bé.

Lladre de la glòria de Déu

El fariseu no era lladre, injust, adúlter...És veritat que això exigia una certa forma de cooperació amb la gràcia de Déu; tanmateix, vanagloriar-se d'això i sentir-se superior als altres era ofendre Déu.

Aquell home robava a Déu la glòria que li corresponia, i això ho feia per a edificar la seva pròpia glòria. S'exaltava i s'enorgullia davant Déu amb allò que no li pertanyia, i també menyspreava als altres per causa de les gràcies divines rebudes. No es va posar davant Déu en la veritat, i no va reconèixer el seu propi no-res. No va reconèixer la veritat del fet **que si Déu no l'hagués preservat**, hauria pogut cometre qualsevol pecat. El fariseu no reconeixia cap dels seus pecats comesos: no veia el propis pecats d'omissió, els pecats que provenen de malbaratar les gràcies de Déu i l'abús d'aquestes gràcies. En canvi, ell s'atribuïa a si mateix tot allò que hi havia de bo en la seva vida.

Era **injust** envers Déu i envers aquells que menyspreava, aquells lladres, estafadors, adúlter...

¿Es mereixia doncs, de ser justificat als ulls de Crist?

El mateix ens passa a nosaltres;
en presentar-nos davant Déu, reconeixem
tan sols uns quants de «petits pecats»
i tot el precipici del nostre estat de pecadors **el callem:**
* callem els pecats d'omissió
* callem els pecats de les gràcies malbaratades
* oblidem tants pecats, dels quals Déu **ens preserva constantment.**

Déu desitja la nostra justificació,
però no anomenarà just a aquell que
no vol reconèixer
el seu **propi no-res**
i s'atribueix a si mateix els dons divins.

No ets més que una gerra de terrissa

En restar davant Déu,
confia en la seva misericòrdia i
reconeix la veritat sobre tu mateix,
tal com ho féu el publicà,
llavors Déu posarà la seva mirada sobre la teva misèria
i s'apiadarà de la seva criatura:

la transformarà
la santificarà
i l'omplirà de Si mateix.

Si vols imitar l'actitud de la Verge Maria i ser com Ella, una gerra de terrissa que Déu pugui omplir amb la seva Presència, cal que siguis pobre en l'esperit com Ella.

La gerra no és més que una gerra, i sempre ho serà. No pot oblidar-ho, fins i tot quan queda plena de Déu mateix. La matèria del recipient de la nostra ànima, aquí a la terra serà sempre tal com és, tal com la va definir el publicà: "Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador!".

Érem pecadors
ho som

ho seguirem essent fins a la fi de la nostra vida aquí en la terra.

«Si afirmàvem que no tenim pecat, ens enganyàriem a nosaltres mateixos, i la veritat no estaria en nosaltres.» (1 Jn 1,8).

Pregar com el publicà

Seria molt bo, si comencessis cada dia amb la «pregària del publicà». De bon matí, hauries d'oblidar-te que tens peus, almenys durant uns minuts, i començar el dia doblegant els genolls davant Déu. Així, si et poses abans de fer res, de genolls, ja no podràs ocupar-te d'altres coses. Els genolls t'haurien de recordar que cal que preguis, i que ho facis amb l'actitud del publicà.

En el silenci del teu cor, procura **estar davant Déu,**

ple de confiança

i reconèixer el teu estat de pecador

tal com Ell et permet de veure'l.

Potser ho descobriràs en relació amb algun pecat

que et vindrà **gravat a la memòria,**

o potser per les temptacions que t'acorrallen.

A partir d'aquí, procura anar completant aquesta visió del teu pecat...

En prendre consciència d'algun pecat, confessa a Déu:

Senyor, sóc capaç de cometre

qualsevol altre pecat, si Tu no me'n preserves.

Potser et serà més fàcil de reconèixer el teu estat de pecador,

si procures recordar els set pecats capitals i els deu manaments de Déu.

Aleshores, pregant durant uns minuts amb «la pregària del publicà», t'adonaràs de quin material és la gerra que Déu s'ha triat per fer-ne el seu temple.

La «pregària del publicà» despertarà en tu l'**agraïment** envers Aquell que omple una gerra tan miserable amb la seva Presència. Repetiràs sovint: "*Senyor, no comprenc ni el teu amor, ni el teu desig de voler restar en una gerra tan miserable, ni que vinguis a un pecador tan gran; però et dono les gràcies per això*".

Procura, doncs, presentar-te davant Déu, tan sovint com puguis, amb l'actitud del publicà;

procura-ho sobretot durant la santa Missa

i d'una manera especial, en **el moment de la Comunió.**

És evident que si participessis a l'Eucaristia i rebessis el Cos de Crist amb l'actitud del fariseu hipòcrita

ofendries molt Déu.

El Santíssim Sagrament mateix, malgrat el seu meravellós poder, no pot pas transformar un fariseu, per raó del seu orgull; si no és que rebí una gràcia eficaç¹.

Esforça't en diferents moments del dia a pregar amb la pregària del publicà, en forma de jaculatòries, procura dir, encara que només sigui per uns instants: "*Jo només tinc pecats,*

però Tu, Senyor, m'estimes

- jo te'n dono gràcies".

El "bes" del sofriment

Déu ens expressa el seu amor,

amb formes que

ens poden resultar incomprensibles.

En efecte, Déu a vegades expressa el seu amor

amb el «bes» del **sofriment**.

Mostrant-nos així la seva confiança particular,

ens introdueix en el misteri de la seva Passió salvadora.

Poden ser també una expressió del seu amor,

humiliacions doloroses,

la soledat,

difamacions...

Poden ser també expressió del seu amor **les tenebres de la fe,**

quan de sobte et trobes tan sec,

que et resulta impossible despertar en tu

ni el més petit sentiment positiu, **fins i tot en la pregària.**

Quan, malgrat els teus esforços per a ser bo, no t'en surts i

tens la impressió que enlloc de viure cada vegada més els ensenyaments de Jesús,

només ets, de fet, una caricatura de cristià.

Això et pot resultar dolorós, però precisament gràcies a això, podràs descobrir més fàcilment la veritat sobre tu mateix, **experimentaràs** que ets pecador. Això anirà formant en tu l'actitud del publicà. Aquestes experiències difícils, i sovint incomprensibles per a tu, podran en més d'una ocasió produir en tu la protesta, l'oposició, fins i tot la revolta. El teu «jo» es revoltarà: no te'n estranyis, això també és una part de la veritat sobre tu mateix. Estranya't més aviat que no et revoltis. Digues-te a tu mateix: *És Déu que m'ha donat la gràcia de no revoltar-me.*

Sí, és una gràcia molt gran, immerescuda.

El fariseu emmascarat

Tanmateix, sol passar que quan rebem aquesta gràcia, ens l'atribuïm i comencem a jutjar i donem lliçons als altres «rebels». És aleshores quan queda al descobert el fariseu ben

---

¹ Els termes "gràcia eficaç" i "gràcia suficient" estan relacionats especialment al període de discussió teològica sobre l'eficàcia de la gràcia de finals dels segles XVI i XVII. Sense entrar en detalls d'aquestes discussions teològiques, podem dir que per gràcia suficient (*gratia sufficiens*), entenem la gràcia suficient per a la salvació, com també una gràcia especial de Déu que no fou realitzada per manca de cooperació apropiada amb aquesta gràcia. Gràcia eficaç (*gratia efficax*), en canvi és aquella que assoleix els efectes que Déu desitja, degut a la cooperació adient per part d'aquell que la rep.

emmascarat que hi ha en nosaltres, que sota les aparences d'una falsa humilitat i de diverses pràctiques religioses ben elaborades, hàbilment amaga la seva vertadera imatge.

Fins i tot algú pot lloar-te, voldrà prendre't per exemple, quan tu, en tot moment, no ets més que un fariseu.

Això ho descobriràs quan comencis a pregar amb la pregària del publicà. No tinguis por, aleshores, de veure l'abisme de la teva misèria, i no fugis del que vegis. Aquesta és la veritat objectiva sobre tu. Si volguessis viure amb il·lusions, continuaries sent fariseu fins a la fi de la teva vida aquí a la terra.

La pregària del publicà no hauria de ser practicada únicament en començar el dia. Seria bo si aquest tipus de pregària ens acompanyés durant tota la jornada, ja que arrossegats pel remolí dels esdeveniments, oblidem fàcilment l'actitud del publicà. Llavors neix en nosaltres la seguretat en un mateix, tan plena d'orgull. Comencem a utilitzar màscares contínuament renovades:

una per als nostres col·legues de la feina,
una altra a casa, per als membres de la família,
una altra encara, en el confessionari, per al confessor.

A vegades, durant la confessió intentem de treure'ns alguna de les màscares, però sol ocórrer que la traiem només en part. Així, lluitem interiorment contra nosaltres mateixos, i malgrat que el confessor s'esforçarà per ajudar-nos, no ens traurà pas la màscara per nosaltres. No és ell qui s'ha de confessar, sinó el penitent. Aquesta lluita interior que consisteix a arrancar-nos les màscares, pot resultar per nosaltres una prova extremament difícil. Alguns fracassen moltes vegades. Però algun dia, si s'obren en confiança a la misericòrdia de Déu, destaparan la veritat sobre ells mateixos, i confessaran, d'una manera plenament oberta, ja sense cap mena de respectes humans, que són pecadors.

El Sagrament de la Reconciliació serà aleshores per a ells un autèntic bes de Déu.

No tinguis pas por de la confessió.

Recorda't sovint que

la millor confessió és aquella

en què descobreixes en confiança l'abisme² de la teva misèria.

No tinguis por, que el sacerdot no fugirà,

esgarrifat de veure els teus pecats.

Però fins i tot si fugís, Déu no deixaria pas d'estimar-te.

No has de tenir por de Déu, perquè Ell sap prou bé,

tot allò que hi ha **dins del teu interior**.

Es tracta simplement que vulguis ser com el publicà.

Que confiant plenament en la Misericòrdia divina,

vulguis conèixer, **quin tipus de gerra de terrissa ets**.

Els dos abismes

¿Vols conèixer cada vegada més plenament la mesura del teu mal i al mateix temps la mesura de l'amor de Déu? Desitges que la teva pregària esdevingui cada vegada més la pregària del publicà? Cal que et disposis a estar-te moltes vegades davant de la Creu.

Veient Crist clavat de mans i peus a la Creu,

---

² L'abisme és el símbol d'una realitat que no es pot mesurar, no té límits. L'abisme del nostre estat de pecadors, per exemple, significa el pecat de l'home, que aprofundim i coneixem en la mesura de la nostra unió amb Déu. En aquest cas concret, es parla de l'abisme de la misèria espiritual obert a l'Amor Redemptor de Jesús, és a dir, la misèria de l'home penedit davant de la Creu

et serà més fàcil de comprendre
quin abisme³ de mal és el pecat.
El sofriment de Crist
reflecteix aquest abisme **de la manera més perfecta.**

Estant davant la Creu i adorant Aquell
que ha carregat sobre seu tots els teus pecats,
coneixeràs cada vegada més profundament
aquests dos abismes:
l'abisme del teu pecat
i l'abisme de l'amor de Déu per tu.

En la mesura que et posis davant la Creu cada vegada més sovint, la teva actitud davant Déu s'anirà assemblant a la del públicà.

Perquè, de fet, la pregària davant de la Creu,
aprofundeix
tant la visió del propi estat de pecador, per un cantó,
com per l'altre, la fe en l'amor de Déu.

El teu mal, pel poder del Sacrifici Redemptor de Crist,
ha estat vençut i esborrat.

Pel poder d'Aquell,
que t'estima amb un amor que no té límits,
has estat redimit.

Tot i adorant la Creu,
podràs prendre consciència d'aquesta realitat cada vegada més plenament.

També pots pregar d'aquesta manera,
quan estàs davant del Santíssim Sagrament.
A l'Eucaristia, en l'Hòstia que adores,
s'hi amaga el Crist gloriós.
Ell, que fou crucificat, que va morir i ressuscitar,
per donar-te a conèixer el seu amor;
un amor fins a la Creu,
i fins a la Presència en un mos de pa.

Tot el món que ens envolta ens parla de l'existència dels dos abismes

No n'hi ha prou d'estar en l'actitud de l'home que reconeix l'abisme de la seva misèria, abisme que crida l'abisme de la misericòrdia, només durant la pregària. Aquesta actitud ens és necessària tota la nostra vida:

a la feina,
a casa
i sobretot en les nostres relacions amb els altres
quan ens trobem davant Déu, present en l'altre.

Cada persona és un temple de Déu: «No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant, rebut de Déu i que habita en vosaltres?» (1Co 6,19). Quan et trobes davant una altra persona també pots adorar Crist, que s'hi troba ocult. L'Esperit Sant habita en cada persona, en cada persona hi habita Crist crucificat i ressuscitat. Quan recordis això, començaràs a mirar els altres d'una manera diferent.

---

3 idem

També en el món creat, en tot el món de la naturalesa hauries de descobrir-hi a Crist, que ens mostra el seu amor més alt a través de la Creu. Tal com ho feu sant Francesc d'Assís, que en poc temps va domar un llop. La llegenda de la seva trobada amb el llop, que no deu ser del tot una llegenda: amb el reconeixement de la veritat sobre si mateix i amb la confiança en la misericòrdia de Déu, sant Francesc va provocar un miracle. I quan l'animal ferotge de sobte, inesperadament, li va donar la pota, ell no va atribuir això al bon contacte que ell podia tenir amb els animals; sabia prou bé que el miracle és obra de l'omnipotència de Déu.

Procura sempre d'adorar el Creador, present no tan sols en el pròxim, sinó en tota criatura, i donar-li gràcies per totes les seves obres.

Tota la creació ens parla del Creador.

**El món sencer és manifestació de Déu,
que en el seu Fill Unigènit va ser crucificat.**

Tot el món, de la mateixa manera,
ens parla de l'abisme dels nostres pecats
i de l'abisme de l'amor de Déu.

Els arbres, les flors, els camps de blat, les roques i tot el que t'envolta i està al teu servei, parla de l'immens amor de Déu per tu. De l'amor d'Aquell, que contínuament t'atorga els seus dons, malgrat el teu no-res i la teva maldat.

Si et poses en presència de Crist Crucificat tan sovint com puguis, podràs pregar en tot moment amb la pregària del publicà. Gràcies a això, la Creu es convertirà en el centre de la teva vida i et cridarà a viure en la veritat. La Creu que conté la veritat sobre Déu i sobre l'home, et permetrà de romandre en la veritat. La Creu serà per a tu una crida perquè visquis en la veritat; llavors la veritat et farà lliure (cf. Jn 8,32).

Déu, veient la teva actitud d'humilitat,
podrà començar a fer miracles en la teva vida.
Fins i tot a suspendre les lleis de la naturalesa!
Si esdevens pobre en l'esperit,
i et poses sempre en la veritat davant Déu,
amb fe en la seva omnipotència i en el seu amor,
tot canviarà en la teva vida:
començaràs a beneficiar-te de l'omnipotència de Déu.

La pregària del publicà, difícil i àrida

La pregària de l'home pobre en l'esperit canvia a mesura que es desenvolupa la seva vida interior. Aquell que viu **la seva primera conversió**⁴, quan Déu "el toca" amb un amor experimentat per ell d'una manera emocional, pregarà la «pregària del publicà» sense grans dificultats. Potser fins i tot plorarà veient els seus pecats. Tanmateix, aquesta etapa normalment passa de pressa.

Més tard, el contacte emocional amb Déu començarà a intercalar-se amb estats d'**aridesa** cada vegada més freqüents. Per tant, unes vegades no tindràs cap problema amb la

---

⁴ "En la vida del cristià podem distingir quatre etapes: la del pecador, la del cristià convertit (principiant), la de l'home espiritual (en progrés) i, finalment, la de l'home divinitzat o transformat. En el cas de la primera etapa, es pot dir que una persona viciada pel pecat no es preocupa ni pels manaments de Déu ni pels afers espirituals. Si en la seva vida té lloc alguna crisi, té lloc la primera conversió i esdevé una persona justa o un cristià il·luminat per la fe. Sant Joan de la Creu no s'ocupa d'aquesta primera conversió. Ell suposa que el lector ja ha trencat amb els lligams del pecat i amb tot allò que podria ofendre Déu i que és poc probable que torni a aquest tipus de coses" (veure N.CUMINS, *Introducció als ensenyaments de Sant Joan de la Creu*, Cracòvia 1992, pàg. 264, títol original, "An introduction to Saint John of the Cross")

pregària, però altres vegades experimentaràs que ets incapaç de pregar. Malgrat que vulguis pregar com el publicà, no et sentiràs absolutament publicà. Et forçaràs a creure que ho ets, però en realitat no estaràs pas convençut de ser pitjor que els altres, de ser indigne fins i tot de «gosar aixecar els ulls al cel» (Lc 18,13). El coneixement que tindràs sobre la pregària del pobre en l'esperit no serà suficient per a canviar els teus sentiments.

I això és normal.

És gràcies a això que començaràs a adonar-te de la **manca de bona voluntat**.

És Déu qui et concedeix la gràcia de la bona voluntat i vol que acceptis aquesta gràcia inapreciable; tu però, pots rebutjar-la. Perquè puguis pregar com el publicà cal que reconeguis que la teva bona voluntat no és teva, sinó que és un do rebut del Senyor.

Gràcies a les sequedats, la teva pregària esdevindrà més autèntica. Aleshores experimentaràs i comprendràs que, de tu mateix, no tens res:

no ets capaç de pregar,

no ets capaç de reconèixer els teus pecats,

ets incapaç de romandre en la veritat davant del Senyor.
I és aquesta en definitiva, la teva realitat.

Quan vegis que et costa de perseverar en la pregària tot reconeixent que ets pecador, voldràs acabar la teva pregària aviat, i et justificaràs dient-te que una pregària més llarga seria golafreria espiritual. Aleshores, escurçaràs el temps de pregària i, al mateix temps, et confirmaràs en la convicció que gràcies a això no caus en problemes de golafreria espiritual. És aquest el típic mecanisme de racionalització: procura anar construint una teoria que justifiqui el teu egoisme.

Reconeix que no ets capaç

En restar en la veritat, hauries de reconèixer que escurces la teva pregària, perquè **no en saps, de resar, o a vegades també perquè no vols pregar**, i normalment, et resulta molt difícil de dedicar a Déu una petita parcel·la del teu temps.

Malgrat això que has vist,

procura **conversar amb Jesús amb sinceritat:**

Tu ja ho veus Senyor, que sóc incapaç de pregar.

Veus, que no hi ha en mi l'actitud de publicà,

ple de contrició i que confia en la teva misericòrdia.

A cada instant m'adono que estic lluny de Tu en els meus pensaments.

Crec, però, que Tu no em rebutges pas.

Crec que als teus ulls,

també els meus esforços ineptes

són importants.

És molt important que t'esforcis per tornar a l'actitud del publicà. També en la teva vida de cada dia, quan et poses cara a cara davant de Crist, present en el proïsme.

Certament oblidaràs qui ets tu.

No et posis nerviós amb tu mateix.

Te n'oblides, perquè ets pecador.

Reconeix que això és així, i dona gràcies a Déu pel seu amor per tu.

Agraeix-li que t'ompli, una gerra de terrissa tan miserable;

que malgrat el teu pecat, ets temple de Déu;

ets un temple, on el Senyor vol viure.

No és pas fàcil de perseverar en l'actitud del publicà. Això demana reconèixer l'estat de pecador en molt diverses situacions de la vida quotidiana. Exigeix un esforç constant de la voluntat, ja que emocionalment no sentiràs pas que siguis publicà. Tu, però, has d'acceptar i acollir aquesta veritat sobre tu mateix, en l'esfera de la voluntat. I això és el més important.

¿Què hi fa que algú s'ompli de llàgrimes perquè ha sentit emocionalment el seu estat de pecador? Potser, en realitat només ha conegut un petit detall, una part concreta molt petita de la seva naturalesa de pecador, i que ha reconegut una ínfima part del seu pecat. L'emoció ha pogut fer néixer, tanmateix, el convenciment il·lusori que hi havia hagut una autèntica pregària del publicà, i amplificar la seva il·lusió pel que fa al coneixement de la veritat sobre si mateix.

És millor que reconeguis

que ets incapaç d'estar davant Déu, com el publicà.

El que és essencial és que no tinguis por

de restar en la veritat.

**No tinguis por de parlar amb Déu
amb tota sinceritat,
sobre la teva misèria que descobreixes;**
Així li manifestaràs la teva confiança.
Coneixeràs aleshores, també,
què és la pau i la joia interior,
experimentaràs la llibertat del cor
i començaràs a ser feliç.

El publicà no sap si ha estat justificat,
sinó que accepta ignorar-ho.
El fariseu «es refiava de ser just»,
tant abans de la pregària, com després.

Si després de la pregària tinguéssim el convenciment que hem pregat veritablement amb «la pregària del publicà» i que hem conegut ja del tot la veritat sobre nosaltres mateixos, tot això seria un senyal de l'actitud del fariseu satisfet de si mateix.

No ens enganyem a nosaltres mateixos; en certa manera, sempre continuarem sent uns fariseus. Fins i tot si reconeixem davant Déu el nostre estat de pecadors que hem anat descobrint, estarem reconeixent tan sols una part molt ínfima de la veritat objectiva. Aquí a la terra, probablement no arribarem mai a posar-nos davant del Senyor, en la plenitud de la veritat. Només en el cel podrem posar-nos davant Déu en tota la veritat, cara a cara. «Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix.» (1Co 13,12)

Els sants també van anar coneixent de mica en mica la veritat sobre ells mateixos, i no sabem si la van conèixer del tot aquí a la terra.

No ens fem, doncs, il·lusions
d'arribar algun dia aquí a la terra
a conèixer tota la veritat.
Cal però, que ho desitgem
i que demanem aquesta gràcia ardentment.

No t'enganyes, si sempre estàs convençut
que veus només una ínfima part
de la veritat sobre tu mateix.

Una incessant insatisfacció
de romandre davant Déu en la veritat
hauria d'acompanyar-te sempre en la teva pregària.
Hauria d'haver-hi aquest convenciment:
*Sóc com el fariseu,
que si ja reconec el no-res que sóc i el meu estat de pecador,
només ho faig en un grau insignificant.*
Hauríem de preguntar-nos amb sorpresa:
*Senyor, com pots estimar algú tan hipòcrita i tan fals?
És una bogeria - estimar algú com jo!*

Aquí a la terra no comprendrem mai plenament la paradoxa que representa que l'abisme de misèria i de pecat pugui omplir-se **amb l'abisme de l'amor.**

El descobriment que fem d'aquesta veritat
cal que vagi acompanyat sempre, per part nostra,

per una actitud d'una gran admiració:
 admiració **per la bogeria** d'Amor de Déu vers nosaltres,
 que som un abisme de no-res i de pecat.

Quan no veus cap progrés

Lluitar contra nosaltres mateixos, contra les pròpies febleses, ens pot recordar el treball d'aquell que intenta treure aigua amb una galleda sense fons. Hom pot repetir el gest de treure l'aigua, un nombre infinit de vegades, però sense cap resultat. De manera semblant, tu, al principi, tampoc no hi veuràs cap progrés. Pots et posaràs nerviós contra tu mateix, i et diràs desanimat: no és possible que siguis fidel a Déu.

I això és veritat, no és possible que tu li siguis fidel
per les teves pròpies forces.

Tanmateix, cal que t'esforcis, que lluitis.
 Ja vindrà el dia que, sorprès, t'adonaràs
 que l'aigua de la galleda que no té fons, no es vessa!

Aquest serà el moment en què Déu començarà a fer miracles **en la teva vida.**

Abans que això tingui lloc, però, has de constatar que per tu mateix, no ets capaç de cap bé sobrenatural, però no tan sols teòricament, sinó que ho hauràs d'experimentar i admetre-ho veritablement, després d'haver intentat moltes vegades treure l'aigua amb la galleda sense fons.

Aleshores Déu s'apiadarà de tu.

No obstant això, seria molt dolent si després d'aquesta intervenció especial de Déu en la teva vida interior, et diguessis:

- Finalment sóc bo!
 ha calgut molt de temps, però finalment sóc
bon pare,
bona mare,
bon treballador
les meves confessions van millorant.

Aleshores caldria començar-ho tot de nou,
 fins que experimentaries altra vegada que:
 per tu mateix
 no ets capaç de realitzar cap bé sobrenatural.
 Ets absolutament incapaç d'això,
 cal únicament que posis l'esforç per viure l'Evangeli,
 cal que facis tot el que puguis,
 fins al moment que Déu farà el miracle.

Així fou per a santa Teresa de l'Infant Jesús. Ella també va sofrir la seva feblesa durant molts anys. Però finalment Déu va fer el miracle: va començar a viure en plenitud les ensenyances de Jesús. Ella però, sabia que ho havia d'agrair a Déu, a la seva misericòrdia.

Tu també hauràs de lluitar contra tu mateix tant de temps,
 fins que a la fi **Déu faci**
 que veritablement esdevinguis **un bon pare,**
una bona mare,
un bon cristià,
per misericòrdia de Déu.

Cal que creguis
que un dia Déu farà un miracle:
Ell mateix obrarà en tu tot allò
que tu sol no ets capaç de fer.

2. LES TROBADES AMB DÉU

La pregària, en la pràctica diària, va acompanyada de diverses dificultats. Perquè no només requereix que hi involucrem la voluntat i el pensament sinó sobretot un **total lliurament** de la pròpia persona a Déu.

Potser escatimes a Déu el teu temps, justificant-te amb qualsevol contrarietat. Potser tractes de convèncer-te, quan apareixen diverses distraccions, que no ets capaç de concentrar la teva atenció en Déu, i la pregària perd una mica de la càrrega emotiva i sensible que tenia. Potser, enganyant-te a tu mateix, fàcilment renunciés als esforços que et conduirien a un recolliment interior.

Renunciant a l'esforç per mantenir-te en la pregària en un recolliment més profund, renunciés també a una de les formes més importants de les teves trobades amb Déu.

Una de les més essencials.

Per evitar això, procura d'aprofitar-te, en la teva pregària, de certs símbols i associacions referents a Déu.

Trobar-se en el Cor de Crist

D'una manera semblant a quan la mare porta l'infant en el seu cor, l'acompanya en els seus pensaments i viu la vida del seu fill, Déu – en un grau incomparablement més gran – porta el món sencer en el Seu Cor. S'ocupa de tot allò que ens és necessari, particularment d'allò que és més necessari per a la nostra salvació. El Creador del món estima l'obra que ha creat. Amb un amor i una sol·licitud insondables, mira a cadascun dels seus fills, contínuament es recorda de cadascun i ens submergeix en el foc del seu amor.

Una de les maneres de trobar-se amb Déu i d'aprofundir el misteri del seu amor per tu, pot ser tractar de trobar-te a tu mateix en el Cor de Crist.

En el moment de la seva Passió a la Creu, Crist reuneix tothom dins el seu Cor:

els pecadors i els sants,
els bons i els dolents,
els que creuen i els que no creuen.
Desitja, doncs, submergir i purificar tothom
dins l'amor del seu Sagrat Cor.

El foc d'amor ardent dins del Cor de Jesús pot purificar la humanitat sencera; és gràcies a aquest amor que tots nosaltres hem estat redimits, però tanmateix no tothom vol acceptar-ho.

Tu també tens el teu lloc en el Cor de Crist, amb els teus pecats i les teves infidelitats. Aquest Cor traspasat per una llança i rodejat amb una corona d'espines, t'abraça amb un amor infinit. Crist et deixa romandre dins del seu Cor, tot i que ets tu mateix qui el traspassa com una espina i com una llança. Si t'apartés del seu Cor, desapareixeries. Crist també submergeix en el seu amor a tots aquells que no creuen en Ell i tots aquells que el detesten, perquè sinó deixarien d'existir. Tots nosaltres restem dins del Cor de Jesús perquè tots som fills de Déu.

En meditar aquest misteri, descobriràs també el teu lloc dins de l'Església, poble de Déu redimit i submergit dins del Cor de Crist.

El Cor de Déu, abrandat d'amor,

és el lloc del **nostre refugi,**
el lloc on ens trobem lliures i segurs.

És com una fortalesa,
 en la qual Déu hi protegeix a cadascú de nosaltres.

És tu qui pots no voler romandre en aquest Cor. T'ha estat atorgada la teva lliure voluntat, pots per tant, rebutjar els ensenyaments de Jesús i no voler reconèixer Déu com a Pare. Ell, tanmateix, no et rebutja mai pas.

Déu, en el seu amor per tu, està **indefens**. Heus aquí, doncs, perquè pots ferir-lo tan dolorosament. Ets fill i tens dret al Cor de Déu. Però, justament perquè ets fill, el pots ferir de la manera més dolorosa.

Com més conscient i lliure
és la teva infidelitat a la Voluntat de Déu,
 més el fereixes conscientment i lliurement.
 En meditar sobre la veritat de la teva presència
 en el Cor de Déu,
 pots conèixer més plenament la veritat
 sobre el seu amor i sobre el teu pecat.

Tu no pots ser plenament deixeble de Crist sense creure, malgrat el teu estat de pecador, que estàs submergit en l'amor del seu Cor. Sense la fe en el seu amor, no tindràs la motivació suficient per a viure d'acord amb l'Evangelí. Només quan creguis que ets estimat, en les dificultats creixents que et superen, podràs adoptar l'actitud d'un infant que va a presentar-se davant del seu Pare, i tindràs el coratge d'aprofundir l'abisme de la pròpia misèria.

A la base de tot mal, s'hi troba la possibilitat de dir "NO" a Déu.
 Essent lliure, pots no acollir l'amor,
 pots no creure que has estat cridat per Déu a l'existència,
 i cridat per Ell a l'amor etern en la vida futura.
 Quan la teva fe s'afebleix,
 procura trobar-te a tu mateix,
 al més sovint possible, en el Cor de Déu:

sigui en els moments quan fas oració,
 sigui en els moments ordinaris de la jornada;
 però sobretot, quan et trobes esclafat pel pes de les teves preocupacions
 i quan portar aquest pes et sembla absurd i inútil.
**No hi ha res que sigui inútil per aquell qui creu
 que està dins del Cor de Déu!**

La fe en l'amor, et permetrà comprendre que tot allò que s'esdevé en la teva vida, és una gràcia⁵ (cf. Obres completes de santa Teresa de l'Infant Jesús).

Mentre visquis, Déu constantment t'atorga gràcies innombrables. Tanmateix serà en el moment de la teva mort que hauràs de prendre la decisió definitiva: creure en l'amor de Déu o bé rebutjar-lo.

El pensament de la mort no t'hauria d'espantar gaire. En efecte, serà només la mort física, la mort del teu cos, que ha de morir. Però tu, has de ressuscitar.

Al moment de la mort, quan et presentis
 davant Déu amb les mans buides,
 podràs, amb confiança d'infant, recórrer

⁵ *Quadern groc de la Mare Agnès de Jesús*, 5 de Juny, n°4, 1897. *Veure Obres completes de santa Teresa de l'Infant Jesús*.

a l'amor de Déu per tu.
 És gràcies a aquesta confiança
 - formada durant tota la teva vida –
que t'obriràs al do de la Salvació.

En els seus braços ferits

En aprofundir encara el misteri de l'Amor de Déu i la veritat sobre la teva condició de pecador, et podria ajudar també la consciència aprofundida del fet que et trobes en els braços de Crist.

Jesús t'abraça entre els seus braços,
 com ho fan un pare i una mare amb el seu fill estimat.

Crist t'estreny entre els seus braços, t'abraça amb les seves mans, que van ser clavades a la Creu per la teva salvació. Pels seus braços estesos a la Creu, Et diu: Jo t'estimo, dono la meua vida per tu, perquè puguis salvar-te.

No obstant això, ets lliure,
 pots quedar-te en els braços de Crist,
 o bé fugir-ne.

Pel gest dels seus braços oberts per a tu,
 Jesús no t'esclavitza
 sinó que **vol expressar-te el Seu amor.**

¿No serà que menysprees aquest gest d'Amor, en nom d'una independència alimentada pel teu egoisme?

Quan tractes de fugir dels seus braços,
 li causes un nou dolor.

Quan procures escapar-te'n,
 per a disposar tu mateix del teu destí,
 tu mateix adoptes la decisió

de viure com si Déu no existís.

El Creador, que sosté amb un amor immens,
tot l'univers en els seus braços,
 mantenint així la seva existència,
 també sosté aquesta pols que tu ets, amb aquest mateix amor.
 És cert que, com a criatura que ets, ets pols,
 però és Déu qui t'ha creat
 i, per a Ell, tu ets algú particularment estimat, ets únic!

En moments de proves difícils i de les tenebres de la fe, no t'oblidis que et trobes en els braços de Déu mateix.

Les mans i braços de Crist, són les mans i braços del Pare estimat i de la Mare estimada, perquè l'amor de Déu són amor de mare i de pare.

Crist et sosté en els seus braços perquè ets el seu fill estimat; però recorda't que Ell està completament cobert de ferides: Ell ha estat flagel·lat per la teva salvació, coronat d'espines, clavat a la Creu: el Seu Cor ha estat igualment traspasat per una llança.

Quan intentes fugir dels seus braços,
 Ell, al preu que se li obrin novament les ferides,
 et reté fortament.

Quan t'agites per fugir,
 perquè no creus en el seu amor,

de les seves ferides en torna a rajar Sang.
 Per la seva Sang, si retornes, tu podràs ser rentat dels teus pecats.
 No fugis,
 creu que només en Crist hi ha la teva salvació.

Pots meditar la veritat referent a l'insondable amor de Déu, no tan sols durant la pregària, sinó que també pots recordar-te'n en el contacte amb el pròxim.

El coneixement de tota la profunditat del misteri de l'amor de Déu envers nosaltres no és pas possible aquí baix a la terra; tanmateix, algunes imatges ens ho poden fer més proper.

En les etapes més avançades de la vida interior, Déu pot fer-te apte per a un altre coneixement del seu amor, d'una manera més profitosa. No obstant això, abans que et sigui donat d'arribar a aquestes etapes, Déu espera de tu que **perseveris a l'oració**, gràcies a la qual, ja des d'ara, en una certa mesura, podràs conèixer la teva misèria i la grandesa de l'amor de Déu.

Davant de Crist crucificat

Crist, davant de qui et trobes quan fas oració, és per un cantó, el Crist del Tabor - ple de majestat i de poder – i, per l'altre, el Crist crucificat.

Si pregues davant Crist clavat a la Creu, Ell mateix t'ensenyarà les veritats més essencials del cristianisme. Comprendràs llavors, que la justícia divina és diferent de la justícia dels homes.

Jesús, abans que arribés “la seva hora” (cf. Jn 13, 1), havia vist la immensitat del sofriment pel qual havia de passar, aquesta sofrència per la qual havia de ser esclafat pels pecats del món, malgrat que n'era del tot innocent; Ell veia tots els pecats i les nostres culpes, que havia de carregar damunt seu per voluntat del seu Pare. S'adonava perfectament que seria rebutjat pels homes,

burlat i escopit,
 que seria flagel·lat, coronat d'espines
 i, amb tota crueltat, martiritzat a la Creu
 com el *pitjor dels criminals*,
i hi va consentir.

Ell pregava així en el Jardí de les Oliveres, tot dient: “Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols” (Mt 26, 39).

En pregar davant Crist crucificat, rebràs resposta a la pregunta sobre per què, en la teva vida, experimentes la injustícia. Comprendràs perquè Déu pot permetre que et passi alguna cosa que segons el punt de vista humà, et semblarà injusta. Déu ho veu diferentment als homes. La injustícia humana amb què et pots trobar, als ulls de Déu pot ser, en efecte, una cosa justa. Com a pecador que ets, sempre ets digne de rebuig i de càstig.

Mentre no experimentis cap injustícia, no seràs capaç de comprendre més profundament el que va sofrir Crist, Ell, que passà per turments que resultaven també de la injustícia que va suportar.

Algú que ha estat condemnat justament, com era el cas del Bon Lladre, troba una explicació racional per acceptar el sofriment. Però per aquell que ha estat acusat injustament i que sofreix com un innocent, **recórrer a la Creu de Crist** és l'única solució per acceptar. És solament davant la Creu que podràs agrair la injustícia que sofreixes:

*Senyor, et dono gràcies de compartir amb mi
 el teu tresor preciós,
 de permetre'm poder comprendre millor el misteri de la teva Creu.*

En el camí vers la santedat, no pots pas esperar que Déu et preservi de la injustícia, que només s'esdevingui en la teva vida allò que des d'un punt de vista humà has merescut.

Sant Joan Baptista, que predicava la veritat i exhortava a la conversió per preparar el seu poble per a l'arribada del Messies, no va merèixer pas, segons la llei, de morir. Fou el caprici d'Herodíes el que va decidir que fos mort. Des del punt de vista humà, Joan Baptista va sofrir una gran injustícia, però Déu, que és tot Providència, va permetre que fos així en els seus decrets insondables.

El do amagat en cada esdeveniment

En totes les vivències, fins i tot quan no les comprens, Déu amaga alguna gràcia, algun do per a tu. Això ho veuràs quan preguis davant la Creu i tractis d'aprofundir el misteri de l'acció divina.

Quan et trobes esclafat pel sofriment,
injustament tractat,
t'apropes a Crist crucificat.

La teva creu et permet d'unir-te amb el Crucificat i tenir una comprensió cada vegada més profunda dels misteris de la seva Passió, Mort i Resurrecció. Per tant, no et sorprenguis de trobar-te encara noves sofrències, o bé de ser rebutjat encara una vegada més per part d'algú.

La perspectiva del sofriment t'horroritza,
però és justament aquest camí
el que va seguir Jesús.

A la llum de la fe, comprendre's que la més gran distinció per part de Crist t'és atorgada quan Ell comparteix amb tu el Seu sofriment,
el sofriment d'algú condemnat injustament,
burlat,
martiritzat a la Creu.

Jesús va acceptar el sofriment, oferint-se en sacrifici pels teus pecats. Si vols esdevenir semblant a Ell, cal que treguis profit d'aquest sacrifici de la manera més completa possible. En pregar davant la Creu, descobriràs **la immensitat** d'amor d'Aquell que ha acceptat la ignomínia de la mort sobre la Creu per **salvar-te**.

Crist crucificat t'exhorta a imitar-lo,
perquè en la seva actitud de completa obediència al Pare,
hi descobreixis
un model de vida per a tu.

Les tribulacions, les proves de fe o les dificultats de cada dia seran sempre quelcom difícil. La teva creu podran ser en tot moment nous turments,
una manca de forces,
una manca de repòs,
un munt de noves obligacions,
una responsabilitat que t'esclafa.

Tot això pot ser una creu molt pesada, però a la llum de la fe, el jou de Crist és dolç i la seva càrrega lleugera. La teva creu et permet d'unir-te amb el Crucificat i de comprendre cada vegada més profundament el misteri del seu suplici, de la seva Mort i de la seva Resurrecció. És per això que cal que t'esforcis a veure totes les teves dificultats i les proves amb serenitat i confiança.

En el camí de la Creu no estàs pas sol.

Maria també l'ha fet, aquest camí.
 Ella ha compartit amb Jesús d'una manera espiritual
 tot allò que Ell va viure
 des de l'Hort de les Oliveres a Getsemaní, fins a la Creu.
 Ara Ella és al teu costat,
 Aquella que ha seguit el seu Fill de la manera més fidel
 en el camí del sofriment.
 Ben segur que et vol dir: "Coratge, no tinguis por!
 El camí per on vas,
 et conduirà a la salvació i a la santedat."

Davant de Crist, ple de força

En la teva pregària, certament a vegades et trobes davant del Crist del Tabor, Aquell que té la força de fer miracles i de vèncer el mal.

Potser llavors també et comportes com sant Pere (cf. Mt17, 2-4); potser també com ell, quan ets testimoni de com Déu als teus ulls transforma el cor d'algú o guareix algú, perds l'oremus, se te'n va el cap. Aquests senyals són per a tu un testimoni que Crist està a prop teu.

Que aquests senyals
 et facin recordar la seva omnipotència.
 Que en el teu camí d'unir-te amb el Crucificat
 omplin de pau el teu cor.

3. BAIXANT VERS EL SILENCI DE LA MEDITACIÓ

La meditació és el procés d'un aprofundiment actiu de les veritats i dels misteris de Déu per mitjà de la nostra raó, la nostra imaginació i els nostres sentiments. Al llarg de la història de l'Església s'han elaborat diverses concepcions sobre la pràctica de la meditació, moltes de les quals han estat acceptades i aprovades per l'Església. És, doncs, oportú, i sovint recomanat per la mateixa Església, d'aprofitar aquestes concepcions clàssiques sobre la meditació. Tanmateix, cal recordar que la recerca de formes d'oració és un procés incessant, com ho és també la recerca del propi camí vers Déu.

En buscar el camí en el qual Déu ens espera, podem tractar de complementar els mètodes clàssics amb tot allò a què el nostre cor ens incita.

I quan el Senyor ens permet d'anar passant d'unes etapes de la vida interior a unes altres, és imprescindible abandonar certs esquemes tradicionals de meditació, car, el manteniment d'un mètode únic seria un obstacle a l'acció de l'Esperit Sant.

Crist davant dels teus ulls

Quan et prepares per la meditació,
procura recollir-te en silenci en el teu interior,
perquè puguis posar-te a la presència de Déu
- Pare i Amor que tot ho abraça -
en el silenci del teu cor.

Llegeix un fragment de la Sagrada Escriptura
o bé una lectura adequada
i comença la meditació.

És important que en aquest moment siguis conscient,
que és Crist mateix,
davant del qual et trobes
qui es dirigeix cap a tu,
és Ell qui pronuncia les paraules

que han de ser el contingut de teva meditació.

El text escollit és la Paraula viva de Déu que s'adreça a tu,
malgrat que tu, per tu mateix, per a Ell no ets més que pols i cendra.

Quan Abraham intercedeix davant Déu a favor de Sodoma i Gomorra, diu:
“- Goso parlar al Senyor, jo que sóc només pols i cendra”. (Gn 18, 27)

Abraham creu que és estimat, perquè s'atreveix a demanar a Déu que canviï els seus plans. Al mateix temps, però s'adona de la gran distància que el separa de Déu; per això manifesta: “sóc pols i cendra”.

Les paraules: “Goso parlar al Senyor...” testimonien la seva actitud de profund respecte envers Déu.

Déu reclama una actitud així de Moisès, quan se li revela des d'una flama enmig de la bardissa: “Moisès es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeix?». Quan EL SENYOR va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant: - Moisès, Moisès!. Ell respongué: Sóc aquí. Déu li digué: No t'acostis, treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat (...). Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu”.(Ex 3, 3-6).

Què significa l'ordre de treure's les sandàlies? Déu, ordenant-li que es tragués les sandàlies, està indicant a Moisès, que ell ha d'adoptar una actitud, envers el Creador i envers el lloc on es troba, plena de respecte. Quan Moisès s'adona que es troba davant Déu, es tapa la cara perquè, en aquest moment tan emotiu, experimenta el seu no-res. Al mateix temps, però, si no fuig, malgrat la por que passa, és perquè també experimenta l'amor de Déu.

Quan a l'oració no experimentes que Déu se t'apropi d'una manera tan extraordinària com féu amb Abraham o Moisès, això significa que Déu espera de tu la fe. Crist desitja que, malgrat la manca de sentiments, creguis que Ell és a prop teu, que està davant dels teus ulls, encara que no el vegis pas.

La primera etapa de la meditació
és romandre davant de Jesús
tot escoltant amb atenció les paraules que t'adreça.
Restant a la seva presència,
esforça't a meditar les paraules del text,
per copsar-ne la profunditat i el sentit.

És Ell, que ha mort per tu a la Creu, qui t'adreça aquestes paraules. Tu pots, doncs, assumir que Crist te les adreça des de la Creu, que les pronuncia mirant-te amb amor, tot i que són els teus pecats que "l'han clavat" a la Creu.

Perquè et resulti més fàcil d'estar durant la meditació davant del Crucificat, pots tenir una Creu davant teu. Per a algunes persones, aquest senyal serà prou expressiu del seu sacrifici d'amor, a d'altres els ajudarà més una representació precisa de Crist, mostrant les seves ferides, el seu costat traspassat, la corona d'espines.

Posa't en la veritat davant de Déu:
pensa que és Ell qui t'adreça aquestes paraules,
encara que tu hi estiguis contínuament tancat,
que, com els "porcs"⁶ de l'Evangeli,
tu sovint estàs disposat a trepitjar allò que Jesús et transmet.
Esforça't llavors a confessar a Crist
allò que descobreixes:

*Senyor, no comprenc
per què em vols parlar
encara que estigui tancat.
Tu saps bé davant de qui aboques
les perles dels teus mots.
Jo te'n dono gràcies Senyor, de voler, malgrat tot, parlar-me.*

Crist en el teu cor

Les paraules del text, que són el contingut de la meditació,
Jesús te les diu, en el més profund del teu cor.

No tan sols **et parla a tu**,
sinó que també parla **en el teu interior**,
perquè Ell viu dintre teu.

Aquestes paraules que medites
haurien d'esdevenir part del teu propi "jo",

⁶ "No tireu als gossos les coses santes ni tireu les perles als porcs, perquè les trepitjaran i després encara es giraran per destrossar-vos" (Mt 7, 6)

haurien de penetrar fins a les capes més profundes
de la teva personalitat.

Són paraules plenes de vida i plenes de dons per a tu, d'un valor immens,
perquè amb aquests dons hi ha associades unes gràcies especials.

La meditació et permetrà de comprendre amb més profunditat
la veritat, que no estàs mai sol,
perquè en aquesta “gerra de terrissa” que ets tu,
hi habita Crist.

Ell ha escollit aquesta gerra per a ser el seu temple.

Ets precisament un fill de Déu, i un fill a qui ha estat atorgada la gràcia del baptisme,
així com les gràcies dels altres sacraments. Per tant, saps prou bé que Déu habita dintre teu.
Quan reps el cos de Crist, esdevens com un viu recipient litúrgic, com un sagrari viu.
Tanmateix, no tan sols llavors ets temple de Déu: ho ets en tot moment.

¿Mostres el degut respecte a Déu, que t'ha escollit per a ser el seu estatge?

¿Hi ha en tu, una mica del que tenen les parets de l'església, que amb una dignitat
majestuosa fan de refugi a Crist, ocult en el Santíssim Sagrament?

Adores a Déu que habita dintre teu?

Tracta, doncs, no solament durant l'oració, sinó també en els moments ordinaris de
cada dia, de recordar-te'n de la seva Presència. Com més visquis amb el pensament posat en
això, més fervorosament t'esforçaràs a fer-li lloc en el teu cor.

Com a fruit d'aquesta reflexió,
Apareixerà en tu la consciència
que amb els teus pecats i infidelitats,
de fet, quasi contínuament
l'injuries, el fereixes.

Començaràs a veure que en realitat el temple de Déu que ets, està més ple dels teus
ídols i de les preocupacions de cada dia que no pas del propi Déu.

Un testimoni del fet que és així són les teves distraccions durant la pregària.

Aquestes posen de manifest que els afers quotidians

omplen el teu cor més que no pas Déu.

Posen de manifest que en tu no hi ha aquella fe
que et permetria de mirar-ho sense estar-hi aferrat,
tot mantenint la llibertat del cor
perquè pugui estar ple de Déu.

Sense això, forces al Creador a romandre en el temple del teu cor juntament amb els
ídols, que tot sovint hi ocupen un lloc d'honor.

I amb això injuries Déu.

El temple de Déu és un lloc sant, i tu en fas un “mercat” de les teves pròpies afeccions
i preocupacions quotidianes, que no vols confiar a Déu. A causa dels teus pecats i infidelitats
contínus, és un lloc miserable, o fins i tot sòrdid; tanmateix, es manté com a temple de Déu, i
ho serà fins al final de la teva vida.

El tresor de la seva Paraula

Crist el posa

- malgrat tota lògica -

precisament en aquest recipient miserable,
encara que sap que pots no rebre-la.

Per això, en restar davant de Jesús,

que ha fet del teu cor el temple de Déu,

alegra't d'aquest amor incompreensible, que Ell a través d'això et mostra.

En restar davant d'Ell en la veritat, pots dir-li:

*Senyor, tu saps que aquest recipient no és capaç
de treure'n profit del tresor que hi diposites.
Jo en aquest moment desitjo viure
segons el contingut de **les paraules que m'adreces,**
però només perquè segueixo deixant-me portar
pels sentiments i les emocions;
Tu, però, saps molt bé que, quan aquests sentiments i emocions manquin,
no seré capaç de viure la teva Paraula,
perquè em sobrepassa.*

I així, durant un moment més llarg pots meditar,
d'una part,
el gran amor de Déu per tu,
i de l'altra,
la teva misèria.

Pots experimentar la sorprenent presència de Déu en el teu interior, amb una forta càrrega emotiva. Però també pot ser que ho meditis dins d'una gran sequedat. Llavors, l'única expressió de la teva consciència que ets temple de Déu pot ser, per exemple, repetir moltes vegades el teu agraïment:

Et dono gràcies, Déu meu, perquè estàs en el meu cor.

I l'agraïment tampoc no ha d'estar associat a un estat emocional. També aquest a vegades et pot semblar un simple "mecanisme" de pregària repetida. Tanmateix, en les paraules dites, enmig de la sequedat, pots expressar l'actitud adequada del teu **esperit i de la teva voluntat.**

Déu el que mira és l'actitud del teu esperit
i de la voluntat,
i no els teus sentiments.

Fins i tot si estiguessis totalment buit i incapaç de cap tipus de sentiment, també pots dir a Déu:

*Et dono gràcies perquè estàs en el meu cor,
encara que jo em trobi tan buit i tan inservible.*

Aquesta gràcia insondable, amb què Déu fa de tu el seu temple, Crist te l'ha atorgada pel Sacrifici de la Creu.

Pots dir, doncs,
que en el teu cor hi viu **el Crist Crucificat,**
crucificat pels teus pecats.

És necessari que en el teu cor hi quedi ben gravada la Creu.

En adorar a Crist crucificat,
demana-li perdó,
que amb els teus pecats i infidelitats **contínuament el crucifiques**
i al mateix temps agraeix-li que t'hagi aconseguit
la gràcia de la salvació.

Crist a les teves mans

En la pròxima etapa de la meditació
tracta de considerar
que les paraules que has llegit
han estat posades a les teves mans com la **sagrada Hòstia,**

que el capellà posa a les mans de la persona
que va a combregar.

Encara que les paraules no són la Hòstia, tanmateix estan **plenes de Déu**.

Posant-les a les teves mans, Déu es confia a les mans brutes del pecador; el seu amor infinit cap a tu es posa en contacte amb l'abisme del teu no-res.

Crist confia a les teves mans, les perles precioses de les seves Paraules, malgrat que tu ben aviat t'oblides del contingut de les meditacions i, com els porcs⁷ evangèlics, pots llençar a terra aquest tresor i trepitjar-lo.

En prendre consciència de fins a quin punt fereixes Déu amb aquesta actitud,
posa't davant d'Ell amb contrició i penediment,
i al mateix temps dóna-li gràcies
per la seva misericòrdia sense límits.

Ell, tanmateix, perdona tot mal, del qual demanes perdó i et penedeixes. També aquest: que contínuament menysprees el do de la seva Paraula, que tant sovint el malbarates.

Posant-te en la veritat davant Déu, li pots demanar:

Senyor, fes que no menyspreï els teus dons.

Et demano el miracle

d'obrir-me a la teva Paraula.

El text escollit és una exhortació

perquè facis una reflexió sobre tu mateix, atenta i profunda
i perquè vulguis penetrar totes les capes de la teva misèria,
perquè amb contrició la presentis a Déu.

Reconeix els teus pecats i infidelitats,
i després confia en Aquell que és misericòrdia,
tot donant gràcies pel seu amor inconcebible per tu.

Ell, per la seva mort a la Creu, t'atorga el dret a la Redempció. Te l'ha aconseguit pel seu Sacrifici, i et posa aquest dret que tens a les mans, perquè tu mateix en puguis disposar. Pots beneficiar-te'n doncs, però no ets forçat a fer-ho. Així com pots recórrer a la misericòrdia divina, però tampoc ningú no et força a fer-ho.

Déu, posant a les teves mans el do de la Redempció,
al mateix temps **s'hi posa Ell mateix**.

Ell, a les teves mans, resta indefens, com l'Hòstia.

És com si et digués: Estic a les teves mans, pots fer amb mi el que vulguis.

Heus aquí el misteri admirable de l'amor de Déu:

no tan sols va morir per tu,
sinó que es posa a disposició teva.

T'estima,

Però respecta la teva llibertat fins a tal punt,
que permet que el menyspreïs.

Omple les teves mans amb abundància de gràcies,
però permet que en facis el que vulguis.

Normalment les seves gràcies se t'escolen entre els dits. Només te n'aprofites com d'unes poques gotes que se't queden als dits. Aquestes gràcies que no aculls **són els pecats d'omissió**. Només Crist sap quants n'hi ha d'aquests a la teva vida. Ho sap, i tot i això, segueix posant a les teves mans el tresor de les seves gràcies! Quan comencis a conèixer el molt que malbarates, et pots espantar. Llavors, però, començaràs a comprendre que la teva salvació és possible només gràcies al Sacrifici Redemptor de Crist.

Meditant la presència de Crist a les teves mans,
també comprendràs un dia,

⁷ Vegeu la nota 6

que en aquestes mans hi portes el Crucificat,
que tu mateix crucifiques,
quan no vols acceptar el que et dóna

quan menysprees les gràcies que et concedeix.

Comprendràs llavors, que **és la seva Sang la que s'escola entre els teus dits**, perquè no acollint les gràcies, rebutges la salvació, rebutges Crist.

El Senyor espera que un dia tot això ho arribaràs a comprendre, i et convertiràs, que un dia voldràs aprofitar les gràcies de la Redempció. Si sovint prens consciència del teu comportament envers Déu, que es lliura a les teves mans, llavors certament naixerà en tu el penediment pels teus pecats, també pels pecats d'omissió, i apareixerà l'agraïment per la Redempció. Això et motivarà per donar una resposta més completa a les gràcies dipositades a les teves mans, gràcies que requereixen de la teva part la deguda col·laboració.

Veient la immensa quantitat de gràcies malbaratades, no et desanimis; creu que Crist també ha redimit aquests pecats d'omissió. Tot responent a la pregunta dels Apòstols: “- Si és així, qui pot salvar-se?” Jesús se'ls mirà i digué: “- Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot” (Mc 10, 26-27).

Si consideres la teva situació espiritual només des d'un punt de vista humà, això et pot conduir a la desesperació o bé a una total indiferència. És per això que cal que miris els teus innumbrables pecats d'omissió, també a la llum de la fe. I la fe et diu **que el més important és que creguis en l'Amor de Déu**. Ell t'estima malgrat la teva misèria.

És només a través de la teva fe i de la teva confiança, malgrat tot, que Crist començarà a transformar-te; refia't, doncs, de Déu, que és amor.

Només un cor que estima, s'adona que és contínuament afavorit amb tota mena de dons.

L'esposa, quan està veritablement enamorada, s'adona de les més petites manifestacions d'amor del seu marit, encara que aquestes s'expressin amb gestos ben petits.

Així hauria de ser entre Déu i tu. Però a això no s'hi arriba, si no és per una pregària confiada i perseverant.

En acabar la meditació

A l'última part de la meditació,
pots fer un propòsit concret,
expressant-lo en forma d'oració:
*Senyor, et dono gràcies per haver-me permès de conèixer millor
el misteri del teu Amor.
Tu no deixes mai d'estimar-me.
Crec que, cada vegada que et confesso penedit les meves faltes,
m'ho perdones tot
i em prens en els teus braços com l'ovella perduda.*

En acabar la meditació,
retorna una vegada més a aquest gran misteri:
ets dins el Cor de Crist,
estàs en els seus braços.

Has de desitjar de viure amb la consciència de l'amor diví insondable per tots els homes, fins i tot per aquells que el rebutgen. Per mitjà de la fe en aquest amor inconcebible, t'uniràs a Jesús en les coses quotidianes i respondràs al gran desig del seu cor : “que tots creguin que **Déu és amor**” (1 Jn 4, 8).

Surt a l'encontre del desig del Cor de Jesús.

No tinguis por de tornar-te foll.

És veritat que, essent pecador, fereixes el cor de Jesús; però també és veritat que Ell vol que tu restis en el seu Cor.

Que les teves meditacions
i els propòsits que has pres
esdevinguin per a tu el programa de la teva vida,
el programa del teu camí vers la santedat.

A través de la meditació, que t'introdueix en una realitat determinada de la teva vida, aprendràs el diàleg continu amb Déu. Quan, dia rera dia, vagis coneixent nous continguts de les veritats divines, i aquestes veritats, gràcies als dons que et seran atorgats

t'aproparan a Déu i
et transformaran,
et conduiran a viure de la fe
i a realitzar allò

que s'ha acomplert, gràcies a elles, en la teva **vida interior.**

Déu diposita un tresor en el teu cor i a les teves mans per tal que tu puguis viure'l. Viu d'aquest gran tresor i de la consciència que Déu no deixa mai d'estimar-te. Que aquesta sigui la teva esperança i la teva alegria.

4. EN MEDITAR EL PARE NOSTRE

El més important de la meditació és **adorar Déu**:

restar davant d'Ell
 en actitud d'adoració
 i meditar el que et vol comunicar,
 sigui a través de la seva Paraula que llegeixes,
 sigui a través d'una determinada experiència interior.

Pot passar que no puguis concentrar-te en la seva Paraula, sinó que més aviat experimentis la teva misèria i l'amor de Déu que s'aboca sobre teu.

“Pare Nostre”

Quan, en esperit de fe, prenguis consciència
 que estàs davant del teu Pare Celestial
 cara a cara,

resta davant de la seva Presència
amb la confiança de l'infant.

Jesús ensenyava això als seus Apòstols
 quan els demanava

que s'adrecessin a Déu amb aquestes paraules “ Pare Nostre “ (Mt 6, 9).

I així, amb l'actitud de reconeixement del propi no-res,
 i, alhora, de la teva confiança d'infant
 envers Déu,
 adora Aquell qui està a prop teu.

Una adoració com aquesta pot conduir-te vers l'autèntic temor de Déu. Quan Maria es va trobar, al moment de l'Anunciació, en presència de Déu, cara a cara, “es va torbar” (Lc 1, 29). Però llavors l'àngel li va dir: “No tinguis por, Maria” (Lc 1, 30).

Quan Déu se't revela durant el temps de pregària, espera
 que li respondràs **adorant-lo en l'actitud de confiança
 pròpia de l'infant.**

“Vingui a nosaltres el vostre Regne”

En continuar la meditació,
 pots passar a la reflexió de les següents paraules
 del Pare Nostre

“Vingui a nosaltres el vostre Regne” (cf. Mt 6,10).

Aquesta etapa de la meditació aprofundirà la consciència que, com a fill de Déu, estàs cridat a la construcció del Regne de Déu aquí a la terra.

Llavors, expressa-li a Déu la teva joia
 pel do inconcebible que ens concedeix
 de ser “fills adoptius” (Rm 8, 15)
 i, al mateix temps, restant en veritat davant de Déu,
 mostra-li que tens les mans buides.

Així hauries de viure la comunió amb Déu - unió amb Ell prenent consciència de la dignitat tan gran a la qual has estat elevat, i de com n'ets d'indigne. Aquesta podrà realitzar-se o bé a través de la reflexió del text que estàs llegint, o bé per mitjà de l'experiència interior de la pròpia misèria i de l'amor insondable de Déu per tu.

El gest de pregària de presentar a Déu les teves mans buides i el fet que en la construcció del seu Regne tu només siguis un servent inútil, haurien d'estar sempre units a una gran confiança en la Misericòrdia de Déu i en el seu perdó. Déu espera de tu que tinguis confiança plena en **el fet que el seu amor infinit sobrepassa sense mesura la teva indignitat.**

La Verge Maria, en el moment que l'àngel li va revelar els designis de Déu, va experimentar la seva petitesa. Això, però, no va disminuir mai en res la seva fe en l'amor de Déu.

“Faci's la vostra voluntat“

A l'etapa següent de la meditació,
la reflexió de les paraules “Faci's la vostra voluntat“(Mt6,10)
pot aprofundir
el teu desig de fer la voluntat de Déu.

El coneixement de l'amor del Pare condueix a un desig cada vegada més profund de complir en tot la seva voluntat.

En la seva resposta a l'amor insondable que li ha estat manifestat en el moment de l'Anunciació, Maria respon “Sí”. Així hauria de ser també en la teva vida. Al moment de la meditació, quan Déu et manifestarà el seu amor, sigui a través de les paraules del text, sigui a través de la vivència interior de certes veritats, el desig d'una total submissió envers Ell hauria de ser la teva resposta més adequada.

Maria expressava el seu desig de fer la voluntat de Déu per les paraules: “Sóc l'esclava⁸ del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.” (Lc 1, 38). Cal que tu també diguis a Déu:

*Pare, tu saps fins a quin punt en sóc, de miserable,
saps que si jo sol vull portar el timó, em perdré;
per això et demano que em deixis ser el teu esclau.
La resposta més apropiada a allò que em manifestes
supera del tot les meves possibilitats;
tot i això, a cada moment de la meva vida, vull ser-te dòcil,
fins i tot quan, d'una manera semblant al que passa a l'esclau,
sovint no podré comprendre la teva actuació.
Tanmateix, vull acceptar tot el que vulguis oferir-me.
Vull acceptar-ho, convençut que és el millor per a mi.
No perquè m'hi vegi forçat,
sinó perquè, en el més profund del meu cor,
desitjo complir la teva voluntat,
fins i tot quan no la compregui.*

La meditació realitzada d'aquesta manera es pot utilitzar en les diferents etapes de la vida espiritual: tant quan omplim el recipient de la nostra ànima amb l'ajut de la nostra raó, memòria i sentiments, com quan, en etapes més avançades, ja no ens podem recolzar en la meditació discursiva⁹. La meditació adopta llavors una manera d'estar davant de Déu i de

⁸ En el text grec de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 1, 38 i Lc 1, 48) la definició de Maria com “esclava del Senyor” apareix dues vegades. L'esclau (en grec “δουλη”) és la persona que ha estat privada d'autonomia (cf. *Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament, Begr. Von G.Kittel, hrsg.von G.Friedrich, Bd.2 Stuttgart 1935, pàg. 264*). “El text grec parla de l'esclava del Senyor, per tant, de la persona que en mans del seu amo, és “una cosa” que no disposa de cap dret ni llibertat, i per la qual la voluntat del Senyor és la seva pròpia voluntat que sempre vol complir. (Antic i Nou Testament, Poznan 1987, nota a l'Evangeli de Lluç 1, 38; pàg. 151)

⁹ Discursiu – consistent en l'enteniment, mitjançant la capacitat de la raó de comprendre la realitat que se'ns presenta directament, sigui pels sentits o per la intuïció

concentrar-se en aquesta Presència. Es tracta de la **pregària de recolliment**¹⁰, (segons santa Teresa de Jesús) que es manifesta pel fet que les facultats de l'ànima es concentren instintivament en Déu, per a poder rebre tot allò que Déu li vol transmetre, per a lliurar-se totalment a la seva acció i, en conseqüència, complir en tot la seva voluntat.

A través d'aquesta forma de meditació Déu et pot conduir finalment a la **pregària de quietud**¹¹.

¹⁰ **La pregària de recolliment**, segons santa Teresa d'Àvila, consisteix en la viva consciència que Déu és dins nostre. És el segon grau de pregària (el primer és la meditació). Es tracta d'un esdevenir conscient, de forma activa; és a dir, que en això hi juga un paper bàsic el treball del nostre enteniment i de la nostra voluntat, així com la visió que dóna la fe. L'ànima mateixa procura descobrir la presència de Déu dintre de si mateixa. Aquesta pregària consisteix en apartar-se de les criatures, i en establir una relació amb Déu, a través d'una mirada de fe. No es tracta aquí només de fer-se conscient de la presència de Déu, que ens manté l'existència, ja que per això seria suficient la raó. Es tracta més aviat, de la presència del Déu que ve a nosaltres, que se'ns dóna, perquè el coneguem, l'estimem, i en un cert grau, puguem experimentar la joia per la seva presència, ja aquí a la terra. Aquest gaudir de Déu, es dóna ja en un cert grau, de forma passiva, quelcom que l'ànima per si mateixa no pot pas crear, quelcom que ve dels dons de l'Esperit Sant. La fe que es menciona anteriorment, és suficient per a establir amb Déu una cordial relació filial. Es tracta d'un coneixement de Déu que dóna certesa, malgrat que té lloc enmig de la foscor. La pregària de recolliment pot acompanyar a qualsevol tipus de pregària. Santa Teresa indica tres profits que provenen de la pregària de recolliment. L'ànima adquireix un cert domini sobre els seus sentits. En l'ànima s'hi abranda més fàcilment l'amor de Déu. La pregària de recolliment prepara l'ànima per la pregària vessada dins l'ànima (la pregària de repòs i la pregària d'unió).

A la pregària de recolliment hi podem arribar nosaltres mateixos. Santa Teresa assegura que a través d'un treball constant, amb l'ajut de Déu, es pot arribar a la pregària de recolliment en el transcurs d'un any, o fins i tot mig any. Per això ens poden ajudar tres mitjans:

- imaginar-se, durant l'oració, a Déu, amb l'ajut d'alguna imatge, perquè malgrat que no el podem sentir sempre que volem, tanmateix podem imaginar-lo, sempre que ho desitgem.
- Lliurar-se totalment al Senyor, entregar la nostra voluntat a la voluntat de Déu, deixar-se atreure per Ell, perquè Ell desitja que li donem llum verda, la nostra autorització.
- Adonar-se de la seva presència durant tot el dia – enfrontar qualsevol activitat, anant-hi amb Ell. (cf. Gabriel de santa Maria Magdalena, *En els camins de la vida espiritual*, t.I. Cracòvia, 1965, pàg. 160-170. Títol original: La vida de l'oració)

¹¹ **La pregària de quietud** és una oració sobrenatural, és a dir, que no la podem assolir per nosaltres mateixos. Degut a la nostra gran misèria, no sabem santificar, lloar, glorificar i enaltir Déu dignament. D'aquí que Ell mateix vingui en auxili de la nostra feblesa donant-nos les primícies de la participació en el seu Regne, ja aquí a la terra. És la tercera etapa de la meditació. Es tracta aquí del principi de la contemplació pura, quan l'ànima no fa servir imatges ni idees, sinó que queda orientada només per l'amor i "el sentit de Déu". És una oració passiva, no en el sentit d'excloure la nostra activitat, sinó en el de no poder posseir-la nosaltres, per la nostra pròpia iniciativa personal. L'oració de quietud es realitza sota l'acció dels dons de l'Esperit Sant. Per això mateix depèn únicament de Déu, i nosaltres només cal que ens hi disposem, que ens hi preparem. Aquest estat d'oració pot existir en diferents graus, depenent de cada ànima, fins al grau d'unió amb Déu, que és una oració de quietud de molta intensitat.

Amb la Seva presència, el Senyor introdueix l'ànima en un estat de pau profunda. Totes les seves potències es calmen en recolliment; ella no adverteix el Senyor ni amb la imaginació, ni amb els sentits; el coneixement ve de dintre, és un coneixement d'amor. L'amor sobrenatural és amistat, mútua benevolència. Volem el bé pel Senyor, però molt més Ell desitja el nostre bé, i és per això que ens atrau a Si mateix. La raó no crea conceptes nous, sinó que desperta "el sentit de Déu" per dirigir vers Ell tota la nostra vida. L'ànima aprèn quant aquest Déu, que l'envolta, és la veritat única, incomparablement majestuós i superior a tot.

L'ànima experimenta llavors com una suspensió de totes les seves potències interiors i exteriors, fins que el cos experimenta també un dolç recolliment. La voluntat, atreta pel Senyor, està tan feliç, que no vol mai més recuperar la seva pròpia llibertat: no es pot ja separar del Senyor. La raó, en canvi, es pot distreure, i arrossegar l'ànima en el seu vagar, pertorbant així la calma de la voluntat. La memòria, s'associa llavors en aquesta pertorbació, i llavors l'ànima pot cedir fent perdre l'atenció amorosa en la que es troba la voluntat, en aquesta distracció. Però si el Senyor atrau l'ànima a més profunditat, llavors la influència sobre la raó serà tan forta, que també aquesta assolirà la pau.

Esforça't a fer l'elecció del teu mètode i de la forma de meditació amb l'ajuda del teu director espiritual, perquè a cada etapa de la vida interior, puguis sotmetre't completament a l'acció de l'Esperit Sant.

Aquesta acció de l'Esperit Sant s'anirà intensificant sempre que invoquis la consciència de la teva misèria espiritual.

Tu – pecador que necessita la seva Força salvadora i que guareix – arribaràs a descobrir, llavors, com n'és d'important la meditació **amb l'actitud del públicà.**

L'oració de quietud pot realitzar-se durant el temps dedicat a l'oració, però també pot continuar i prolongar-se durant tot el dia: en la realització de les tasques de cada dia, la voluntat pot estar unida amb el Senyor. Santa Teresa d'Àvila escriu que l'oració de quietud és la primera forma d'oració sobrenatural, i que tots hauriem d'assolir-la, encara que no tots arribaran a l'oració d'unió. (cf. GABRIEL DE SANTA MARIA MAGDALENA, *En els camins de la vida espiritual*, Vol.I, Cravòvia 1965,, p.171-182, títol original, *La via dell'orazione*)

Part II

DÉU, ENAMORAT DE TU

Creure significa "refiar-se" com l'ovella evangèlica confia amb totes les seves limitacions, amb la seva fragilitat i feblesa, d'Algú que es revela a si mateix com el Bon Pastor, i que estima fins a l'extrem, que ens crida i convida a viure la comunió amb Ell, a romandre en els seus braços estesos en un gest d'amor.

Joan Pau II diu: “**Creure és confiar** aquest jo humà en tota la seva transcendència i en tota la seva grandesa transcendent, però també amb les seves limitacions, la seva fragilitat, la seva condició mortal, a Algú que s'anuncia com el començament i la fi, transcendint tot el creat i el contingent, però que es revela al mateix temps com una Persona que ens convida a la convivència, a la participació i a la comunió”.

A.FROSSARD

"N'ayez pas peur", Dialog avec Jean Paul II
Éditions Robert Laffont – Paris 1982

1.- "EREN COM OVELLES SENSE PASTOR" (Mc 6,34)

Aquells que reconeixen la seva feblesa i indigència,
i confiadament ho esperen tot de Déu,
l'Evangeli els compara amb "les ovelles que no tenen pastor".
L'actitud que Jesús té amb persones així és molt singular:
anant a l'encontre de les seves expectatives,
el Bon Pastor està disposat a emprendre per ells
una nova fatiga
i, fins i tot, a fer miracles.

Així ho descriu sant Marc: "Els Apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «-Veni ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, amb la barca tots sols cap a un lloc despoblat. Però els veieren marxar i molts ho van saber; de totes les poblacions van córrer a peu fins allà i van arribar-hi abans que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament." (Mc 6,30-34).

És sorprenent! En un primer moment, Jesús expressa fermament la seva voluntat: "Veni ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica"; i després canvia la seva primera decisió! Decidí fer aquest canvi per l'**actitud** dels oients: : "(...)se'n compadí, perquè *eren com ovelles sense pastor*".

Sense tu jo no puc viure

Una cosa molt particular, doncs, ha de ser als ulls de Déu
l'actitud de l'**ovella sense pastor**:
l'actitud d'admetre la pròpia indigència, de trobar-se desvalgut
i la incapacitat de viure sense el Pastor.

Per a comprendre una actitud tal, procura imaginar-te una ovella menuda, acabada de néixer, que amb prou feines se sosté amb les seves febles potes, i que mira amb uns grans ulls vers al Pastor, com si li digués:

Tu saps fins a quin punt jo sóc feble i desvalguda;
tu saps que em puc extraviar sense la teva ajuda;
que sense tu em perdria.

Certament, Crist va notar alguna cosa d'aquesta actitud en aquells que, veient-lo allunyar-se amb la barca, el van seguir i arribaren abans que Ell a l'altra riba, ja que "van córrer a peu". En la seva actitud, devia haver-hi quelcom d'extraordinari perquè Jesús, tenint pietat d'ells, va renunciar als seus plans. I va fer-ho, perquè va veure

fins a quin punt estaven afamats
de les seves paraules
i de la seva Presència.

També tu has de conèixer la teva feblesa,
prendre consciència que sense Jesús et perdries,
que no pots viure sense Ell.

L'actitud de l'**ovella sense Pastor** no significa passivitat, ans tot el contrari, és una actitud plena de dinamisme. Aquells oients de Jesús, de qui ens parla sant Marc, mostraren una gran activitat. En efecte, no va ser pas fàcil, tot seguint la vorera del llac, arribar a peu en el mateix moment que Jesús amb els Apòstols anaven amb la barca. Allò requeria un gran

esforç, i el van fer sense estar segurs de si Jesús voldria encara estar-se amb ells. Certament, tampoc no esperaven nous miracles. Desitjaven, tanmateix, trobar-se a prop d'Ell.

L'ovella sense pastor **el busca amb insistència**. És el contrari que la *ovella perduda*, que fent la contra a la voluntat del pastor, va allunyar-se d'ell conscientment i voluntàriament.

Tu ets **l'ovella sense pastor**:

- quan procures pregar quan et trobes en un estat de sequedat i de tenebres espirituals, encara que no sentis la presència de Déu.
- quan estens els braços en la fosca, sense treva, i quan amb els ulls de la fe procures trobar Déu i fins i tot intentes tocar-lo amagat en la foscor.

Experimentaràs en uns moments així la teva feblesa espiritual i comprendràs millor fins a quin punt necessites ajuda. I llavors, encara que Jesús “no tingues intenció” de llençar les seves “perles”, ho farà.

Per respondre a l'actitud dels seus oients,
no solament canvià la decisió que ja havia pres,
sinó que, a més va realitzar el miracle,
el gran miracle de la multiplicació dels pans,
que és el miracle que anticipa la institució de l'Eucaristia,
presència miraculosa
del Pa Viu
en l'Església.

Gràcies a *l'actitud de l'ovella sense pastor*,
actitud que d'alguna manera "captiva" Déu,
Ell farà miracles també a la teva vida.

T'atorgarà gràcies particulars.

Et donarà fins i tot les “perles” evangèliques més valuoses.

La prova de fe que precedeix al miracle

Abans de realitzar el miracle de la multiplicació dels pans, Jesús va sotmetre els Apòstols a una prova de fe molt difícil.

Heus aquí que, primerament, els va dir que anirien a reposar i a menjar quelcom. Després de llargues hores d'un treball ininterromput, estaven molt cansats; tot i això, el Mestre va continuar predicant durant llargues hores. Més tard, quan probablement ja estaven molt cansats i afamats, Jesús els donà una altra recomanació: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos"

“Quan ja s'havia fet tard els deixebles s'acostaren a dir-li: "Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin a les cases i als pobles del voltant a comprar alguna cosa per a menjar." Però Jesús els respongué: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos". (Mc 6, 35-37).

Déu expressa la seva voluntat: declara que vol que **siguin ells** que donin menjar a aquella gentada de milers de persones, els demana una cosa impossible per a ells. Estaven en un lloc despoblat i, per tant, no tenien cap tipus de reserves. Només van trobar “cinc pans i dos peixos” (Mc 6, 38)

Crist posà els apòstols en una situació en què no pogueren recolzar-se en el seu enteniment humà, ni en l'experiència, perquè fins aquell moment encara no havien estat testimonis d'una multiplicació de pans.

Certament, tampoc no pogueren recolzar-se en les emocions, ja que és difícil tenir sentiments positius quan s'està cansat i afamat, i justament en aquells moments se t'exigeix de realitzar una cosa que sembla del tot il·lògica, fins i tot absurda.

Els Apòstols foren posats en una difícil prova de fe, precisament en unes condicions així.

Obedients malgrat tot

En l'actitud dels Apòstols en aquells moments devia haver-hi quelcom de **l'actitud de l'ovella sense pastor**, que en experimentar la pròpia indignència, **ho espera tot del pastor**. La situació en què s'han trobat, els ha forçat d'alguna manera a adoptar aquesta actitud. És certament per això

que amb una fe tan viva, miraven a Jesús
- el Diví Pastor -
i, malgrat l'experiència,
malgrat els sentiments,
malgrat el que els deia la raó,
li van ser obedients.

Quan Jesús els va demanar de distribuir en petits grups la gentada que els envoltava i de fer-los seure en colles a l'herba, certament els Apòstols van témer de fer el ridícul.

Aquella situació hagué de ser per a ells un moment d'un fort esquinçament interior; efectivament, quan van demanar a la gent d'asseure's en colles sobre l'herba verda, sens dubte s'adonaven que aquesta indicació seria acollida com una clara invitació per a fer un àpat comú, ja que no es convida a les persones a seure a taula, si no hi ha res per a servir. Ells, però, sense tenir en compte els seus propis sentiments, van fer allò que Jesús els demanava.

Una persona que tingui quelcom de l'actitud
de **l'ovella desvalguda, que reconeix la pròpia indignència**,
busca el Bon Pastor,
i, quan el troba,
posa en Ell tota la seva confiança,
obeint-lo **en tot**.

Fou així que es comportaren els Apòstols:
foren obedients,
malgrat l'experiència,
malgrat llurs sentiments,
malgrat la pròpia raó.

Llavors, també com a resposta a una obediència de fe tal, Déu fa el miracle: “Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans i en donava als seus deixebles perquè els servissin a la gent. També va repartir els dos peixos a tothom.” (Mc 6,41).

Déu vol ser “captivat” per mitjà de la teva humilitat

El gest de la fracció del pa, aquell signe especial d'amor, fou l'anunci de Santíssim Sagrament, instituït per Jesús, el Dijous Sant.

El misteri de l'Eucaristia
el podràs descobrir,
més profundament
quan coneguis millor la teva pròpia feblesa
i quan t'adonis
que no ets capaç de viure
sense Jesús,
el Bon Pastor.

Per aquest primer miracle de la multiplicació del pa,
Jesús sembla dir-te:

Sigues semblant a aquells que m'escoltaven,
i rebràs fins i tot aquelles gràcies
que no ets capaç ni d'imaginar-te.

Estaré disposat a fer miracles, fins i tot els més grans.

Per aquesta actitud “captives” el meu Cor,
i Jo vull “ser conquerit” d'aquesta manera
per tu.

L'actitud de *l'ovella sense pastor* obre el tresor de la misericòrdia divina.

Gràcies a aquesta actitud, Déu podrà donar-te les gràcies més valuoses,
rebràs “perles”

que et permetran de beneficiar-te plenament de la santa Missa,
de la Comunió,
del Sagrament de la Reconciliació,
de l'adoració del Santíssim Sagrament,
i de la pregària.

Quan l'ovella “es transforma” en un porc

L'actitud de l'ovella desvalguda no és res permanent, a la nostra vida. Tot al contrari,
mantenir-la exigeix de part nostra una vigilància particular.

Això és tot una paradoxa: quan et siguin atorgades les perles més valuoses, et trobaràs
en una situació de perill! Et trobaràs davant la temptació de l'orgull, i que n'és, de fàcil, de
sucumbir-hi!

Així va succeir amb els oients de Jesús. Estaven tan segurs de sí mateixos, després de
la multiplicació dels pans, que tractaren de “manipular” Déu: es proposaren de raptar Jesús.
Ens ho diu sant Joan:

“Quan la gent veié el senyal prodigiós que ell havia fet, començaren a dir: "Realment,
aquest és el profeta que havia de venir al món." Jesús s'adonà que venien a emportar-se'l per
fer-lo rei, i es retirà altra vegada tot sol a la muntanya.” (Joan 6,14-15)

Que poc temps ha calgut a aquella gent per a tancar-se a Déu.

Quin orgull tan gran va aparèixer en ells,
perquè volien **raptar** Jesús,
volien decidir sobre Ell, malgrat la seva voluntat.

Van passar, sense adonar-se'n,
de l'actitud *de l'ovella sense pastor*
a l'actitud del porc¹² orgullós

que trepitja les perles més valuoses,
el porc que, sense comptar amb ningú,
vol imposar la seva pròpia voluntat
fins i tot al Pastor.

Aquells que al principi, estaven tan oberts a Jesús, que tant el necessitaven, ara – quan
veient el miracle de la multiplicació dels pans, han conegut que Ell pot solucionar totes les
seves necessitats - han deixat de sentir la seva pròpia feblesa i indigència, s'han sentit forts i
han esdevingut molt orgullosos.

---

¹² Vegeu nota 6

Llavors el Bon Pastor es va allunyar d'ells.

“No tireu les perles als porcs” (Mt 7,6), diu Jesucrist, en el sermó de la Muntanya. Mentre tinguem l'actitud del porc de l'Evangeli, que és orgullós i es refia d'ell mateix, estem tancats a la presència de Déu en nosaltres. En aquesta situació, no som capaços de reconèixer ni de rebre les “perles” més valuoses.

És per això que no ens aprofitem plenament de la santa Missa,
ni de la Sagrada Comunió,
ni del sagrament de la Reconciliació,
ni de l'Adoració del Santíssim, o la meditació
perquè l'actitud del porc de l'Evangeli
ens tanca a la gràcia.

Procura, doncs, de mantenir-te en l'actitud de *l'ovella sense Pastor*, perquè d'altra manera, precisament quan Déu voldrà atorgar-te particularment amb els seus dons, consideraràs que les “perles” que has rebut són teves. I així, apropiant-te dels dons de Déu, esdevindràs com un d'aquells porcs (cf. Mt 7,6)

La conversió vers l'actitud de *l'ovella sense pastor* hauria d'esdevenir el programa de la teva vida.

Quan només comptem amb nosaltres mateixos

Un canvi semblant d'actitud interior tingué lloc a la vida dels Apòstols: Jesús, “va fer pujar els seus deixebles a la barca i els manà que passessin al davant cap a l'altra riba, en direcció a Betsaida, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-se'n va anar a la muntanya a pregar. Al vespre, la barca es trobava al mig del llac, i Jesús era tot sol a terra. Veient que patien remant, perquè el vent els era contrari, pels volts de la matinada va anar cap a ells caminant sobre l'aigua, com si volgués passar de llarg.” (Mc 6,45-48)

Els Apòstols, tan oberts i obedients l'instant precedent al miracle de la multiplicació dels pans, després es van tancar a Jesús, ells també. En el moment d'haver de lluitar contra el vent contrari, han procurat de vèncer per ells mateixos les dificultats que trobaven, amb les pròpies forces superar les onades del mar. Ja no hi ha en ells l'actitud que tingueren en el moment quan Jesús els digué: “Doneu-los menjar vosaltres mateixos.”

Llavors, tota la seva esperança la tenien posada en Déu.

Però ja no és així en aquest moment.

Si haguessin tingut l'actitud d'indigència i de confiança, Jesús, que sens dubte **els volia ajudar**, certament s'hauria aparegut i, immediatament, hauria calmat les ones agitades.

Tanmateix, feu “com si volgués passar de llarg.”

Per què va fer-ho?

Potser en ells ja hi havia quelcom de l'actitud
del porc de la narració evangèlica,
que prescindeix de Déu,
perquè vol ser ell, el seu propi déu.

Els Apòstols malversaren la gràcia del miracle de la multiplicació dels pans: “És que no havien entès allò dels pans: tenien l'enteniment ofuscat.” (Mc 6,52). També havien malversat la gràcia de l'actitud de *l'ovella sense pastor*, gràcia que feia poc que els havia estat atorgada.

És probable que també ells estiguessin inclinats
a comptar sobretot amb ells mateixos;
aleshores, en aquests casos,
és molt difícil el reconeixement de la pròpia feblesa.

Tanmateix, Jesús no deixà els Apòstols a la seva sort. Els vol ajudar, perquè s'adonin de la seva actitud incorrecta. És per això que, tot i fer com si passés de llarg, es fa visible per a ells.

Que sigui un clam, encara que sigui miserable

“Quan ells el veieren caminant sobre l'aigua, es van pensar que era un fantasma i es posaren a cridar; tots l'havien vist i estaven esglaiats”. (Mc 6,49-50)

Els deixebles començaren a tenir por. Certament, no es tractava del temor de Déu, sinó més aviat de la simple por humana. Tanmateix, plens de por i perduts humanament, van començar a cridar-lo.

Alguna cosa, doncs, havia canviat en la seva actitud.

Com a resposta, Jesús aparegué immediatament a la barca per ajudar-los, **perquè l'havien cridat.**

Encara que va ser una crida miserable, plena de por humana i principalment causada per aquesta por, Jesús hi va respondre: “Llavors pujà a la barca amb ells, i el vent va parar” (Mc 6,51).

No és suficient estar davant de Déu, amb l'actitud de *l'ovella sense pastor*, només en els moments particularment difícils.

Cal que reconeguis constantment la teva feblesa i el teu no-res,

que recordis en tot moment,

que et perdràs

sense confiar en el Bon Pastor.

Només quan en la teva vida hi hagi una **constant** actitud de *l'ovella sense pastor*,

encara que siguis feble i pecador,

Déu et farà capaç de beneficiar-te plenament

de les seves gràcies, les més precioses,

sobretot, la gràcia de l'Eucaristia

i del sagrament de la Reconciliació.

I aquestes et **transformaran.**

2.- LA INDIGÈNCIA DE L'OVELLA SENSE PASTOR

Un tret particular de *l'ovella sense pastor* és la seva indigència.

Imagina't un ramat d'ovelles que segueixen al pastor. Al darrera d'elles, una ovel·la que va mig coixa, que arrossega les potes molt lentament i amb molta dificultat. Les altres ovel·les corren darrera del pastor, aquesta, en canvi, malgrat que també li vol ser obedient, segueix estant al darrera. Quan el pastor crida les seves ovel·les, aquelles que li són obedients i fidels, corren vers ell i estat ben a prop d'ell. Però pel que fa a l'última, encara que té bona voluntat, contínuament segueix estant al darrera de tot, lluny del pastor, perquè li manquen les forces i, en realitat, no hi ha res que li surti bé. Ella, coixejant, només intenta seguir el pastor.

Aquella, la indigència de la qual arriba al límit

L'ovella que coixega, arrossega les potes i s'entrebanca, ¿Oí que també és per a tu una imatge molt familiar que coneixes bé per la teva pròpia experiència? Potser t'és difícil d'afirmar que corres o camines, tot seguint Crist. Potser et sents com algú que s'arrossega amb gran dificultat, o que només té el desig d'avançar.

Aleshores ets com *l'ovella desvalguda* o com *l'ovella sense pastor*.

Les ovel·les febles i desvalgudes arriben al lloc de trobada amb Jesús molt més tard que les altres, però finalment hi arriben!

Hi arriben malgrat tot!

I llavors reben una gran recompensa:

estar a prop del Diví Pastor,

i potser fins i tot més a prop que les altres.

L'ovella desvalguda vol seguir Jesús,

tot i que no hi ha res que li surti bé,

i que no es veuen els resultats dels esforços que fa.

Però una ovel·la així creu que Jesús veu els seus desigs de seguir-lo

i l'esforç de fer almenys alguns passos endavant.

Creu que, als ulls del Bon Pastor, no és pas important

la distància de camí que aconsegueix recórrer,

sinó més aviat fins a quin punt desitja i s'esforça

a ser-li obedient.

Però, ¿què passa si una ovel·la així, que "s'arrossega", comença a dubtar que el Bon Pastor l'estima i l'espera? Llavors passa una cosa molt dolenta:

l'ovella es queda aturada tot contemplant

la seva incapacitat;

es tanca en ella mateixa i, desconsolada,

resta en la tristesa i la desesperança.

Tanmateix, aquests sofriments són culpa d'ella.

Romandre en la tristesa no serà mai l'actitud adequada.

Que no saps que el Bon Pastor sempre t'espera?!

Per què, doncs, t'atures en el camí?

No importa que les altres s'hagin avançat,

i ja estiguin més a prop del Pastor,

i que tu, pensant humanament,

no tinguis cap esperança d'atrapar mai al Pastor.

No et deixis guiar massa per la teva pròpia raó.

Cal que comencis a deixar-te guiar per la lògica de Déu.
Només Ell coneix el valor de la “galopada” de l'ovella que s'arrossega.

Seguint els passos d'Aquella que era un abisme d'indigència i de confiança

Si vols anar vers Déu pel camí de l'ovella desvalguda, no caldrà que t'esforcis per a ser com les àligues¹³. També tu pots imitar el model suprem de santedat: Aquella, que només va voler ser l'esclava del Senyor¹⁴.

La Verge Santíssima va viure de la manera més perfecta amb l'actitud *de l'ovella desvalguda*. Sabia prou bé que sense Déu no podia fer res: als seus propis ulls Ella es reconeixia com **un abisme¹⁵ de feblesa**, i al mateix temps, **un abisme de confiança en Déu**.

Quan també comencis a imitar a Maria, en reconèixer la teva feblesa, i confiadament desitjar veure el Bon Pastor, invisible per a tu, llavors seguiràs amb perseverança en direcció vers Ell, i començaràs a viure l'esperança que Ell tindrà cura de tu, encara que caminis a l'últim lloc.

Una actitud així clama a Crist.

Per tant, quan seguint l'exemple de Maria
comencis a ser com un abisme d'indigència i de confiança,
Déu t'omplirà
amb l'abisme de la seva misericòrdia.
“perquè un abisme atrau l'altre abisme” (cf. Sl 42(41), 8).

Viure la pregària de l'ovella desvalguda

L'actitud de *l'ovella desvalguda* no serà una constant a la teva vida, sense l'anomenada pregària de *l'ovella desvalguda*.

Si vols viure aquesta forma d'oració
procura mantenir-te confiadament en la presència de Déu
amb la consciència de la teva feblesa
o d'una total indigència:

*Heus-me aquí, Senyor,
que m'arrossego l'últim, al darrera de tots,
perquè sóc el pitjor, però crec
que Tu m'estimes i que m'estàs esperant.
Senyor,
moriria si em deixessis,
si no em prens als teus braços.
Sense Tu no serveixo per a res.
No puc viure, sense Tu*

En aquesta pregària no cal que hi acompanyi un sentiment que Jesús et pren en els seus braços, i que tu, com a *ovella desvalguda*, ets obsequiat amb les seves “perles” de gràcies particulars. Això pot passar efectivament, però és millor que no te n'adonis, perquè així no t'apropriaràs les “perles” que has rebut.

¹³ Cf. SANTA TERESA DE LISIEUX, *Manuscrits Autobiogràfics “B”, 4º*. Clàssics del Cristianisme nº63. Ed.

Proa

¹⁴ Vegeu nota 8

¹⁵ Vegeu nota 3

Seria preferible que, quan resis així,
ni tan sols sentis
la teva total indignència.

Quan et trobis en aquest buit interior,
sense cap mena de vivències emocionals,
quan de fet no sàpigues realment si Déu existeix o no,
i només vulguis creure
que Ell està davant teu, que estàs davant d'Aquell que t'estima de debò,
malgrat que la paraula “estimar” et pugui semblar
estranyament buida,
llavors, començarà a tenir lloc
la transformació de la teva vida interior.
És important, però, que formis en tu
una actitud d'humilitat.

No pensis que, pel fet de trobar-te
davant Déu amb un buit interior,
necessàriament Ell t'hagi d'omplir amb Ell mateix.
No es pot “manipular” Déu.
Déu no ha de venir pas al teu encontre
d'una manera així tan especial,
però, si vingués,
recorda't de no apropiat-t'ho,
perquè llavors podries sentir-te com l'ovella forta
que Déu "hauria" d'abandonar.

Procura començar el dia, amb la pregària de *l'ovella desvalguda*. Agenolla't davant del Senyor i, si pots, en Presència del Crucificat, o davant d'una altra imatge seva, procura pregar per exemple, amb la pregària de les mans buides, o bé, simplement amb la mirada posada en la Creu, i romandre davant Jesús amb l'actitud de *l'ovella desvalguda*. També els últims moments del teu dia haurien d'anar acompanyats per la pregària de *l'ovella desvalguda*.

Recorda't, però, que per a respondre a la crida que fa Crist:
- “Vetlleu i pregueu” - (Mc 14, 38),
no pots comptar amb les teves pròpies forces.
En cas contrari, enlloc de pregar, dormiràs,
com els Apòstols a l'Hort de les Oliveres.

Camines, arrossegant-te a l'últim lloc,
La teva oració és tan pobra
i és tan miserable la companyia que fas a Jesús...
Però què importa!

L'essencial és que **posis en Ell tota la teva esperança** i que el segueixis, fins i tot quan et quedis ben endarrerit.

Quan, com a resposta a la teva actitud, Déu t'ompli
amb la seva presència,
llavors,
en la mesura que restis amb l'actitud de *l'ovella desvalguda*
que tot ho espera del seu Pastor,
Ell mateix podrà, llavors, viure en tu i actuar a través teu.
Gràcies a aquesta actitud de *l'ovella desvalguda*, descobriràs

d'una manera cada vegada més plena
la teva feblesa,
la teva incapacitat
i la teva misèria espiritual.
Coneixeràs millor la veritat que Déu estima
d'una manera particular el pecador;
i també la veritat sobre l'ovella perduda
que el Pastor es posa damunt les seves espatlles.

3.-L'OVELLA PERDUDA SOBRE LES ESPATLLES DEL BON PASTOR

La crida per unir-se amb Déu
 és una cosa que sempre ens superarà.
 És una crida per a viure en la veritat
 per a viure l'abandó confiat
 d'un mateix
 a Déu.

La resposta més adequada que podem donar
 és reconèixer la pròpia condició de pecador,
 la pròpia indignència
 la feblesa
 però sobretot, que posem
 tota **la confiança en l'amor misericordiós de Déu.**

El cor del Bon Pastor el conquerim només amb l'abandó confiat a Ell.

El coneixement de la nostra feblesa i misèria espiritual ens pot causar un estat de decaïment. Per a superar-ho, val la pena meditar sobre la paràbola de l'ovella perduda: "Els cobradors d'impostos i els pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo. Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien: - Aquest home acull els pecadors i menja amb ells. Jesús els va proposar aquesta paràbola: "Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou en el desert i va a buscar la perduda fins que la troba? I, quan l'ha trobada, ¿no se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut? Igualment jo us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se" (Lc 15, 1-7).

Ara, Déu t'estima més que abans de la caiguda

Sovint som envaïts pel desànim, la tristesa o el dubte després de cometre algun pecat, o quan ens adonem que som grans pecadors, encara que en un moment donat, ja no pequem. Aquests sentiments que, exercint en una certa mesura una influència sobre l'esfera de la voluntat, frenen d'una manera manifesta el desenvolupament de la vida interior, són expressió de manca de confiança i de manca d'actitud d'abandó.

La tristesa, a més, en l'esfera de la voluntat, és també
 de part nostra,
 senyal **de manca d'agraïment a Déu per les gràcies rebudes.**
 I un cor ingrati es tanca a Déu.
 Ell vol atorgar-te contínuament
 els seus dons
 però la ingratitud crea una mena de barrera entre tu i Déu.

Quan peques o quan t'entristeixes,
 no confies en Déu
 i no ets agraït.
 Esdevens, llavors, *ovella perduda.*

Què fa, aleshores, el Bon Pastor?

Com a resposta a la teva infidelitat
Ell et busca,
 I, en el mateix moment en el que li mostres penediment,
et pren als seus braços,
 mostrant-te, amb aquest gest, que ja t'ha perdonat.
 Ell vol que sàpigues
 que llavors t'estima,
 fins i tot
més
 que abans de la caiguda.
 Que en aquest moment, t'estima
més que mai
 amb el seu **inconcebible amor** .

El pare, acollint el fill pròdig, diu: "De pressa, porteu la roba millor i vestiu-lo" (Lc 15,22). En resposta al reconeixement del pecat per part del fill, el bon pare ordena de donar el vestit **més bonic**: aquell fill que torna a casa, rep, per tant, **el màxim**.

L'escena evangèlica on el Bon Pastor pren sobre les seves espatlles l'ovella retrobada simbolitza el mateix.

Santa Teresa de l'Infant Jesús diu que, després de confessar a Déu la nostra falta, "Ell ens estima més del que ens estimava abans de la nostra caiguda!"¹⁶

No caiguis en **la temptació** de la tristesa
 a causa del mal que veus en la teva vida.
 El més important és la **contrició** i la teva fe en l'amor de Déu.
 Déu **vol** perdonar.
 El seu desig més gran és poder manifestar-nos el seu
amor misericordiós.
 Si ets pecador, en el teu camí de conversió,
 aleshores tens un dret especial a l'amor de Déu:
 al seu amor extraordinari
 que s'expressa
 perquè s'inclina constantment sobre l'abisme
de feblesa i de no-res.

La font del perdó

Recorda, però, on es troba la font d'aquest
infinít perdó de Déu.

Recorda que Déu,
 per donar-te el dret al seu perdó
 per poder-te obsequiar amb el seu amor més gran
 i amb la seva immensa tendresa,
 en el seu Fill, va morir per tu en la Creu.
 Ell mateix es lliura per tu.

És un gran misteri, el gran misteri de l'amor de Déu, del qual la **Creu** és el signe. El nostre dret a l'amor que perdona flueix del Sacrifici Redemptor de Crist en la Creu.

Tu no pots oblidar
 que Jesús, que et porta en els seus braços

¹⁶ *Proces de l'Ordinaire*, p.455, "Vie Thérèsienne", n°73, Gener 1979.p.67

i t'abraça fortament,
 té les marques de les ferides que li has causat,
 que el seu cap, ferit per la corona d'espines, li sagna,
 les seves cames ferides i els seus braços sagnen
 el seu Cor travessat per la llança sagna.

Això t'ho recorda cada santa Missa,
 quan el seu Sacrifici Redemptor per tu, es fa present.

Gaudeix, doncs, de la joia de saber-te perdonat.

Procura de no caure en l'altre extrem, que seria tractar els teus pecats a la lleugera.
 Això seria una cosa indigna; i això, no fa referència només als pecats greus, sinó també als pecats venials i a les infidelitats.

Tanmateix, encara que hagis comès un pecat greu causant a Déu un sofriment molt dolorós, el teu penediment és suficient perquè el Bon Pastor et porti al damunt, sobre les espatlles. Aleshores, després de demanar perdó a Déu, cal que recorris com més aviat millor al sagrament de la Reconciliació, en el qual, com a resposta al teu penediment i a la teva fe en el seu amor, Crist et pugui perdonar pel ministeri del prevere. I si la confessió, per motius que no depenen de tu, és impossible, Ell et perdonarà condicionalment, en virtut del teu penediment i de la teva confiança en la seva misericòrdia.

Quan compreguis més profundament
 el sentit de la paràbola de l'ovella perduda,
 en la teva vida hi podrà haver la **contrició perfecta**.
 Aleshores ja no et penediràs per por
 del càstig,
 sinó perquè amb el teu pecat o amb la teva infidelitat
 has ferit Déu,
 perquè has traït Aquell que desitja fer **del teu cor**
 el seu estatge
 i que contínuament et manifesta el seu amor
 de predilecció:
 amor que perdona.
 Si vius així, la teva contrició
 et purificarà de les teves culpes.

És clar que per això, cal la gràcia. Però hem de confiar que Déu la concedeix quan el pecador es penedeix per haver ofès a l'amor del Bon Pastor. I en aquell mateix instant pot aparèixer en l'ànima, en un cert grau, la gràcia de la contrició perfecta.

Tota la profunditat del misteri de l'amor misericordiós de Déu,
 del qual la Creu és el signe,
 la coneixeràs a la vida futura;
 però ja aquí i ara a la terra,
 aquest misteri t'acompanyarà en totes les etapes
de la vida interior.

Enmig de les tenebres més profundes,
la Creu
 serà sempre per a tu
un lloc de llum
 vers el qual podràs retornar contínuament.
 Aquests seran els retorns a la Font
 de la qual brolla el dret al perdó.

Tancar-se al perdó pot ser també romandre en la tristesa, el desànim i el dubte. Deixar-se envair per aquests sentiments expressa la teva manca de confiança.

La pitjor tragèdia que podries viure seria la de no acceptar el perdó de Déu.

Déu en treu un bé de les conseqüències del mal

La paràbola de l'ovella perduda parla també d'això,
que Déu no vol el pecat,
perquè són els nostres pecats
que "claven" Crist a la Creu.
El que sí que vol són les seves conseqüències:
el penediment pel mal comès,
i el descobriment del seu amor que perdona.
Per mitjà del perdó que ens concedeix,
Déu desitja obsequiar-nos amb el seu **amor immens**.
Així, doncs, es podria dir que si no s'ofengués Déu pecant,
caldria pecar tan sovint com fos possible
per a poder ser portat el més sovint possible a coll i be, a les espatlles
del Bon Pastor.

Una veritat semblant va expressar santa Teresa de l'Infant Jesús, quan diu a la seva germana Celina: "Hauríeu d'alegrar-vos de caure, car si caient no hi hagués ofensa a Déu, caldria fer-ho expressament per tal d'humiliar-se¹⁷. Santa Teresa de l'Infant Jesús parla de treure profit del pecat, **per conèixer la nostra pròpia misèria**¹⁸. Anàlogament, el pecat ens pot servir per a **descobrir la profunditat de l'amor de Déu**.

Santa Teresa de l'Infant Jesús ens ensenya encara una altra manera d'aprofitar el pecat: com una ocasió per **oferir a Déu les desagradables conseqüències de les caigudes**. Poc abans de la mort de santa Teresa, la seva germana Paulina (la germana Agnès de Jesús), li havia parlat de la seva tristesa i del seu desànim després d'haver comès una falta: "Vos no feu pas com jo; quan jo cometo una falta, procuro no entristir-me. Sé prou bé que aquesta tristesa és la conseqüència de la meva infidelitat. Però creus que em quedo afligida així? Oh! no, de cap manera! M'afanyo a dir al Bon Déu: Déu meu, ja sé prou bé que aquest sentiment de tristesa me l'he merescut, però permeteu-me que us l'ofereixi com una prova que vos m'envieu per amor. Estic penedida per la meva falta, però estic contenta pel fet de tenir aquest sofriment per oferir-vos¹⁹".

Acceptant de rebre les conseqüències dels teus pecats,
esforça't per oferir les experiències relacionades amb elles
al Bon Pastor que ve al teuencontre.

No pots recolzar-te en tu mateix

Els sentiments i les emocions t'acompanyaran quan meditis l'Evangelí només a les etapes inicials de la vida interior. Més tard, serà només mitjançant la fe, que coneixeràs el missatge de Jesucrist.

Quan meditis, per exemple, sobre la paràbola de l'ovella perduda, pots rebre el missatge de l'amor del Bon Pastor al nivell dels sentiments i de les emocions; altres vegades, en canvi, ho rebràs per mitjà d'una comprensió intel·lectual. També pot ocórrer que no sentis

¹⁷ SANTA TERESA DE LISIEUX, *Consells i Records*, PAM

¹⁸ SANTA TERESA DE LISIEUX, *Manuscrits Autobiogràfics "A"*, 83r^o. Clàssics del Cristianisme n^o63. Ed.

Proa

¹⁹ SANTA TERESA DE LISIEUX, *Dernières paroles*, Paris 1992, p92-93.

res, ni compreguis res, i llavors, en aquest cas, només per mitjà de la fe podràs acollir les paraules de Jesús.

Si les reps en l'esfera dels sentiments i de les emocions, aleshores, després de cada pecat, quan demanis perdó a Déu, si et veus amenaçat per la temptació de la tristesa, pots procurar d'imaginar-te que Jesús et porta en braços.

Tanmateix, en altres etapes de la vida interior, quan els sentiments desapareixen i apareix l'aridesa, ja no ets capaç d'imaginar ni de sentir que ets portat en els braços el Pastor. Aleshores podràs repetir diverses vegades una pregària curta, com per exemple: *Gràcies Jesús, per dur-me en els teus braços*. Després d'haver repetit diverses vegades una pregària així, finalment quelcom penetrarà dintre teu, i despertarà en tu la consciència que Jesús certament et porta en braços.

Tanmateix, no pots recolzar-te gaire en els coneixements adquirits d'aquesta manera, ja que Déu et pot enfosquir la memòria i la raó. En rebre el missatge de l'Evangelí, cal que t'abandonis a Déu, que t'atorgarà la gràcia de reconèixer que Jesús et porta vertaderament en els seus braços.

Si després de cada caiguda intentessis recordar que Jesús et porta en els seus braços, quan li mostres penediment, això seria com voler recolzar-se massa en la pròpia memòria, seria l'expressió de riquesa espiritual. Llavors, en el camí vers la santedat hauries de ser purificat d'això.

És Déu qui et recordarà el seu missatge d'amor;
 Ell et donarà aquesta gràcia,
 te la donarà més generosament
 com més pobre en l'esperit siguis,
 i com més profundament compreguis
 que per tu mateix
 no ets capaç
 tan sols de recordar allò que Déu t'ha permès conèixer.

Tot contemplant la Creu

Cal que procuris estar sovint davant la Creu. Coneixeràs llavors la profunditat del misteri del perdó de Déu: només l'obertura al misteri del Sacrifici Redemptor, permet concebre el grau del mal humà.

En adorar la Creu,
 tot reconeixent el teu propi mal,
 Jesús crucificat t'estrenyerà
 contra el seu Cor ferit.
 Procura de situar-te al peu de la Creu amb Maria,
 i demana-li que t'ensenyi
 a adorar el seu Fill crucificat.

La Mare de Déu, també quan estava al peu de la Creu, reconeixia certament el seu no-res, encara que no tenia pecat. Jesús l'abraçava contra el seu Cor, no com a resposta pel penediment dels seus pecats, sinó per la seva humilitat.

La Redempció de Crist inclou també Maria. Precisament gràcies a la Redempció, fou preservada del pecat. En un cert sentit es pot dir que Déu perdona Maria anticipadament, preservant-la de les caigudes; i, si la perdona, també la pren en els seus braços, com el Bon Pastor pren l'ovella perduda.

Maria visqué conscient del seu no-res,
 conscient que Déu, en tot moment,
 la preservava del pecat.

4.- CONFIAR COM LA CANANEA

Caminant pas a pas vers la descoberta de la pròpia misèria espiritual, veurem que, enlloc d'anar cap a la santedat, restem en el mateix lloc, parats, o fins i tot ens dirigim pel camí ample en direcció contrària, esdevenint escàndol per als altres; llavors només la súplica fervorosa a la divina misericòrdia ens protegirà de la tristesa i del desànim.

Som grans pecadors, perquè estem plens de la nostra pròpia visió del món

En la mesura que anem aprofundint en la vida interior, comencem a veure amb nitidesa les infidelitats que abans ens passaven desapercebudes. Encara que ja no es repeteixin els pecats d'abans, el sentiment d'esclafament degut a la consciència del nostre estat de pecadors es pot anar intensificant; perquè a mesura que té lloc el desenvolupament de la vida interior es va transferint l'atenció:

dels anteriors pecats més visibles
 envers d'altres que, des de fora, semblen
 com de molt poca importància
i aparentment innocents,
 però que en realitat són el “*camell*” de què ens parla l'Evangelí (cf Mt 23, 24).
 Reconeixeràs, per exemple, que la manera com
 et concentres en tu mateix
 i les teves mires humanes
 diuen “NO” a Déu,
 que té per a tu els seus propis plans.

Aquell a qui el Senyor afavoreix d'una manera especial, però que amb prou feines correspon a les expectatives de Déu en un grau mínim, hauria de tenir la consciència d'una enorme infidelitat. Malgrat que, de cara a l'exterior, un home així aparenti ser millor que els altres, pot adonar-se que, de fet, es mereix un llarg i pesat purgatori, o fins i tot, ser condemnat. Se n'adona que està tancat a la gràcia que Déu li atorga tan generosament i que es concentra en si mateix. Se n'adona, i reconeix que és un dels més grans pecadors. Per què? Perquè viure segons els **propis** plans i visions dificulta la realització dels plans de Déu. I les conseqüències dels nostres tancaments poden ser tràgiques i també es poden estendre a altres persones. El mal que d'aquesta manera té lloc és tant més gran com més grans són les expectatives de Déu a les quals no responem. Aquesta consciència pot ser esclafadora, però al mateix temps, ens pot “mobilitzar”,

perquè reconeguem el nostre propi mal i,
 perquè, més fervorosament, supliquem a Crist
 la seva misericòrdia.

Quan l'aspiració a la santedat sembla irreal

Quan et comencis a sentir esclafat per la consciència del teu estat de pecador, pots tenir llavors una gran dificultat a creure en la misericòrdia de Déu.

És llavors que la teva aspiració d'arribar a la santedat, de sobte, se't pot presentar als teus ulls com quelcom completament irreal; apareix aleshores una forta temptació en el sentit d'acomodar-se a l'estil de vida del món. Si arribessis al punt de posar en dubte que Déu t'estima malgrat el teu mal, començaries a cedir a les temptacions.

Tanmateix, en mostrar-te cada vegada més el teu mal,
 la intenció del Senyor és de donar-te coratge perquè confiïs més.

Si no vols decidir-te a confiar més, voldràs calmar el teu desànim buscant substituïts de pau interior i de sentiment de seguretat. Tornaràs altra vegada a viure segons l'esperit d'aquest món. I l'egoisme et dirà a cau d'orella:

és evident que necessites reposar i tenir més cura de tu mateix,
ets només de carn i ossos;

no pots preocupar-te tant ni tampoc “martiritzar-te” d'aquesta manera.

Però si hi hagués en tu aquella confiança fins a l'extrem, no t'adreçaries vers els plaers d'aquest món quan estàs experimentant la teva misèria. Procuraries – això sí – d'unir-te **molt més** a Crist; i les situacions en què t'adonessis del mal que hi ha dintre teu, que et fa veure't entre els pitjors dels pitjors, serien acollides per tu, com una crida a una confiança **il·limitada** en la misericòrdia de Déu.

La confiança de la cananea

L'evangeli ens parla d'una dona cananea, un exemple magnífic d'una actitud plena d'una enorme confiança, que per a nosaltres és una lliçó eloqüent:

“Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué a trobar-lo i es posà a cridar: - Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi. La meva filla està endimoniada i sofreix molt. Jesús no li va tornar contesta“(Mt 15, 22-23).

Malgrat la seva insistent súplica, Jesús rebutja d'ajudar-la. Ella, tanmateix, no es desanima, sinó que segueix demanant amb insistència, donant així mostres de la seva gran confiança.

Una persona orgullosa i que tingués poca fe, immediatament es desanimaria, i es diria a si mateixa:

“Si calles i no vols atendre la meva petició,
significa que em consideres indigne i que em rebutges.
Per tant, cal que me'n vagi.”
I molts, en efecte, actuen així.
Quan són sotmesos a una prova,
quan els sembla que Déu calla,
encara que el silenci de Déu és sempre només aparent,
se'n van,
per anar a buscar a un altre lloc com saciar la set d'amor.
No obstant i això, Déu,
fins i tot quan visiblement no respon,
espera que confiem en Ell
i que l'invoquem amb més fervor.

La reacció a l'aparent rebuig

La dona cananea, que demanava gràcies espirituals per a la seva filla, podia rebre el rebuig categòric que li feu Jesús com una manca de misericòrdia. Si mirés tota aquella situació, des d'un punt de vista únicament humà, és evident que s'aniria defraudada i desanimada. Però ella pensa i mira d'una manera divina,

és per això que, davant el rebuig de Crist,
respon amb una confiança encara més profunda
i amb una súplica més fervorosa.

Prosternant-se davant d'Ell de genolls li diu:

“Senyor, ajuda'm!” (Mt 15, 25)

Déu vol que se li demani

En realitat, és Jesús mateix qui ens diu: “Demaneu i Déu us donarà” (Lc 11, 9)

La dona cananea, amb la seva actitud, confessa a Jesús: Jo sé prou bé que sóc no-res, que sóc pols, que no mereixo res, però...”Senyor, ajuda’m!”. T’ho demano perquè crec en la teva omnipotència i misericòrdia.

No obstant i això, també aquesta vegada va rebre una resposta categòricament negativa: “No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossos” (Mt 25, 26).

Humilitat i fe profundes

Jesús, com si volgués posar a prova la humilitat d’aquesta dona, la compara amb un gos.

I ella accepta aquest “insult” sense recular! Amb simplicitat admet, que realment no n’és digna, però – “també els gossos mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos”(Mt 15, 27).

A nosaltres, que som persones orgulloses, aquest comportament de Jesús, ens hauria tancat completament a Ell. A tot preu faríem el que calgués per a “defensar el nostre honor”. Tanmateix, la dona cananea es comporta d’una manera diametralment oposada:

no reclama pas els seus drets
sinó que, amb una profunda humilitat,
es decideix a fer un acte de **confiança sense límits**,
acte que sorgeix d’un reconeixement autèntic
del seu propi no-res **i de la seva indignència**.

“Dona, és gran la teva fe” (Mt 15, 28). Aquestes paraules de Jesús expressen la seva admiració per aquella actitud. És per això que satisfà la seva petició: “Que es faci tal com tu vols” (Mt 15, 28).

El reconeixement del propi no-res, així com la confiança en Déu pròpia de l’infant, juntament amb la fe en el seu amor, és l’actitud que realitza miracles.

En les situacions que et sembla que Déu no respon a les teves súplices, tens dues sortides:

- pots desanimar-te i buscar consol en les coses del món;
- o bé pots tractar de percebre en el silenci de Déu, un incentiu per a fer-li arribar fins a Ell, una súplica amb més fervor i confiança.

Quan reconeixes la teva indignitat i t’adones que contínuament malbarates les gràcies que t’han estat atorgades, no et deixis portar per sentiments de desànim, per l’aparent manca de resposta de Déu a la teva súplica. Reconeix més aviat, en presència de Déu, la veritat sobre tu mateix i no deixis d’adreçar-li la teva súplica.

Però si Déu es nega d’una manera clara a atendre a la teva súplica, creu que ho fa per **la teva salvació**:
i Ell desitja que la teva fe arribi fins a la bogeria,
i que la teva confiança sigui **sense límits**.

Només quan et deslliuris de la teva manera de pensar purament humana, estaràs en condicions de viure experiències espirituals, fins i tot les més dures, tal com feren els sants. Santa Joana d’Arc, per exemple, no va deixar de confiar en Déu, ni després d’haver estat

condemnada pel tribunal episcopal. Tot i que l'enteniment podia suggerir-li que havia estat rebutjada per l'Església, és a dir, per Déu mateix. Malgrat ser una persona d'una gran sensibilitat i que passava per unes proves espirituals de foscor tan fortes, tanmateix no va dubtar.

No dubtis mai de la misericòrdia de Déu

Aquells que Déu estima d'una manera excepcional, els sotmet a proves molt difícils. En aquestes situacions, no has de dubtar mai de la seva misericòrdia. Ni que Jesús mateix se t'aparegués i et digués, que no l'has merescut, hauries de continuar suplicant-la. El mateix hauries de fer, fins i tot, si el teu confessor habitual et negués la confessió i concedir-te l'absolució.

La beata Aniela Salawa²¹ fou sotmesa a una prova així, de forma pública, quan davant de moltes persones, el seu confessor li va negar la confessió.²² De delicada sensibilitat i

²¹ Aniela Salawa nasqué a Siepraw, Polònia, el 9 de Setembre de 1881, i va morir a Cracòvia el 12 de Març de 1922. Fou beatificada pel Papa Joan Pau II al 1987. Sabem que Aniela va treballar des del 1897 fins al 1917 com a minyona a Cracòvia i, que durant els últims anys de la seva vida, visqué en una cambra, sofrint diverses malalties que li impedié sortir de casa. Era de la Tercera Orde de Sant Francesc i també formava part de diverses associacions religioses. La seva vida va estar marcada per una fe heroica, per l'acceptació del sofriment, amor a Déu i al pròxim, i un constant desig de complir en tot la voluntat de Déu. Fins i tot les persones d'un nivell més alt de la societat, sentien per ella una gran admiració i respecte, mentre que altres li manifestaven actituds de sospita i menyspreu.

D'aquesta manera, la salut d'Aniela es va anar deteriorant cada vegada més, i ella va començar a passar la major part del temps recollida a la seva cambra en oració, en una creixent unió amb Déu, i cada vegada més desaferrada del món.

²² Com a conseqüència de constants queixes de que Aniela s'estava molt de temps confessant-se, i que ocupava massa el temps del sacerdot, i encara per causa de rumors maliciosos i de calúmnies, el confessor, mossèn Stanislaw Chochlenski, va manar a Aniela que es confessés només de les seves faltes, sense referir les experiències i dificultats espirituals. Tampoc podia demanar consell ni explicacions referents a visions o gràcies extraordinàries que Déu li atorgava. Salawa pensava que seria capaç d'obeir al confessor; però quan li va arribar una nova visió de Déu, i va sentir un encoratjament vers un renovat fervor, pensava que devia dir-ho al confessor, i que havia de rebre d'ell la indicació de com actuar. A la confessió següent, va començar a exposar els seus dubtes, tot perllongant així la confessió. El confessor li va recordar el que li havia demanat durant la confessió anterior, i li va dir que no li permetria tornar a exposar-li els seus dubtes. Tanmateix, quan Aniela Salawa va tornar a trobar-se en el confessional, va resultar que no era capaç d'espavilar-se sola. El pare Stanislaw, llavors, la va renyar durament i li va dir que no s'apropés més al confessional, perquè no la confessaria més. Aniela pensava que les paraules dures del confessor eren una amenaça, més que no pas una decisió definitiva. Per això, arribat el dia de la seva confessió setmanal, es va aproximar al confessional del p. Stanislaw. Era el segon diumenge del mes, a la tarda. A l'Església dels pares Redemptoristes tenia lloc la celebració de l'ofici dels membres de l'Associació de Nostra Senyora del Perpetu Auxili. Esperant en el confessional del p. Stanislaw hi havia diverses persones. Quan mossèn Chochlenski es va adonar que també hi havia Aniela Salawa, va treure el cap del confessional i va dir severament: *Ves-te'n, no et confessaré*. Aniela encara pensava, que el confessor només volia humiliar-la d'aquesta manera, però encara creia que no la rebutjaria, quan li toqués confessar-se; per tant no es va apartar del confessional, i a la que va poder, va fer alguns passos endavant. Aleshores, el confessor va tornar a treure el cap del confessional, i novament va repetir: *Ves-te'n, no et confessaré!* Però tampoc llavors, Salawa no va marxar, malgrat la segona advertència, no podent concebre que fos tan sever i que no volgués ajudar la seva ànima. Va romandre prop del confessional i una mica més tard va tornar a apropar-se al confessional. Però llavors, mossèn Stanislaw va explotar: Sortí del confessional i, en presència de tots, digué en veu alta, irritat: "*Ho has entès? Jo no et confessaré!*" Aleshores, Aniela es va desfer en llàgrimes, i se'n va anar. A l'Església es va fer una confusió. Els qui no coneixien Aniela Salawa, consideraven qui podia ser aquella dona jove, que el capellà havia fet fora del confessional de forma pública.

Sabem que el 1912, mossèn Stanislaw Chochenki va resoldre no confessar més a Aniela Salawa. A partir d'aquella experiència dolorosa, es va anar afeblint, les seves forces anaren disminuint progressivament, i es va desprendre així definitivament del món. (cf. A. WOJTCZAK, *Aniela Salawa*, Varsòvia 1983, pàg. 140-144).

reconeixent la seva misèria espiritual, podria pensar que no mereixia la gràcia de la confessió i de l'absolució. Era natural que se sentís repudiada per Jesús, ja que ella creia fermament que Déu mateix parlava per mitjà del confessor. A pesar de tot, no va dubtar de la misericòrdia de Déu i ha estat proclamada beata.

No dubtis mai de la misericòrdia de Déu.

En situacions molt difícils, Jesús esperarà de tu **una fe fins a la bogeria i una confiança sense límits.**

5. EL RETORN DEL FILL PRÒDIG.

En la paràbola del fill pròdig, Jesús ens parla de l'actitud amorosa de Déu envers el pecador. El Pare del Cel espera que emprenguem el retorn per la nostra lliure voluntat, perquè això serà una manifestació de la fe en el seu amor.

“Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: - Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca. Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar fam i necessitat. Llavors, es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava” (Lc 15, 11-16).

El pare permet la tragèdia del fill

Per a qualsevol habitant de la Palestina d'aquella època, el qui es llogava per a guardar porcs, quasi bé morint de gana, estava en una pitjor situació que la dels porcs mateixos. En termes de condició social, el fill pròdig va baixar, llavors, al punt més baix, i va començar a ser tractat pitjor que els animals: arribà a la posició més menyspreable a què es pot arribar aquí a la terra.

El pare acceptà que el fill malgastés tot el capital que li havia posat a les mans i caigués en el pou més fondo de la misèria humana; que fos sotmès a ser tractat pitjor que els porcs, animals impurs, segons els israelites.

I tot això, per què?

Certament el pare sabia que, quan el fill rebés l'enorme part de l'herència, d'una manera gratuïta, no apreciaria el valor del do rebut. Sense dubte s'adonava, que tampoc no veuria quin gran amor paternal i quina confiança envers el seu fill li expressava a través d'aquell do. Endevinava, també, fins a on podia arribar el seu fill portat pels desigs d'autosuficiència en la construcció de la seva pròpia imatge de felicitat.

Tanmateix, va respectar la voluntat del fill.

Descobrir l'amor del Pare en llibertat

El pare del relat evangèlic no va privar al seu fill de la seva llibertat d'opció, malgrat que preveia el perills a què s'exposava. Volia, tanmateix, que la resposta del fill al seu amor patern fos presa **en plena llibertat**. I perquè això es pogués donar,

arriscà
de perdre una part de la fortuna guanyada
amb gran esforç del seu treball,
fatigues i sofriment,
i fins i tot la vida del seu fill;
arriscà
la pèrdua del seu fill estimat, que com a pare
estimava entranyablement.

La plenitud d'amor del pare s'expressa
en l'**afirmació de la llibertat del fill**,

fins a l'acceptació que ell es pogués “perdre”.

La teva situació és semblant.

Déu t'ha concedit un immens tresor.

Pel sacrament del Baptisme i altres sacraments ha posat a les teves mans,

d'acord als plans que té respecte a tu,

tresors insondables de gràcies que Crist ha conquerit per a tu.

En el seu amor per tu, Déu t'ofereix un do

de valor incalculable.

Al mateix temps, et deixa una completa independència,

perquè en aquesta mateixa llibertat que t'ofereix,

puguis descobrir el seu amor.

Ets lliure. Pots malversar el do rebut. Però, no obstant i això, tens una gran oportunitat, a través de la constatació de la teva misèria, d'arribar a descobrir la grandesa de l'amor de Déu.

I perquè retornis cap a Ell.

En el fons de l'abisme

Si ets prou humil,

Déu et farà veure tot el teu estat de pecador.

Et mostrarà que ets pitjor que altres pecadors

- fins i tot els més grans –

aquells, que potser abans menyspreaves.

Et permetrà descobrir el fons més aterridor de la teva misèria.

El fill pròdig, en la situació del seu abaixament i degradació més gran, exclama: “Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam!” (Lc 15, 17).

Tu també pots tenir la impressió, quan experimentis la teva misèria interior, que la teva ànima mor i es perd.

Et sentiràs com si estiguessis condemnat.

Experimentaràs, en certa forma, una vivència particular de purgatori, perquè et semblarà que Déu no pot estimar algú tan menyspreable i ingrati com tu: una persona que ha malversat tants béns, que és el pitjor dels pitjors.²³ En aquest estat de l'ànima, profundament dolorós, és quan et costarà molt de retornar al Pare.

Has descobert que ets el pitjor.

¿Significa, això, que Déu t'ha deixat d'esperar?

O bé, tot al contrari, ¿no és llavors quan Ell t'espera,

més ansiosament?

Potser, justament llavors, és quan t'espera d'una manera particular.

Potser, **més que mai**, espera el teu retorn.

Quan visquis aquest turment de conèixer

el més profund **de la teva misèria**,

el Cor del Pare s'abrandarà amb el seu amor més gran per tu.

²³ Cf. “Obres Completes” SANT JOAN DE LA CREU. “Noche Oscura” Cap. VII, nº7.

Si Déu permet que coneguis fins aquest punt la veritat sobre tu mateix, ho fa per a purificar-te de l'orgull,

de tota il·lusió que pots ser bo per tu mateix
i que ets capaç d'administrar bé
el tresor que Ell ha posat a les teves mans.
I llavors, després de totes les teves infidelitats
i després de tot allò **que per pròpia voluntat** hauràs experimentat,
Ell espera
que et decideixis a fer un acte heroic:
que, conscient del sac de misèria
que carregues al damunt,
d'algú que és el pitjor dels pitjors,
emprenquis el camí de retorn.

El bon lladre, un model per a tots nosaltres

Trobat-se penjat a la Creu, al costat del Salvador, el Bon Lladre tenia certament la consciència que, a la seva vida, ho havia malbaratat tot, i que era el pitjor dels malfactors. Fou capaç de reconèixer sincerament que mereixia el sofriment que estava sofrint i va saber veure-hi la conseqüència dels seus pecats. Això, tanmateix, no va impedir que fes un acte de profunda confiança en Crist: “Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne” (Lc 23, 42). Aquestes paraules recorden les del fill pròdig: “Aniré a trobar el meu pare i li diré: - Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers” (Lc 15, 18-19).

És exactament una actitud així que Déu espera de tu.

És possible que només en el moment de la mort coneguis l'extrema profunditat de la teva misèria. I llavors, Déu esperarà la decisió més important de la teva vida: **que vulguis emprendre el retorn.**

Aquest pas decisiu salvarà la teva vida per a tota l'eternitat.

Els teus constants retorns, després de successives infidelitats, t'aniran preparant per aquell moment. En permetre les teves caigudes, Déu vol sempre que creixis en humilitat i que descobreixis que és sobre la més profunda misèria, que s'inclina amb un immens amor. I justament d'aquesta manera, és com et prepara per a l'últim moment de la teva vida, per aquesta última prova que un dia arribarà per a tu.

La confiança és com l'oli de la llàntia

Seria bo que visquessis amb perfecta consciència que la teva última prova pot arribar ja molt aviat. Cal que vetllis i estiguis preparat. Com les núvies prudentes, proveïdes amb una reserva d'oli (cf. Mt 25, 1-13).

En la teva vida, aquest “oli” ha de ser una confiança d'infant en Déu.

¿D'on la pots treure, com la pots adquirir, una tal confiança?

No cal que aquesta es desenvolupi necessàriament
sobre la base d'uns **sentiments positius**,
perquè és difícil tenir-ne, quan hom es veu com els pitjors.
Tampoc cal que neixi **d'arguments racionals**,
perquè quan descobrim la veritat
sobre la nostra misèria,

la raó pot suggerir-nos

que ja no podem comptar amb res, ni esperar res.

Tanmateix, malgrat els sentiments, l'experiència i la lògica,
el teu **cor**

hauria d'estar ple de profunda confiança:

“Aniré a trobar el meu pare i li diré...” (Lc 15, 18).

Gràcies a una **confiança boja** com aquesta i a la fe que l'acompanya, Déu podrà vessar sobre teu l'abundància de les seves gràcies.

Què serà per a tu el millor vestit i sandàlies? Què serà en la teva vida, l'anell posat als dits? Això romandrà un misteri. Però, per a tu, serà evident que, com el pitjor dels pitjors no mereixes **res!**

Per tant, sigui el que sigui allò que reps, serà per a tu, sempre, el millor vestit, les sandàlies més boniques i un anell meravellós.

6. QUAN LA PRESÓ ÉS LLOC DE TROBADA AMB L'AMOR

En tots els esdeveniments de la nostra vida,
i d'una manera especial, en els moments dolorosos,
Déu ve a trobar-nos amb la seva gràcia,
amb el seu mor i amb el seu perdó.
Per això, cada situació pot conduir-nos a la conversió,
vers una major obertura a Déu
per buscar en Ell la salvació.

El lloc de trobada de l'home pecador amb l'amor misericordiós que l'abraça pot ser fins i tot la presó. En definitiva, no és important en quines condicions arribem a conèixer l'amor de Déu.

Descobrir el sentit de les experiències doloroses

Molts reclusos, reben la pena de la presó d'una manera manifestament negativa, prenent-s'ho cadascú a la seva manera com un "càstig de Déu". Així solen pensar també aquells que han estat sentenciats després d'haver estat provada la seva culpa. Per què això és així? La nostra manera de pensar està sotmesa sovint a esquemes ja fets. Creiem que, si en un sentit humà, quelcom és dolent, llavors es tracta d'un mal objectiu. La presó, que des d'un punt de vista humà, és un lloc decididament negatiu, la considerem com un mal, també des de la fe. I, sovint, això no és així.

Però també hi ha aquells que veuen la seva estada a la presó com una crida especial per a canviar de vida i per a la conversió. Aquests darrers procuren de veure en aquesta dolorosa situació, una expressió de l'amor de Déu. De fet, alguns d'ells podrien haver mort en el moment que infringien la llei, delictes que normalment són també una transgressió als manaments de la llei de Déu. Aleshores la presó pot ser una oportunitat per a comprendre quin gran mal és menysprear els manaments de la llei de Déu.

No és semblant la situació d'una malaltia? Aquesta, immobilitza a la persona al llit, fent-la presonera a la seva pròpia cambra, i depenent dels altres en el seu sofriment. Tant la presó com la malaltia poden aixafar l'home, però també poden **purificar-lo**. Representen d'aquesta manera una oportunitat per a trobar el camí cap a Déu, i per a descobrir el seu amor.

Totes les situacions reals,
on coneixem aquesta veritat suprema,
que "Déu és amor" (1J 4, 8)
són sempre **les millors**.

¿Sempre procures, potser, de veure la dimensió positiva de les circumstàncies de la vida tals com:

l'estada a la presó,
una malaltia greu,
la invalidesa,
l'alcoholisme d'algú proper,
o la manca de comprensió en la família?

¿**Totes** les situacions de la vida, per les que et toca passar, tractes de viure-les amb la fe que Déu t'acompanya amb la seva Presència i amb el seu Amor?

Una expressió de l'amor de Déu pot ser també
el fet que **res a la vida no et surti bé**,
que tot se't compliqui,
que sovint hi hagi coses que no comprens.

Descobrir el vertader sentit de la teves experiències de la vida és possible només en el camí de la fe.

Sense la fe, l'home vol ser com Déu,
vol dirigir el seu destí ell sol,
i considera que pot ser feliç per si mateix.
Com Déu, que és en si mateix, plenitud
de perfecció i d'amor.
Sense la fe, hom es manté en la convicció
que també pot viure **aquella plenitud.**

Déu, en el seu desig de salvar-nos i de deslliurar-nos d'aquesta hipocresia, moltes vegades permet situacions que, en **contrariar els nostres plans**, fan que ens trobem ben desvalguts. Una situació així pot ser el trobar-se condemnat a restar un temps a la presó. A la llum de la fe, l'estada a la presó no es diferencia de les altres experiències de l'home. Per exemple, pel poble escollit, el desert que van travessar durant quaranta anys era una mena de presó. Si procurem veure la presó a la llum de la fe, comprendrem que aquesta és un **lloc particular de trobada amb el Senyor.**

També un presoner pot esdevenir un gran sant

A la llum de la fe, tot és gràcia²⁴, **totes** les circumstàncies i situacions de la nostra vida són manifestacions de l'amor de Déu.

De la mateixa manera, cal que intentem d'encarar la situació d'estar-se a la presó, com un do que ens ha estat atorgat. Encara que això pot ser molt difícil, és necessari tractar de percebre, a la llum de la fe, la dimensió sobrenatural del sofriment que la presó provoca.

El cardenal Stefan Wyszyński²⁵, Primat de Polònia, precisament a la presó fou on va afermar i aprofundir la seva unió amb el Senyor d'una manera molt especial. Certament, l'estada allí fou per a ell un període molt difícil, però al mateix temps, a la seva vida, també va constituir una gràcia d'inestimable valor, fou un període important pel seu creixement en la santedat.

Així fou també en el cas de sant Maximilià Maria Kolbe²⁶. No seria pas un sant d'una tal magnitud si no hagués estat en el camp de concentració nazi d'Oświęcim (Auschwitz). La seva santificació s'assolí plenament en aquelles circumstàncies concretes,

²⁴ A la llum de la fe, "tot és gràcia". (vegeu SANTA TERESA DE LISEUX, *Novissima Verba* del 5 de Juny de 1897).

²⁵ El Servent de Déu, Cardenal Stefan Wyszyński (1901-1981), durant els anys 1948-1981, va orientar els destins de l'Església de Polònia. El 25 de Setembre de 1953 va ser pres tot de sobte, i empresonat pels comunistes. Va romandre presoner, fins ser alliberat per una qüestió d'estratègia política el 26 d'Octubre de 1956. Fou durant aquest període d'empresonament que va escriure una pàgines meravelloses en el seu diari, en el qual apareix la seva enorme estatura moral, una fe profunda i el seu amor a la Verge Maria. L'acció pastoral que va desenvolupar fou fins a tal punt fecunda, que va permetre al poble polonès, per mitjà d'una fe fermament arrelada, fer front amb heroica fermesa a la imposicions del règim comunista. El Diari fou publicat després de la mort del Primat de Polònia, per *Les Éditions du Cerf*, 1984, amb el títol, "*Notes de Prison*", Cardenal Stefan Wyszyński

²⁶ Sant Maximilià, abans de ser portat al Camp de Concentració nazi de Auschwitz, estava, amb alguns germans, a diversos camps d'internament. El germà Jeronim Wierzba, ens descriu amb les següents paraules la vigília de l'aniversari del pare Maximilià, al camp de Amtitz: "Ens mirava amb amor, un somriure adornava el seu rostre, i de la seva boca només sortien paraules d'agraïment... En acabar aquella acció de gràcies, va continuar: "en les circumstàncies en les que ens trobem, acceptem d'una manera especial la Voluntat de Déu" (...) Després va prendre un mos de pa, un tros molt petit que no podia calmar la fam de tots els que estàvem allí, i...el va repartir entre els germans... Va ser un moment molt emotiu, un sopar fora del normal. Ens parlava de la Immaculada, de la seva bondat i del seu amor envers nosaltres. Ella....sap i coneix què estem passant, que aparentment per

en aquelles condicions que ofenien la dignitat humana,
de la més profunda humiliació, de màxim menyspreu
i abandó, fins a l'extrem.

Sant Maximilià, en veure-ho tot a la llum de la fe, ho acceptava com un **do**. L'estada en el "bunker" de la fam fou per a ell un temps d'unió amb Crist

menyspreat,
jutjat injustament,
ultratjat,
privat de tot dret i dignitat,
i, finalment, martiritzat i crucificat
com un malfactor.

El Sant Pare Joan Pau II sap prou bé, com n'és, de difícil, l'experiència de l'estada a la presó, així com a l'hospital. Per això sovint visita reclusos i malalts, i els demana, d'una manera especial, que preguin per les seves intencions²⁷.

La pregària d'un reclus té un gran valor als ulls d'Aquell que s'alegra més "per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se" (Lc 15, 7). El sofriment d'un presoner que es converteix té també un valor molt gran als ulls de Déu: d'això en són testimoni les paraules de Jesús al Bon Lladre.

Semblantment al Bon Lladre, tot reclus pot arribar a ser un gran sant. No s'ha d'averkonyir pas d'estar a la presó, d'haver conegut l'amor de Déu precisament en aquest indret, i que aquest sigui el lloc de la seva santificació. Hauria de demanar al seu Patró, al Bon Lladre, la gràcia de tenir la mateixa fe que ell va tenir, en l'amor misericordiós de Crist; i la gràcia d'acceptar la pena de la presó, i fins i tot de la pena de mort. El Bon Lladre acceptà la pena de mort com a justa, per a reparar el mal que havia comès. No es va rebel·lar contra un càstig tan terrible, sinó que el va acceptar com una cosa necessària per a la seva conversió.

¿Llibertat, a la presó?

Quan algú és reclus a la presó, malgrat ser innocent, injustament, li resulta incomparablement més difícil acceptar el fet de estar-hi. Això va succeir en un país de l'Amèrica Llatina. Un executiu d'un banc, que ocupava un càrrec molt bo i apreciat fou acusat d'haver comès una gran estafa i, per això, fou condemnat a passar molts anys a la presó. Pel fet de tenir un càrrec tan important en un banc, aquest home s'havia lliurat tant al seu treball que s'havia relaxat en la seva vida espiritual. Déu havia passat a un segon pla.

Encara que mai havia deixat l'oració ni les pràctiques religioses, tanmateix, va començar cada vegada més a comptar amb ell mateix. Era generós, sovint ajudava els altres, però ho feia a costa de la seva pròpia família. Al mateix temps, anava creixent en ell l'orgullosa presumpció de ser algú bo. En el seu banc es considerava un funcionari insubstituïble. Com que passava cada

---

nosaltres són contrarietats, però sap que esdevindran un bé més gran...Ella ens utilitza com a instruments i possessió seva. Estiguem-li agraïts per això, que es digna a fer-nos servir (...) quanta bondat seva s'hi veu en això. Ens hi ha portat gratuïtament, ens han donat una tenda on dormir, ens donen quelcom per menjar, perquè puguem conquerir les nostres ànimes per a Ella. (...) Si volguéssim venir aquí per nosaltres mateixos per missions, quantes formalitats i esforços haguessin calgut, fer el passaport i finalment...no ens ho haguessin permès. Podem fer tant de bé aquí. Aprofitem doncs, aquesta ocasió". (J.KAZMIERCZAK, *Sant Maximilià M.Kolbe, en el centenari del seu naixement, 8.01.1984-8.01.1994*, de la sèrie *Espiritualitat Franciscana*, Gdansk 1994, pàg. 25)

²⁷ "Accepteu (...) la meva petició perquè pregueu, perquè sempre amb la major confiança, i amb la major esperança, m'adreço per demanar pregària a les persones que sofreixen. Perquè és a través d'ells, que Déu venç!" (*Sermó a la Catedral de Jesús Rei, durant la peregrinació dels Sant Pare Joan Pau II a Polònia, Katowice 20 de Juny de 1983.*)

vegada més temps en el treball, descuidava la seva muller i els seus tres fills. La seva dona, sobrecarregada amb les obligacions de la llar, en contacte amb el seu marit, tan segur de si mateix i ple de vanitat, se sentia cada vegada més sola i incompresa. D'aquesta manera la seva família estava a punt d'arribar a una desintegració. Ell, mentrestant, no pressentia el perill, continuava concentrant-se en els èxits de la seva carrera.

Aleshores, va succeir quelcom inesperat: aquell home, que pel que fa a la seva honradesa professional era irreprotxable, fou injustament acusat d'un abús financer molt greu, i condemnat a molts anys de presó, ja que la quantitat de diners que eventualment hauria de tornar, superava totalment les seves possibilitats.

Aquella fou una experiència tan difícil per a ell, que durant els primers quinze dies va estar a punt de desesperar-se. Es preguntava contínuament: Per què Déu m'ha provat tant? No podia comprendre ni volia acceptar el fet que ell, un treballador tan responsable, hagués estat condemnat a molts anys de presó per un acte que no havia comès.

Però la gràcia del Sagrament de la Reconciliació va vèncer en ell aquest profund sentiment d'haver estat perjudicat sense culpa.

En trobar un bon confessor, va veure una llum d'esperança per a ell, i va descobrir el sentit de la seva estada a la presó. Va comprendre que la vertadera **pèrdua de llibertat** és la del propi egoisme i de l'orgull. Per la gràcia del Sagrament de la Reconciliació i a amb l'ajuda espiritual del confessor, allí, en efecte, a la presó, va començar a adquirir **la llibertat interior**.

A la presó va esdevenir un home feliç.

“- Estic molt agraït a Déu pel que m'ha succeït, fins i tot encara que m'hi hagués d'estar la resta de la meua vida!” – exclamava. Estava convençut que Déu havia hagut d'enviar-li aquella prova, perquè d'altra manera ell, fins aquell moment tan segur de la seva pròpia perfecció, s'hauria conformat només amb les manifestacions externes de la fe.

La seva actitud, plena de joia per haver trobat el camí cap a Déu, va començar a influir en els altres reclusos. La seva conversió va fer que alguns d'ells, també veiessin l'altra dimensió de la seva pròpia experiència.

A la presó aquell home va descobrir la veritat sobre si mateix, però **al mateix temps** descobria també la veritat sobre l'amor insondable de Déu. Justament aquesta veritat, que anava coneixent cada vegada més plenament, va esdevenir la font de la seva llibertat. Enmig d'aquesta difícil prova, tenia dos camins a escollir:

o bé acusar Déu per haver permès una injustícia tan gran,

o bé, contra tot el que li dictava la lògica humana,

creure en el seu amor.

va escollir creure en l'amor.

No sabia pas com seguiria configurant-se el seu futur, ni quant de temps hauria d'estar-se a la presó.

Però el cert és que a partir d'aquell moment ja era lliure:

per haver posat la confiança en Déu,

per haver cregut en el seu amor,

i per haver-se abandonat totalment a Ell,

va obtenir

la llibertat del cor.

I això és el més important!

La presó ha esdevingut per a ell el lloc d'una autèntica conversió, lloc de trobada del pecador amb l'Amor.

Part III

“Heus aquí la teva Mare”

Tot sovint la gent fa referència al cristocentrisme, per anar contra la devoció mariana. Es considera, doncs, com una amenaça a la posició de Crist, que, com es diu, ha de restar en el centre de la religió, que en Ell té al capdevall el seu fonament. Aquesta exigència està justificada, pel que fa al lloc de Jesús en el centre de la vida cristiana. Però deixa de ser justificada, si Crist queda privat de la dimensió essencial amb la seva naturalesa: Jesús és Fill del Pare, però també és Fill de Maria. Fins i tot, a la glòria celestial, es manté aquesta veritat d'ambdues filiacions. Només aquest fet, perquè no considerem mai Maria com una persona per la qual Crist va venir al món i que d'una vegada per totes ens va donar el seu Fill, per després ser oblidada en l'obra de la Redempció, que Ell va venir a realitzar. Això significaria oblidar-se que Jesús, totalment independent, va voler ser dependent de Maria no tan sols durant els mesos d'embaràs, sinó també durant els llargs anys de preparació per a la seva activitat pública. Aquest fet, per si mateix, és més eloqüent que qualsevol text, perquè conté la teologia mariana. És un convit perquè entrem al Regne de Déu pel camí privilegiat dels infants i d'aquells que són semblants a ells (cf. Mc 10, 14). Maria assegura la humilitat a aquell, que està d'acord en dependre d'ella, per a poder rebre millor l'Esperit del seu Fill.

(Cardenal L.J.Suenens,
Chi é Costei? Sintesi di Mariologia,
Roma 1980, Edizioni Paoline)

1. “MARIA, AQUELLA QUE ENS PRECEDEIX EN LA PEREGRINACIÓ DE LA FE” (Lumen Gentium, 58)

En la salutació que Elisabet va adreçar a Maria, totes les paraules tenen un significat molt profund; tanmateix allò que va dir al final sembla *d’una importància primordial*: “**Feliç tu que has cregut**: allò que el Senyor t’ha anunciat es complirà!” (Lc 1, 45). Aquestes paraules es poden posar al costat de l’apel·latiu «plena de gràcia» de la salutació de l’àngel. En ambdós textos, es revela un contingut mariològic essencial, o sigui, la veritat sobre Maria, la presència de la qual en el misteri del Crist ha esdevingut efectiva perquè Ella “ha cregut”(…). Maria, “esperant contra tota esperança, cregué tot al llarg de l’itinerari del seu fiat filial i maternal” (*Redemptoris Mater* 12, 14).

Les proves de fe

Un tret característic del camí cap a la santedat és passar per proves de fe. Es tracta d’experiències que a vegades poden ser molt difícils, perquè al moment de viure-les no sempre estaràs en condicions de comprendre-les. La gràcia de poder comprendre algunes de les proves esmentades acostuma a venir, normalment, després que les hem passat. Abans, generalment, et farà la impressió que et trobes en una situació d’un carrer sense sortida.

És així que els israelites van viure les seves proves de fe quan eren conduïts a la Terra Promesa. Déu feia miracles, però no resolva per complet tots els problemes del poble que treia de l’esclavatge.

Quelcom de semblant s’esdevé també en la teva vida.

Encara que Déu contínuament hi intervé,
no resol totes les teves dificultats del tot.

Ell no et deslliura de la crida,
perquè rebis les teves experiències

en el pla de la fe

a exemple d’Aquella que ens precedeix
«en la Peregrinació de la fe».

Les proves de fe en la vida de Maria

Maria, vivent un complet abandó a Déu, va passar a través de proves especialment difícils. La seva “peregrinació” en la fe consistia a viure constantment cada vegada noves situacions que sobrepassaven la capacitat humana per a comprendre. I llavors, en moments així, oferia una plena «submissió d’enteniment i de voluntat a Déu» (*Dei Verbum*, 5).

La vida de Maria

fou **un continu lliurament de si mateixa a Déu.**

Entre Maria i Déu es realitzava contínuament
una admirable comunió de persones,
fundada sobre la confiança,
en un total abandó contínuament renovat i,
en una creixent comunió de vida.

Per a Maria,
que viu perfectament abandonada a Déu,
el valor suprem és la Voluntat de Déu,
àdhuc la que no es compren.

I d'aquesta manera, en viure sotmesa a la voluntat de Déu,
viu la vida del propi Déu.

Creure en allò que humanament és impossible

Aquesta relació singular entre Déu i Maria es revela molt clarament a l'Anunciació, quan Déu la introdueix en un vincle extraordinàriament íntim amb Ell.

A l'amor infinit de Déu que li anuncia la seva voluntat, Maria respon amb un abandó sense reserves, donant-se completament, malgrat que es trobi davant quelcom que sobrepassa completament la capacitat de comprensió humana. Més tard, tota la seva vida serà un viure el *fiat* pronunciat a l'Anunciació i, així mateix, com una renovació contínua del seu abandó a Déu.

Joan Pau II dirà: «Maria ens ensenya a reconèixer humanament “els profunds designis” i “inescrutables camins” de Déu. Aquella “que per la voluntat eterna de l'Altíssim s'ha trobat, es pot dir, al centre mateix d'aquells “inescrutables camins” i dels “profunds designis” de Déu, s'hi conforma a la penombra de la fe, i, accepta plenament i amb el cor obert tot allò que s'ha disposat en el disseny diví» (RM 14).

En expressar el seu *fiat*,
 Maria va creure en una cosa impossible i,
 tot seguit, va esperar amb una esperança incommovible
 que s'acomplís allò que,
 des del punt de vista humà,
 es presentava com quelcom irrealitzable.
 Contra tot argument racional, va creure en Déu
 i cada vegada que Ella es trobava enfrontada
 amb una nova experiència,
 mantenia aquesta mateixa actitud.

L'extraordinari de la relació espiritual de Jesús i Maria

Com a resposta a l'abandó il·limitat de Maria, Déu la va obsequiar amb una gràcia inimaginable per a nosaltres. Al moment de la concepció de Jesús, va existir entre Maria i el seu Fill, no només una relació humana particular, sinó també una **relació espiritual única**, la profunditat de la qual sempre serà per a nosaltres un gran misteri.

Aquest vincle singular
 que es va formar entre Maria i Déu
 en el moment de la Concepció de Jesús,
 va ser com una espècie de “cordó umbilical” espiritual.
 Una relació tal entre el Creador i la criatura
 no tornarà a existir mai més.
 Va ser en virtut d'aquesta relació que santa Isabel,
 plena de l'Esperit Sant,
 va dir a Maria:
 “beneïda tu entre totes les dones” (Lc 1, 42)

Quan meditem sobre l'actitud d'Aquella que ens condueix i precedeix en “la peregrinació de la fe”, immediatament es planteja la pregunta: ¿quin és l'origen del misteri de l'immens lliurament de Maria i de la seva submissió tan perfecta a la voluntat de Déu?

En buscar la resposta, tractem de contemplar la seva vida, a la llum de la crida que Jesús féu, quan els Apòstols li preguntaren: “Qui és el més important en el Regne del cel? Jesús va

cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel.” (Mt 18, 1-3)

La infància espiritual de Maria

En l'abandó total de Maria és ben visible la seva actitud d'infant. Al moment de l'Anunciació, davant d'un misteri diví tan gran, només fa una pregunta, la més senzilla de totes, i que de fet tenia el dret de fer: “*Com podrà ser això, si jo sóc verge?*” (Lc 1, 34). Maria, una noia molt jove, tot just adolescent segurament, no tenia encara un coneixement de les Escripures com el dels escribes. D'aquí derivava la senzillesa del seu comportament.

En el moment de l'Anunciació,
Ella només sabia que Déu esperava
el seu consentiment,
així, doncs, va acceptar.
El “sí”, que va dir a Déu sense vacil·lar,
prova que Maria veia el missatger de Déu
amb els ulls de l'infant de l'Evangelí.
L'infant encara no té un ampli coneixement
ni cap experiència,
i, tanmateix,
no necessita grans explicacions,
perquè el seu cor ple de confiança i d'esperança
ho creu tot.

Maria tampoc no necessitava una explicació
precisa ni exhaustiva.

En realitzar-se l'Encarnació i estar tocant un dels més profunds misteris de Déu, Maria el meditava en el silenci del seu cor, tot i que acceptava que això seguiria essent per a Ella un misteri.

Tot al llarg de la seva vida, veiem aquesta actitud de confiança d'infant envers Déu, sobretot en els esdeveniments que per a Ella, foren les proves de fe més dures.

El difícil silenci davant Josep

Per a Maria va haver de ser una prova molt difícil haver de guardar davant el seu espòs Josep el misteri de Déu, que “es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant” (Mt 1, 18), ja que, amb certesa, preveia el seu dolor i la seva perplexitat.

Que penós havia de ser per a Maria guardar silenci,
tant pel que es referia al misteri de Déu,
com sobre al seu amor i a la seva fidelitat a Josep.

Era un silenci que comportava l'acceptació del sofriment d'aquell que estimava; acceptació que provenia del coratge de la fe.

Maria, coneixent els costums i la llei jueva, també sabia que, per concebre abans de viure amb Josep, podrien apedregar-la. “Si un home troba en una ciutat una noia verge unida per acord matrimonial amb un altre i jeu amb ella, traieu-los tots dos fora de la ciutat i apedregueu-los fins que morin.” (Dt 22, 23-24)

Aquella que ens mostra el camí d'un abandó personal a Déu en totes les situacions, no estava lliure d'allò que era habitual en la vida, de les sospites i de les acusacions.

No obstant això, les experiències viscudes, no disminuïen la seva fe que Déu la conduïa a través d'aquestes proves d'una manera que només Ell coneixia.

Fos com fos, Maria acceptava un a un,
cada disseny de Déu.

L'acceptació de la difícil experiència a Betlem

Quan Maria va sortir cap a Betlem, sabia que el temps de donar a llum s'acostava. Però, tot i això, es va sotmetre a la voluntat de Déu i va partir cap a un llarg i penós viatge, va anar-hi perquè, en la seva actitud d'infant, s'abandona en tot a la voluntat del Pare, a qui estima i confia, malgrat que no sempre comprengui aquesta voluntat divina.

Després, al moment del Naixement, accepta plenament la seva situació, així com les condicions precàries que,

des del punt de vista humà, no són gens adequades.
Qualsevol mare en circumstàncies similars,
- tan incomprensibles i difícils d'acceptar -
es faria moltes preguntes, tindria molts dubtes,
fins a rebel·lar-se contra la voluntat de Déu.
Tanmateix, Maria, en cada situació,
amb plena pau interior,
feia la voluntat de Déu,
perquè ho acceptava tot, amb la confiança dels infants.

L'acceptació de l'exili

Poc temps després de la vinguda al món del Fill de Déu, la Sagrada Família va haver de fugir a Egipte. “Quan els savis se n'hagueren anat, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep i li digué: - Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo. Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte.” (Mt 2, 13-14)

Només el sol fet d'haver de marxar a mitjanit, deixant-ho tot, emportant-se només algun equipatge de mà, fóra horrorós per a qualsevol família!

No resulta difícil imaginar com reaccionaria un matrimoni jove, en escoltar a plena nit el missatge que han de fugir immediatament del país amb un fill petit. ¿Com deixar, per exemple, l'apartament que van comprar amb un gran esforç, els diners estalviats, que a la nit no es poden treure del banc? Com deixar el treball, que dóna un sentiment de seguretat?

¿Com es comportaria aquest matrimoni, en adonar-se que Déu vol que se'n vagin immediatament cap a un país desconegut i sense cap seguretat humana?

Maria va acollir, amb pau, el que li va dir Josep, a qui un àngel li havia “revelat” en somnis que havien de fugir a Egipte.

¿Potser una dona, es comportaria

d'una manera similar, en una situació idèntica?

Tanmateix, Aquella, la vida de la qual fou un continu desxifrar els signes que Déu li donava,

Aquella que tenia la seva mirada fixa en Déu d'una manera perfecta i que estava atenta a la seva voluntat, immediatament, va percebre en aquest fet,

un signe de Déu

i s'hi va sotmetre totalment,

sense vacil·lar i, amb docilitat.

Per a Ella, no hi havia la més mínima diferència
 si ho havia de deixar tot
 de pressa
 d'endemà o aquell mateix dia,
 perquè tenia posada tota la seva esperança en Déu,
 i no pas en aquelles coses que forçosament havia de deixar.

La dificultat d'acceptar la vida “comuna” que portava Jesús

Maria sabia que l'Infant que havia concebut al seu si per obra de l'Esperit Sant seria anomenat Fill de l'Altíssim. «Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi» (Lc 1, 32-33). Ella, com diu Joan Pau II, «ha crescut enmig d'aquesta expectativa del seu poble» (RM 15).

No obstant això, des del moment del naixement,
 aquest Infant semblava normal i corrent!
 No mostrava trets divins
 perceptibles als ulls humans,
 es comportava com els altres nens.

Des del moment del naixement de Jesús, la Mare del Fill de Déu va viure en intimitat, per la fe, amb el misteri de la naturalesa divino-humana de Jesús i de la seva condició de Fill de Déu, únicament per mitjà de la fe.

«Però si des del moment de l'Anunciació, li ha estat revelat el Fill, que només el Pare coneix plenament, com aquell que l'engendra en l'etern “avui” (cf. Salm 2, 7), Maria, la seva Mare, està en contacte amb la veritat del seu Fill, únicament en la fe i per la fe» (RM 17).

Que difícil havia d'haver estat per a Maria,
 aquesta prova que, com sabem,
 es va perllongar durant molts anys,
 durant els quals el Fill de l'Altíssim,
 a poc a poc i progressivament,
 ho anava aprenent tot, com qualsevol altre home.

Maria, «creu dia-a-dia,
 enmig de totes les proves i contrarietats
 del període de la infantesa de Jesús» (RM17).

És veritat que certs esdeveniments semblaven confirmar la divinitat de Jesús, però la seva comprensió precisa exigia la fe, perquè el seu sentit estava amagat.

Déu no va estalviar proves a Maria, i en situacions difícils, no li ho explicava pas tot.

Es pot suposar que Ella va ser testimoni

de la indigència d'infant del Fill de Déu,

a qui Ella embolcallava,
 que plorava, que tenia gana,
 que ben segur que queia quan feia els primers passos
 i que amb dificultats deia les primeres paraules...

Jesús, creixia als ulls de Maria, per les manifestacions exteriors, **com una persona com les altres**. El seu creixement, no va estar acompanyat de fenòmens extraordinaris. En veure Déu en el Fill, la humanitat del qual el feia idèntic als altres nens, va haver d'estar unit a una “*particular fatiga del cor*” i, a una “nit fosca de la fe” (cf. RM 17). Així Maria, “trobant-se al costat del Fill, sota un mateix sostre *«avançava en la peregrinació de la fe»*” (LG 58, RM 17).

El misteri de la grandesa de Maria

Quan Jesús es va perdre en aquella peregrinació a Jerusalem, a l'edat de dotze anys, Maria no sabia quant de temps es mantindria una tal situació. Durant aquest dies, que amb sant Josep buscaven Jesús i, també, quan en trobar-lo va escoltar: "Per què em buscàveu?" (Lc 2,49), va mantenir una serenitat i una actitud de fe confiada d'infant. L'Evangelí diu: "Però ells no compregueren aquesta resposta" (Lc 2, 50). Posada novament davant el misteri, Maria el medita en el seu cor amb confiança d'infant de Déu. Tots aquells esdeveniments, els medita en el seu cor "d'infant evangèlic", confiant il·limitadament i sense exigir explicacions ni arguments innecessaris.

Des de llavors, i durant la vida pública de Jesús, Ella ha continuat estant "en intimitat amb el misteri del seu Fill, només per la fe." (RM 17)

Jesús mateix parla sobre la fe i la vida de fe de Maria, quan una de les dones que l'escoltava, va cridar: "Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que vas mamar!" (Lc 11, 27). Però ell va respondre: "- Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden!" (Lc 11, 28). Jesús no contradiu l'afirmació d'aquesta dona desconeguda, però aclareix que el que decideix **la veritable grandesa és el contacte espiritual amb Déu**, que va assolir la seva dimensió més plena en Maria, sense precedents.

Una altra afirmació de Jesús que té la mateixa eloqüència, també pot fer al·lusió a Maria: "El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare" (Mc 3, 35).

Quan escoltem la paraula de Déu i la posem en pràctica,
som germans de Jesús
i imitem l'exemple de la seva Mare.

En la humiliació i en la vida oculta

Durant el ministeri públic i messiànic de Crist, Maria vivia d'una manera oculta.

Davant d'aquest fet, ens podem preguntar:
¿Per què Aquella, que és la més oberta, que no té igual
en la seva obertura del cor al Senyor,
i que acull cada paraula del Fill de Déu
i la viu en plenitud,
no va tenir l'oportunitat d'escoltar
el seu ensenyament directament?

Encara que això és un misteri, tanmateix, en això es pot percebre que Déu exhorta a la vida oculta.

L'actitud de Maria és per a nosaltres un testimoni eloqüent que mostra com n'és d'important, d'imitar Crist, en el seu abaixament, en la seva humilitat i en el seu passar desapercbut.

Serà molt difícil de créixer en pobresa d'esperit per aquell que es guanya el reconeixement dels homes en realitzar grans coses. I sense això, no és possible de seguir plenament a Crist.

Per això, sempre
que no calgui que facis res de gran als ulls dels altres,
has de voler romandre desapercbut i oblidat, a l'ombra.

Evidentment, imitar la vida oculta de Maria al peu de la lletra, no sempre serà possible. Si Déu vol que realitzis grans coses visibles, no t'hi has de negar.

El que és important, és que **tu mateix** no busquis privilegis, ni allò que et pogués fer «gran» als ulls del món.

Déu crida moltes persones a imitar
la vida oculta de Maria, els seus passos.
Potser també a tu et crida
perquè pas a pas
també desapareguis a poc a poc, discretament,
perquè amb alegria, cedeixis el lloc a d'altres
de tal manera que, ningú no et sol·liciti, que ningú es recordi de tu,
i així et puguis unir més a Maria

L'heroisme de l'obediència de la fe al peu de la Creu

El punt culminant de les proves de la fe de Maria, fou estar al peu de la Creu, quan veia com el seu Fill, “era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor” (Is 53, 3), i agonitzava a la Creu. Llavors es va manifestar l'heroisme de l'obediència de la fe d'Aquella que va creure contra tota esperança.

Maria va ser educada en la cultura monoteista. Per a Ella, Déu era el Creador Omnipotent. Mai no havia sentit dir que Déu pogués ser feble, desvalgut, sotmès al sofriment. Però al Gòlgota, el **Fill de Déu** penja desvalgut de la Creu i **agonitza** enmig d'innombrables turments. La seva mort és imminent, sense cap mena de dubte.

Tot això no va fer vacil·lar la fe de Maria.

En el miracle que tenia lloc a la Creu
de la Redempció del món,
només Ella

hi va participar amb fe.

“Que n'era de gran i d'heroica en aquests moments *l'obediència de la fe*, demostrada per Maria, davant els «inescrutables designis» de Déu! Com «es lliura a Déu», sense reserves, en «un complet homenatge de l'enteniment i de la voluntat» a Aquell, els «camins del qual són inescrutables»” (RM 18).

Estant al peu de la Creu,
Maria continua confiant
que tot allò que s'esdevé en aquells moments
és el millor.

Jesús, per la seva pròpia voluntat, abraça la Creu,
per fer la voluntat del Pare.

Per això, amb la senzillesa d'un infant,
Maria adora la Creu,
sense analitzar gaire la situació
on Déu l'ha posada.

No considera la seva situació ni sense remei, ni desesperançada.
Sap que el seu Fill, precisament d'aquesta manera,
realitza lliurement la voluntat del Pare.

Fa, doncs, el que, sens dubte, **és el millor.**

Algú que tot ho reflexioni i que analitzi totes les coses,
només a la llum de la lògica humana,
no comprendrà mai plenament,
el misteri del sofriment
i de la Creu.

Davant d'aquest misteri,

és imprescindible adoptar
l'actitud de confiança de "l'infant evangèlic".

Només quan adoptis aquesta actitud davant Déu,
et tornaràs resistent a l'actuació de Satanàs
perquè ell busca, en les seves temptacions,
aprofitar-se del nostre enteniment
quan aquest és merament humà.
Només en viure en actitud d'infància espiritual
deixaràs d'analitzar massa.
Només llavors, deixaràs d'analitzar massa.
Evidentment Déu vol
que et guiïs per la raó;
però, per la raó il·luminada per la fe,
que et permetrà descobrir la voluntat de Déu
i complir-la,
també quan et sembli realment molt difícil
d'acceptar.

Els sofriments i creus de Maria, després de la Resurrecció

Maria, va prosseguir "la peregrinació de la fe" fins al final de la seva vida a la terra.
Fins i tot després de la Resurrecció de Crist, no fou preservada de proves, cada vegada noves,
ni d'experiències extraordinàriament difícils.

Després de la Pentecosta, va viure junt amb l'Església naixent, la tragèdia dels primers cristians.

Com a Mare de **tots** els homes,
veia amb un dolor indescriptible,
com uns dels seus fills
torturaven i mataven a d'altres.

Sant Esteve, a qui van apedregar, era el seu fill;
però aquells que l'apedregaven també ho eren.

Maria els abraçava tots amb el seu amor maternal.

Déu no li planyia sofriments ni creus,
perquè Ella, volent-li ser dòcil en tot,
volia complir també la missió de Mare de l'Església que el seu Fill li havia encomanat.

Som educats per Maria

Aquella que ens va precedir "a la peregrinació de la fe", en adoptar l'actitud de
l'abandó de l'infant a Déu, va arribar a ser un instrument perfecte de l'Esperit Sant, ja que
totalment dòcil a seva acció realitzava tot allò que Ell esperava d'Ella.

Maria ens ensenya, així, com hem de lliurar-nos a Déu quan tenim experiències que no
compremem i el sentit de les quals coneixerem, tal vegada, només en la vida futura.

Déu espera que, davant les proves de fe,
vulguis acollir
i reconèixer amb humilitat els seus insondables designis
i que acceptis el fet que,
tal com Ella,
no comprendràs moltes de les seves decisions.

Abandonar-se a Déu, moltes vegades pot anar unit a la pèrdua de tots els suports humans. Llavors, entraràs al camí d'un abandó cada vegada més autèntic que, abastarà totes les esferes de la teva vida.

La nostra unió amb Crist crucificat

En considerar la vida dels sants, es pot percebre ràpidament que, des d'un cert moment, la seva vida es torna una cadena d'experiències successives i de proves de fe cada vegada més difícils, fins que, finalment, arriba el moment més dramàtic de la crucifixió. Aquestes són, normalment, les proves més dramàtiques. Amb certesa, molts sants repeteixen llavors, el crit de Crist crucificat: "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?" (Mt 27, 46).

La perspectiva d'un camí així vers la santedat,
et pot horroritzar.

Si ja has conegut en algun grau
la teva feblesa,

saps que ets incapaç de superar aquesta prova
per les teves pròpies forces.

Però, de fet, tampoc llavors, en aquestes circumstàncies, **no estaràs sol**.
Aquella que estava al peu de la Creu de Crist,
estarà també al teu costat.

Al moment d'aquesta prova, la més gran,
- al moment de la mort -,
certament Déu voldrà, per mitjà de Maria,
manifestar-te el seu Amor, d'una manera molt especial.

La fita del teu camí cap a la santedat
que més has de desitjar
ha d'ésser d'unir-te amb Crist crucificat
per morir amb unió amb Ell.

Si no aspiras a aquesta fita a la teva vida,
pots malbaratar-la.

Tanmateix, si vius
és per, després de passar per moltes proves,
- i, finalment, a través de la prova de la mort -
poder entrar a una nova vida.

El camí que porta cap a aquesta fita
és el teu lliurament a Déu,
- total i sense límits -
per mitjà de l'abandó a Ell,
a exemple de la Verge Maria.

2. HA MIRAT LA PETITESA DE LA SEVA SERVENTA

Sant Pau escriu: “Però quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills. I la prova que som fills és que Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: "Abba, Pare!". Per tant ja no sou esclaus, sinó fills; i, si sou fills, també sou hereus, per obra de Déu.” (Ga 4, 4-7).

En virtut del Sacrifici de Crist, rebem el do de ser fills adoptius de Déu, i com a fills de Déu, esdevenim hereus de tot allò que pertany al nostre Pare.

Que admirable és aquesta perspectiva tan meravellosa de la nostra vocació!

Una consciència, encara que sigui superficial, de l'extraordinari contingut d'aquestes paraules ens compromet a respondre.

La resposta de la Verge Maria

¿Com podríem cooperar de la millor manera amb la gràcia inefable de ser fills adoptius de Déu?

Fixem-nos en Aquella que ha respost de la manera més perfecta.

Fixem-nos: ¿quina actitud adopta la Verge Maria davant la vocació que li ha estat anunciada?: “Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula” (Lc 1, 38). En el text original grec, s'utilitza la paraula “δουλη”, que significa “esclava”, designant així la persona que ha estat privada d'autonomia, que pot ser tractada com una cosa que no disposa de cap dret ni llibertat, i per la qual la voluntat del Senyor és la seva pròpia voluntat que sempre vol complir²⁸

Maria diu a Déu: **Jo vull ser la teva esclava.**

I sant Pau va escriure: “Per tant, ja no sou esclaus, sinó fills”. Com conciliar aquesta afirmació amb la resposta de Maria a l'Àngel?

La declaració de la Verge Maria no és pas la d'un esclau,
sinó la d'un infant

que s'abandona amb una total confiança al seu Pare.

Estant en presència de l'amor infinit de Déu

que se li revela,

i davant de la més gran vocació,

Ella lliura tota la seva vida a les mans de Déu.

La generositat de Déu troba aquí la resposta més adequada per part de la humanitat i que és com una confessió:

*Tu que et lliures a mi, en la persona del teu Fill,
accepta el meu abandó sense límits.*

Fes de mi tot el que desitgis.

*Jo et lliuro a Tu tota la meva persona,
la meva voluntat,*

perquè crec que la teva voluntat és l'expressió d'un amor infinit.

*Desitjo que puguis obrar en mi
tot allò per a què m'has cridat.*

---

²⁸ vegeu nota 8

Aquella que va voler ser “l'esclava” del Senyor

La Verge Maria es considera a Ella mateixa “esclava”. Lliura la seva llibertat a Déu, no vol tenir cap dret davant d'Ell. És en això que es manifesta la seva pobresa espiritual: davant la teva grandesa infinita, Senyor, jo sóc una “gera de terrissa”²⁹. Maria, encara que rep les gràcies més grans, inimaginables per a nosaltres, resta profundament convençuda que Ella és tan sols una “gera de terrissa”.

Tot responent a la gràcia de la seva elecció particular, vol ser l'última, vol desaparèixer.

I precisament per això Maria és la **primera**,
perquè és “l'esclava del Senyor”,
i per considerar-se
l'última.

La seva actitud de pobresa espiritual es manifesta no solament en el moment de l'Anunciació, sinó també en altres esdeveniments, tal com ens narra l'Evangelí. Quan el Fill de Déu ve al món en unes condicions - que són ja per si mateixas, una enorme ofensa a la dignitat humana - Ella accepta tot allò amb una submissió total.

En cada situació resta

submisa a la voluntat de Déu

perquè, essent “l'esclava del Senyor”,

Ella no s'atribuï a si mateixa cap dret.

Regnar vol dir servir

Maria ha estat enaltida per Déu per sobre de tota criatura, i Ell l'ha cridat a ser Reina del Cel i de la Terra.

Reina que regna servint.

Maria no es busca a si mateixa en res. Amb tota la seva vida serveix, malgrat que com a Mare del Fill de Déu serà cridada a ser Reina de totes les criatures.

Ens podem preguntar: per què Déu ha enaltit Maria a una dignitat tan alta?

Déu “ha mirat la petitesa de la seva serventa” (Lc 1, 48).

Ell enalteix els humils.

El sant Pare Joan Pau II, en una reflexió durant l'Angelus (23 d'agost de 1981), va afirmar que “regnar vol dir servir”. La imatge més perfecta d'aquesta afirmació és la vida del Fill de Déu i, entre totes les criatures, és l'exemple de la Verge Maria.

Maria regna

Perquè va escollir conscientment

de ser “l'esclava del Senyor”.

Ella només té un desig:

complir la voluntat d'Aquell qui ho és tot per a Ella.

Per la seva actitud, Maria repeteix constantment a Déu, el seu “*Fiat*”;

acull cada manifestació de la voluntat de Déu

com el do més preciós.

I és així que viu

Aquella, que és la primera entre totes les criatures.

A Natzaret era considerada una dona i una mare com qualsevol altra. Com a esposa del fuster, no tenia cap posició important en la jerarquia social. Aquella que és la Mare de Déu, desapareix entre la multitud de la gent normal i corrent. No desitja res per a Ella mateixa. Tota la seva actitud consisteix en l'afirmació:

²⁹ cf. 2Co 4,7

"Sóc "l'esclava del Senyor",
no em mereixo res.

Espero únicament allò que vingui de la voluntat de Déu.
El regnar de Maria s'expressa invariablement pel servei.
Ella vol romandre oculta, passar desapercebuda, vol desaparèixer
perquè els homes orientin la seva mirada vers Aquell
que és l'Únic i el més important.

Mai no feia ombra a Déu

Durant la vida pública de Jesús, Maria resta totalment en l'ombra del seu Fill i continua vivint el seu "Fiat". Visqué oculta per no fer ombra a Jesús. Maria és discreta fins i tot quan comparteix el sofriment amb el seu Fill, quan des del peu de la Creu s'uneix plenament a Ell.

Aquest sofriment singular que compartia amb el seu Fill fa que Maria participi d'una manera única en l'obra realitzada per Crist, i s'hi lliura sense reserves per a servir al misteri de la Redempció.

Després de l'Ascensió de Jesús, Maria es posa al servei de l'Església naixent. L'acompanya en els esdeveniments més importants, viu amb l'Església la Pentecosta. No obstant i això, viu a l'ombra de la jerarquia de l'Església constituïda per Crist, a l'ombra dels Apòstols. I ells, certament, respecten el seu desig particular de romandre oculta.

Per una actitud tal, ens mostra contínuament Crist, com l'únic Redemptor.

Cal que desitgis romandre amagat i passar desapercebut

En cadascun de nosaltres hi hauria d'haver el desig de romandre ocult i de passar desapercebut com Maria.

Si vols seguir el seu exemple,
també la teva vida quotidiana ha de ser un servei,
d'acord amb la teva vocació,
el treball que fas
i les condicions en les quals vius.
Fixant-te en Maria, esforça't a dir a Déu tan sovint com puguis:
*Oh Estimat meu,
fes de mi tot allò que vulguis,
tracta'm com una cosa que no té cap dret
ni cap llibertat.
Ets tu que em fas lliure i em reconeixes com a fill teu;
i jo com a resposta a l'amor que em manifestes,
vull ser el teu esclau.
Deixa'm que ho sigui,
ja que tu saps, Senyor,
que d'altra manera no sabria aprofitar-me
de la llibertat que m'has donat,
ni de la meva condició de fill i d'infant.*

*Tu saps prou bé que, si no fos així,
certament ho malbarataria tot.*

Cal estar disposat a cedir la pròpia funció als altres

Quan realitzes alguna tasca important en la teva vida professional o social, cal que t'esforcis, en la mesura que sigui possible, a “desaparèixer” com Maria.

Cal que realitzis el teu servei de tal manera que en tot moment un altre pugui ocupar el teu lloc.

Tu, sobretot - similarment a com ho fa Maria -, no has d'encobrir Déu amb la teva persona. I això només serà possible quan esdevinguis de debò un pobre en l'esperit, i en la mesura que desitgis de debò ser un servidor - esclau de Crist; això serà possible si, quan en diàleg amb Ell, li repeteixes amb freqüència: *Senyor, jo vull complir de la millor manera possible la tasca que m'ha estat confiada, però si la teva voluntat fos que la realitzi una altra persona, m'està bé, que sigui així.*

Sigui quina sigui la funció que ocupes, has d'estar sempre disposat a transmetre el teu servei als altres, d'acord amb la voluntat de Déu. Ningú de nosaltres no és immortal. Per tant, si qualsevol dia podem morir, també el nostre servei pot acabar en qualsevol moment. Per això és important edificar l'autoritat dels altres, perquè Déu pugui servir-se d'ells, perquè ells puguin encarregar-se de les nostres funcions.

Sense una actitud així és difícil d'imaginar-se el desenvolupament de la vida interior.

Procura viure el moment present com si la teva vida hagués d'acabar-se molt aviat. Sense angoixa, evidentment, perquè tot està en mans de Déu.

Una actitud tal és una expressió del teu abaixament davant Déu: que reconeixes que ets una “gerra de terrissa”, que per si mateixa és molt fràgil i no pot fer res.

Una gerra així, és insubstituïble?

No pot Déu servir-se d'una altra “gerra”?

L'esclavatge de l'aferrament a les funcions que es realitzen

Un aferrament massa fort a les funcions que es realitzen és un obstacle essencial en el camí vers la santedat. Tota funció que es realitza amb aferrament, sense estar disposat a renunciar en favor d'un altre, pot impossibilitar la teva santificació. L'aferrament a la posició que s'ocupa és una forma d'esclavatge.

No vulguis ser insubstituïble:
reconeix que ets una “gerra de terrissa”.

Aquesta manera de presentar-te.

en la veritat,
davant Déu,
t'alliberarà.

Aleshores Déu esdevindrà per a tu
el més important, el primer.

Només tindràs un desig: orientar contínuament tota la teva vida vers Ell;

llavors comprendràs que no és tan important la “gerra”;

l'important és Aquell que vol servir-se'n.

Si avui Déu actua a través teu, això no vol dir que demà no n'esculli un altre. Potser en realitat vol servir-se d'un altre; però ¿pot ser que tu, pel teu aferrament a la posició que ocupes, no el deixes actuar lliurement?

Potser voldries, encara que discretament, "guiar" aquell que s'ha encarregat de la teva funció? Amb això demostraries que no vols pas ser servidor de Crist ni imitador de Maria i que et consideres a tu mateix com una “gerra d'or”, de la qual els altres no poden prescindir.

El pobre en l'esperit - el que reconeix la veritat - és lliure, perquè la veritat allibera. Algú així no té por de la mort, ni tampoc tem deixar alguna obra important de la seva vida inacabada, puix que, reconeixent la seva condició de “gerra de terrissa”, no es creu insubstituïble.

Has de voler complir la teva funció,
d'acord amb la voluntat de Déu,
però al mateix temps,
has d'estar disposat a renunciar-hi tan aviat com sigui possible,
en el mateix instant que Déu ho vulgui.
Aquesta actitud es requereix també pel que fa
a les funcions i tasques dels pares.

En l'educació dels fills, els pares han d'esforçar-se, abans que res, a mostrar-los Déu. Com és natural, cal que tinguin molta cura d'ells, que no els poden deixar sense l'assistència necessària. Però en un moment donat, quan els fills ja comencin a anar pel seu propi camí, els pares, en certa mesura, han de “desaparèixer”, perquè els fills puguin recolzar-se en Déu mateix; perquè comencin a cercar-ho tot en Ell.

No preguntis: per què?

Si vols ser servidor de Crist, pot ser que Ell et tracti de diverses maneres:

a vegades pots rebre gràcies “fàcils”,
altres vegades gràcies “difícils”.

El Senyor no ha d'explicar pas al seu súbdit
la raó per la qual li dóna “bombons”,
ni perquè l'alimenta amb “l'amargor”.

El servidor **d'Aquell que és amor**
no pregunta: per què?
Maria no va fer aquesta pregunta
ni en el moment de l'Anunciació,
ni al peu de la Creu del seu Fill.

Sempre fou la serventa de Déu. Aquest és un concepte molt profund! Malgrat que avui, sovint, un servidor no és molt menys important que el seu senyor, en els temps de Crist no era així. Ens assabentem d'això per les seves paraules adreçades als Apòstols: “ Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo” (Jn 15, 15).

Això significa que el servent no tenia coneixement dels actes del seu senyor, i s'exigia d'ell que acceptés aquest desconeixement, que esdevingués així servent – esclau.

És precisament en aquest sentit que Maria fou serventa:
acceptava no saber res.

Només es limitava a preguntar allò
que era indispensable per al compliment
de les recomanacions del Senyor
i per a realitzar la seva voluntat.

Maria era com l'infant evangèlic, que confia plenament en el seu Pare i que mira el món amb els seus ulls, àdhuc quan no compren fins al final allò que succeeix en la seva vida.

Cal que imitem Maria en la seva actitud de total abaixament i submissió davant de Déu, amb l'actitud de la serventa – esclava. Ella adopta aquesta actitud perquè sap que Déu és amor, que **el seu lliurament és un lliurament a l'Amor.**

Si creus
que tot el que Déu fa
és l'expressió del seu amor,
no esperis pas aclariments particulars;

no analitzis
per què una vegada has estat particularment distingit
i una altra vegada has estat privat de tot.

Una tal actitud et permetrà d'acceptar **el teu camí vers Déu**, ja que són diversos els camins pels quals anem cap a Ell, i tot sovint som incapaços de comprendre'ls.

“Que en són, d'insondables els seus judicis, i d'impenetrables, els seus camins!” (Rm 11,33).

I, com es presenta la situació en la meua vida?

¿Potser, malgrat els esforços i diversos intents
per alliberar-me d'algun vici,
tanmateix hi caic contínuament?

O bé faig bons propòsits, però tot i això, hi torno a caure?

¿Potser m'acuso penedit en el sagrament de la Reconciliació i torno a pecar amb persistència?

Si adoptes l'actitud del servent envers Déu, et serà més fàcil de comprendre el sentit d'un camí com aquest. Aleshores et diràs a tu mateix: *Sens dubte, sóc tan orgullós que cal que conegui el meu mal a través del pecat. És certament a causa del meu orgull que Déu m'ha de provar tant. I malgrat que Ell no vol que caigui, i que amb la caiguda el fereixi, ho permet perquè pugui anar-me convertint al preu del seu sofriment.*

Ha mirat la petitesa de la seva serventa

L'Evangelí, en els fragments referents a Maria, ens la presenta com a pobre d'esperit. La versió grega del “*Magnificat*” en el passatge on s'afirma que Déu “ha mirat la humilitat de la seva serventa” (Lc 1, 48) fou traduït en el text hebraic per l'expressió: “ha mirat la seva petitesa”³⁰.

Posant-se en veritat davant de Déu, Maria reconeixia la seva “petitesa”.

Romandre en la veritat

és reconèixer

que, sense recolzar-nos en Déu,
som capaços de cometre qualsevol pecat.

Maria estava lliure de qualsevol mal, degut a la gràcia de Déu, i també perquè col·laborava amb la gràcia. **La seva col·laboració consistia, sobretot, a mantenir-se en la humilitat.** Maria, concebuda sense el pecat original, estava lliure de les temptacions interiors, però no pas de les exteriors. En efecte, el mateix Jesús fou temptat. Així com pecaren Adam i Eva, també Maria podria haver pecat, perquè era totalment lliure.

On resideix el misteri d'aquest prodigi extraordinari - el més meravellós de tota la història del món, pel que es refereix a una criatura? - Sens dubte, en la gràcia de Déu, però també en la resposta a aquesta gràcia.

Podem admetre que Maria, essent perfecta en la seva humilitat,
reconeixia la seva capacitat de fer
tots els pecats possibles.

Perquè una persona que viu en humilitat autèntica
no pensa amb una certesa absoluta,
que no cometrà, al menys, alguns d'aquests pecats.

Déu veu la profunditat de la seva humilitat

³⁰ L'expressió hebrea significa “mostrar misericòrdia en virtut de la humilitat” (cf. W.BAUER, *Griechisch-deutsches Wörterbuch zu den Schriften des Neuen Testaments und die frühchristlichen Literatur*, Berlin, New York, 1988 columna 588).

- per un cantó l'abisme de misèria,
per l'altre, l'abisme de la confiança -
i per això "ha mirat la petitesa de la seva serventa".

La va preservar de tots els pecats
i la va omplir de Si mateix.
La Mare del Fill de Déu va esdevenir com una gerra,
que Déu mateix omple,
però la gerra, contínuament reconeixia la seva fragilitat.
Ella sabia que el tresor que ens ha estat atorgat,
el guardem en "gerres de terrissa" (2Cor 4, 7).

Maria fou omplerta plenament amb Déu mateix,
Perquè amb la seva actitud de romandre en la veritat
atreia contínuament la seva Presència.

Amb els ulls posats en Maria

Veiem que Maria estava sotmesa, en tot, a la voluntat i a l'acció de Déu. Aquella que sempre deia "sí" a Déu, que s'anomena a si mateixa "esclava" del Senyor, compleix perfectament la voluntat de Déu. És com una llavor, que sempre se sotmet als processos i principis dictats per les intencions del Creador.

Així hauria de ser també la teva actitud amb relació a tot allò
que Déu ha preparat per a tu.

Cal que siguis com una llavor:

tan dòcil i completament obedient a la seva voluntat,
que puguis morir a tu mateix i créixer exactament tal com vol Ell.
La teva voluntat hauria d'estar totalment sotmesa al Creador.
Aquest morir a tu mateix tindrà lloc
en la mesura que vulguis ser
- com Ella - "esclau" del Senyor.
Només llavors podràs realitzar de la manera més harmoniosa
el procés de la mort a tu mateix
i del creixement de la nova vida de Déu.

I llavors esdevindràs un instrument,
que Déu podrà utilitzar
per realitzar els seus propòsits
en relació a les persones que t'envolten,
a la teva ciutat,
al teu país,
al món sencer.

Així és el pla de Déu per a cadascú de nosaltres.

3. L'ABANDÓ FILIAL A MARIA

Quan en el nostre camí vers la santedat travessem l'etapa del desert, sovint ens turmenten pensaments molt negres referents al futur. El present també ens arriba a fer la vida tan impossible que ja no volem acceptar el que ens passa i ens comencem a rebel·lar.

Passar per les experiències i pels turments del desert espiritual – resultants, tantes vegades, de manca de comprensió del que ens envolta, del rebuig o d'acusacions injustes – pot ser quelcom molt dolorós.

La vocació dels apòstols al camí de la creu

Sant Joan Evangelista es va enfrontar a la perspectiva d'aquestes experiències el dia de la mort de Crist. Trobant-se al peu de la Creu, escoltava els crits i els insults hostils enmig dels quals moria el seu mestre estimat. En aquest moment, el seu esdevenidor com a deixeble de Jesús, fins i tot, hauria pogut semblar-li horroritzant. En les hores de la Passió i de la Mort de Crist, sant Joan, la fe del qual era lluny d'estar plenament formada, podia haver tingut por que com a deixeble del Condemnat, també fos acusat, sotmès a la repressió i fins i tot, crucificat.

Quan contemplem el camí pel qual foren conduïts els Apòstols, veiem que, quan Crist va ser pres i crucificat, van sentir que tot s'ensorrava. Tot allò que consideraven com el valor suprem,

els seus somnis i els seus plans,
tota la realitat de la seva vida fins aquell moment,
tot semblava quedar ben enderrocat.

Per a ells, el dia de la mort de Crist fou el dia de “la desfeta total”.

És veritat que Jesús, abans de la seva mort, va preparar els Apòstols perquè acceptessin que Ell i els seus deixebles haurien d'anar pel camí de la creu. No obstant això, els Apòstols, malgrat haver assegurat que anirien per aquest camí, el van traïr, al moment de la prova.

Llavors encara no acceptaven la crida de Crist, si bé més endavant, tots, tret de Judes Iscariot, s'uniren plenament amb el Crucificat.

Les nostres resistències i rebel·lions

També nosaltres contínuament ens defensem del camí de la creu.

Encara que sabem que hem de seguir l'exemple Crist, tanmateix, quan apareixen les dificultats o bé quan perdem alguna cosa, immediatament s'apodera de nosaltres un esperit de resistència i rebel·lió.

Tota la nostra naturalesa protesta.

Estem gairebé disposats a deixar de creure en aquest Déu que no satisfà les nostres expectatives ni el nostre egoisme.

En unes ocasions
exterioritzem les nostres rebel·lions i
en altres les vivim d'una manera oculta.

Quan renunciem a la lluita, quan ens assalten les temptacions, - i, conseqüentment, consentim al pecat - això és una manera de rebel·lar-se.

Sovint, aquesta rebel·lió s'expressa com una visió desesperançada del futur,

quan tot ens deixa d'interessar;
 pensem que, al cap i a la fi, haurem de perdre tot allò que,
 fins ara, era la font de la nostra alegria.
 La perspectiva de futur ens sembla cada vegada més fosca,
 cada vegada menys interessant i més depriment.

En el procés de les purificacions,
 quan Déu et vagi alliberant
 de les il·lusions i dels ídols que abans adoraves,
 podràs tenir llavors la impressió
 que estàs cada vegada més limitat,
 que et tornes cada vegada més vulnerable i,
 fins i tot, desvalgut,
 et sentiràs ben desemparat,
 com si un nus invisible t'oprimís el coll.

Potser llavors pot ocórrer també que,
 t'enfadis i t'irritis més fàcilment.

Sens dubte, però, Jesús diu molt clarament que, a semblança d'Ell, tots aquells que el
 vulguin seguir han de prendre la creu de cada dia sobre si mateixos i carregar-la fins que els
 arribi el moment de morir-hi,

com Ell.

I aquí pot aparèixer en nosaltres una rebel·lió
 tan gran que ens en podem espantar.

Quan ens espanta la pròpia feblesa

En certes etapes de la vida interior, descobriràs realment en tu, una cosa que
 t'horroritzarà. Coneixeràs que no ets capaç de fer la bogeria d'anar pel camí de la Creu; que
 quan entres en una foscor una mica més gran, quan s'intensifiquen les experiències
 relacionades amb el desert, tot comença a rebel·lar-se en tu.

Llavors, et preguntaràs:

com puc anar per aquest camí?

*Jo que, gairebé a cada prova de fe, a cada temptació,
 em conveço més de com en sóc, de dèbil...*

¿Com puc anar d'aquesta manera pel camí de Jesús?

No tinguis por – també hi ha l'oportunitat per als febles i per a aquells, que no han
 cregut fins a la fi. Un signe d'esperança per a tots són les paraules del testament de
 Crist, pronunciades des de la Creu a Maria i a sant Joan:

“Dona, aquí tens el teu fill”(...)

“Aquí tens la teva mare” (Jn 19, 26-27).

En morir a la Creu, el Salvador **confia** la seva Mare a Joan, i al mateix temps, **lliura**,
en abandó filial, Joan i tots aquells pels quals mor, a Aquella que es va abandonar totalment
 a Déu³¹.

Per tant, no t'espantis per la teva debilitat.

Tu mateix, amb les teves pròpies forces, no elegiràs mai
 el camí de la creu,

però, de fet, les paraules del testament de Crist
 també són **un do especial** per a tu.

Tu també ets fill de Maria,

tens un dret particular a aquestes paraules.

³¹ Cf. Encíclica, *La Mare del Redemptor* 45 (Ed. Claret)

Aleshores, per què tens por?
 Per què insisteixes a carregar **tot sol** la teva creu?
 El teu turment prové precisament del fet que
 en la teva tossuderia i en el teu orgull,
 tractes per tu mateix de carregar la creu.
 Però, de fet, tu tot sol no podràs.
 Crist desitja
 que demanis ajut a la seva Mare.

Cridats a la comunió de vida amb Maria

Jesús lliura Joan
 i cadascun de nosaltres,
 a la seva Mare.
 Què significa, això?

“Lliurant-se filialment a Maria, escriu Joan Pau II, el cristià, com l’Apòstol Joan, «acull entre els seus béns personals» la Mare de Crist i, l’introdueix en tot l’espai de la seva vida interior, és a dir, al seu «jo» humà i cristià” (RM 45).

Amb el Testament de la Creu, Jesús convida
 a cadascun de nosaltres
 a construir una comunió de vida amb Maria.
 El Redemptor vol
 que fem entrar la seva Mare
 a la nostra vida interior.

Les paraules: “...la va acollir a casa seva” (Jn 19, 27), signifiquen no tan sols que sant Joan va acollir Maria a casa seva i en va tenir cura, sinó una forma completament nova de relació entre dues persones: **una unió singular de vida** entre sant Joan i la Mare de Déu.

El fet de donar Maria a Joan com a mare, instaura una nova “relació íntima d’un fill amb la mare” (RM 45).

Abandonar-se a Maria condueix a una relació particular amb Ella. Per la mort de Crist, Déu vessa sobre el món el seu amor insondable, que és amor paternal i maternal, i vol que aquest arribi a les capes més profundes del nostre cor per mitjà del Cor de Maria.

Aquesta gràcia tan immensa exigeix una resposta.
 I Déu l’espera de tu, aquesta resposta:
 això només pot ser
 l’abandó de tot el teu ésser a Maria,
 abandó que et conduirà després
a viure aquesta relació íntima i particular amb Ella.

La diferència entre “abandonar-se” i “confiar”

Hi ha una gran diferència entre les paraules “confiar” i “abandonar-se”. El Redemptor, escriu Joan Pau II, confia Maria a Joan en la mesura que Joan és lliurat (abandonat) a Maria” (cf. RM 45).

Crist “confia” Maria a Joan,
 perquè en cura,
 en canvi, a Joan l’entrega
 en abandó total a Maria,
 tal com Déu

entrega
un infant
a la seva mare.

Aquesta,
a partir del moment
que pareix un fill,
hi viu una unió estretíssima
i l'estima com si es tractés del seu únic fill;
com és natural
això porta l'infant
a abandonar-se a la seva mare, sense la menor resistència.

En abandonar-se a Maria, Joan la introdueix a la seva vida interior per a compartir-hi tot el que constitueix el seu "jo" interior. "*L'abandó*", com diu el Papa, *és la resposta a l'amor d'una persona i, especialment, a l'amor de la mare*" (RM 45)³².

La relació íntima com a Mare

A partir d'aquest moment,
Joan passa a resoldre
tots els assumptes importants de la seva vida,
junt amb la Mare de Déu, en sintonia amb Ella,
permetent-li intervenir en les seves vivències i
experiències més íntimes, consentint
que el condueixi com una mare condueix el seu fill.

També tu, comença
a construir la teva pròpia relació interior amb Maria,
així, amb una simplicitat igual a la d'un infant
amb la seva mare que l'estima.

Convida-la
a entrar a les esferes més íntimes de la teva vida.
Que el teu capteniment es caracteritzi sempre
per l'actitud de la infància espiritual.

Has de desitjar, preferentment, ser feble com un infant,
les possibilitats **pròpies** del qual són gairebé nul·les.

Davant les proves de fe i les experiències difícils

En adoptar aquesta actitud, se simplifica molt la situació d'una persona que passa per diferents proves i experiències. A algú que s'abandoni a Maria, li serà molt més fàcil tenir l'actitud de fill de Déu; del fill que creu que és estimat i plenament acceptat, i guarda en tota situació la dignitat que li és pròpia. En aquest cas, per exemple, el refús per part dels altres deixarà de ser tan dolorós:

*Si Déu no em rebutja,
llavors la manca d'acceptació per part dels altres
no és més que una purificació*

³² En el N°45 de l'Encíclica *Redemptoris Mater*, (La Mare del Redemptor), s'utilitza la paraula catalana, lliurement, varies vegades, pel que fa al lliurament de Joan a Maria. Amb tot, el sant Pare, en escriure aquesta Carta Encíclica, va utilitzar un neologisme de la llengua polonesa, el verb *zawierzyc*, que significa literalment, "abandonar-se en comunió de vida".

*dels lligams excessius;
del comptar massa amb els altres i
de tractar de guanyar-me una bona opinió als ulls del món.*

Algú que té l'actitud de fill de Déu, conduït per Maria, viu de tal manera, que ja no l'afecta

**la incomprensió,
el rebuig,
les acusacions i
l'opinió negativa dels altres.**

Voldrà ser reconegut pels altres, només en virtut de la voluntat de Déu. L'abandó filial a Maria ens allibera d'allò que, generalment, ens limita tant: la transigència innecessària i fora de lloc amb el món.

Quan algú s'abandona a Maria
i desitja vivament que sigui Ella la que actui
en la formació de la seva vida interior,
passa a tenir com a finalitat de la seva vida
la pròpia santificació,
és a dir, el ser penetrat per Crist de tal manera,
que desaparegui cada vegada més el seu propi "jo"
i Crist comenci a viure en ell.

I això es realitza, normalment, en un clima de rebuig per part dels altres.

El menyspreu i la incomprensió arriben a ser, llavors, el pa amarg de cada dia en el nostre camí cap a la santedat.

Un fill de Déu, conduït per Maria, té l'absoluta certesa que Déu l'estima, malgrat l'abisme de mal que descobreix dintre seu; creu fermament que l'abisme de l'amor de Déu ultrapassa de forma infinita fins i tot l'abisme més profund del no-res humà i del pecat de l'home.

En complir la voluntat de Déu, no té por de si serà comprès i acceptat. Si Crist que el condueix, vol que resti en un lloc destacat, per exemple, per a fer apostolat amb la seva paraula, llavors restarà en aquest lloc creient que Déu mateix parlarà a través d'ell, que se'n servirà per a complir la seva voluntat perquè Ell tot ho pot. I quan sigui humiliat amb qualsevol tipus de humiliació, ho acceptarà amb dignitat, perquè cap humiliació no farà vacil·lar la seva certesa de fe, que és estimat per Déu.

Aquesta actitud pot sorgir a la nostra vida com a resultat de "l'abandó filial respecte a la Mare de Déu" (RM 45).

L'abandó filial a Maria, de què el sant Pare parla, és una oportunitat per a cadascun de nosaltres d'entrar en un contacte tan personal i íntim amb la nostra Mare espiritual, que li permetrà a Ella³³, participar de la manera més plena en la formació de la nostra vida interior.

Crist vol que introdueixis Maria en tota la teva vida,
també en les teves vivències interiors més íntimes.

Vol que tractis d'imitar-la de la manera més plena possible.

Llavors, arribaràs a ser revestit **amb la força del mateix Jesús, el seu Fill.**

³³ La intercessió maternal de Maria no emmascara la única i perfecta intercessió de Crist. Realment, en anomenar a Maria "Mitjancera", el Concili immediatament comenta: "però cal entendre això de tal manera que en res disminueixi la dignitat i l'eficàcia de Crist, únic Mitjancer" (LUMEN GENTIUM 62) (JOAN PAU II, *Maria, en el misteri de Crist i de l'Església*, cap 65, nº 3 – Libreria Editrice Vaticana 1998).

Procurem imitar Maria en tot

El fill, en estar en contacte íntim amb la seva mare, l'observa i, sense ni adonar-se'n, comença a veure-ho tot amb els seus ulls. Un nen petit comparteix amb la seva mare tot allò que viu; ella també participa en els seves vivències interiors, per això, ell la imita conscientment o inconscientment.

Precisament, d'això es tracta en el cas d'un fill de Déu que, abandonant-se filialment a la seva Mare espiritual, comença a compartir amb Ella tota la seva vida, **donant inici a una comunió de persones**³⁴. I té la seva mirada tan fixament posada en Ella que, fins i tot sense adonar-se'n, procura **imitar-la en tot**:

en la seva manera de veure el món,
 en la seva manera de pensar com Ella fa,
 d'acord amb els seus valors,
 en la forma de pregar i de viure.
 En imitar Maria,
 ens unim a Crist i
 llavors ja no som nosaltres qui vivim, sinó Crist en nosaltres³⁵

Deixar-se formar per Ella

El fill, en respondre a l'amor de la seva Mare i mitjançant l'actitud d'abandonar-se filialment a Ella, li permet formar la seva vida interior a semblança de la vida d'Ella.

Joan va rebre aquesta gràcia inexpressable al moment que veia el seu futur del tot negre i que semblava que tot s'havia acabat. El fet que tot s'hagués acabat per a ell, aquella situació ben extrema, fou l'anunci de quelcom nou, d'un món inimaginable; era l'anunci d'allò que vindria després de la consumació del misteri de la Creu.

Si algun dia tot et cau al damunt, tot et sembla que s'enderroca en la teva vida,
 això pot ser un senyal
 que has de construir una unió
 encara més profunda amb Maria, la teva Mare espiritual.

Un fill de Déu, que surt a l'encontre de la seva Mare
 i, sense cap recel, li permet que el formi,
 comença a viure una vida nova.
 La seva vida es transforma,
 encara que no no ha saber-ho pas.

Òbviament, això serà un procés. Generalment, en la nostra vida interior, no hi ha res que es realitzi d'una manera sobtada, com per art de màgia. El creixement de la vida interior requereix temps i esforç. Sovint es realitzarà d'una manera imperceptible per a nosaltres.

No té pas lloc sense dificultats, el procés de formació de la nostra relació filial amb Maria, perquè la persona, espiritualment vella, vol decidir **per si mateixa**, sobre el seu futur.

Tal vegada, freqüentment, tu tampoc no te'n refies gaire, de Maria,
 perquè en la pràctica **confies en tu mateix**.

Qui sap quantes vegades et rebel·les i
 no vols acceptar els dons
 que Déu t'ofereix a través de les seves mans?
 Però, de fet, només quan siguis petit,
 desvalgut,

³⁴ L'estat de Comunió amb Maria ha de ser comprès com a imitació perfecta de la seva actitud davant de Déu.

³⁵ Cf. Ga 2, 20

i confiïs sense reserves en Déu,
seràs obsequiat amb el veritable poder.

**Són aquests fills de Déu que confien
en la seva misericòrdia i se senten
de debò desvalguts,
els qui disposen del poder del mateix Creador.**

Per a algú que resta davant Déu, a la seva Presència
en actitud d'infància espiritual,
no hi ha coses impossibles.

La construcció de la comunió de vida amb Maria arribarà a ser
el teu **camí de santedat.**

Aquesta és una oportunitat extraordinària per a tu.

Òbviament, si no vols, pots tractar per tu mateix de carregar la creu i imitar Crist.
També és possible, això. Però, si t'és donada la gràcia de comprendre qui és Maria per a tu,
no deixis de beneficiar-te d'aquest do de Déu.

El teu diàleg interior amb la Verge Maria anirà creant aquesta admirable comunió.
Gràcies a aquesta comunió, seràs format cada vegada més a semblança de Maria, la qual cosa
significa que començaràs a viure cada vegada més plenament, com vivia Ella.

Si t'abandones a Maria, Ella podrà obrir-te plenament a l'Esperit Sant i t'ensenyarà a
acollir els seus dons.

Llavors, per aquest camí, avançaràs vers la més profunda vida de fe en tota plenitud.

4. ROMANDRE ALS BRAÇOS DE LA MARE

Perquè puguem complir la voluntat de Déu en tot, és indispensable que ens n'enamorem. Només l'home que està enamorat de Déu, està "boig", tant en els seus desigs com en tot allò que fa.

La Verge Maria, la nostra Mare espiritual, vol conduir-nos a estimar Déu fins d'aquesta manera boja. D'aquí que el nostre abandó total a Ella arribi a ser el camí cap el més profund amor a Déu.

Aquella que, per voluntat expressa del seu únic Fill, és la nostra Mare espiritual, ens estima com estimava Jesús com a home durant la seva vida a la terra. En realitzar la seva missió de Mare, ja des del moment de l'Encarnació, estava totalment abandonada a la disposició del seu Fill. Tota la seva vida va ser un servei i un viure per a Ell. I tot el que feia per a Ell i amb Ell es refereix a la nostra salvació, i consegüentment, també en la nostra vida espiritual.

Mare i Mestra de la nostra vida

El Concili Vaticà II diu, que pel seu compromís maternal envers Jesús, Maria col·laborava amb l'obra del Salvador, per a la renovació de la vida sobrenatural de les ànimes humanes. "Pel naixement, nodrint Jesús, oferint-lo en el temple al Pare i sofrint juntament amb Ell, que moria a la Creu (...) va esdevenir la nostra Mare en l'ordre de la gràcia". (*Lumen Gentium*, 61)

En la realització de la seva vocació com a Mare de Jesús, Maria implicà totes les seves forces físiques i espirituals. Totalment i fins a la fi s'implica en el perllongament d'aquesta vocació, que és la seva maternitat espiritual amb cadascú de nosaltres.

Ella viu per a nosaltres,
té cura de nosaltres
i està totalment a la nostra disposició.

Ja des del moment de la nostra concepció,
Maria és amb nosaltres, ens acompanya
i ens serveix a través de la nostra mara de la terra,
per a qui obté les gràcies que són necessàries.

És amb nosaltres molt més que no pas la nostra mare de la terra, les possibilitats de la qual són limitades. La Mare Celestial està sempre "a disposició" de cadascú de nosaltres, els seus fills; està disposada a acudir cada vegada que la criden.

Quan comencis a viure la teva vida a la llum de la fe, t'adonaràs que Ella era qui s'aixecava a la nit

per atendre't,
per nodrir-te,
tenia cura i vetllava al teu costat a cada instant de la teva vida.

Ella era qui tenia cura de tu a través del metge que et va curar
i a través de tots aquells que t'han fet algun bé.

És gràcies a Ella que has trobat al teu camí
tant d'afecte i de bondat humana.

Maria, que contínuament és amb tu i s'ocupa del teu desenvolupament integral, d'una manera particular té cura del teu creixement espiritual. **Ella és Mare i Mestra de la teva vida interior.**

El seu desig més profund és el creixement de Crist en tu, de manera que al teu cor ja no hi hagi lloc per a tu mateix, sinó només per a Ell i per a la seva santa voluntat.

El més important és la teva obertura a l'amor de Déu – l'actitud d'abandó total, plena de simplicitat i de la humilitat de l'infant evangèlic. Aquesta obertura és la que determina sobre la teva oració i el teu vincle amb Déu, la teva unió amb el Senyor.

Tanmateix, al període que creixen l'aridesa i la foscor de la fe, pot ser que augmenti també en tu la tebiesa. Llavors, contràriament a tot el que experimentes, has de buscar els camins de la revivificació incessant de l'esperit d'oració. Quan perdís la consciència de la presència de Déu, cal que procuris encara amb més gran intensitat, esdevenir conscient d'aquesta presència, per exemple, tot contemplant una imatge o una estampa que expressi l'amor de Déu per nosaltres.

“Portats en els braços de Maria”

Una d'aquestes imatges pot ser veure's un mateix en braços de Maria, que Crist ens va donar com a Mare. Les paraules: “Dona, aquí tens el teu fill” (Jn 19, 26), signifiquen que des d'aquest moment que foren pronunciades, Maria estima cada persona, tal com estimava el seu únic Fill quan vivia a la terra. Des d'aquest instant, no solament Jesús és el seu fill, sinó que també Joan passa a ser-ho. Des de llavors, tots els homes són els seus fills.

L'amor de la mare pel fill es manifesta, entre d'altres maneres, a través dels seus gestos. Prendre en braços és un gest que expressa una forma especial d'amor. Quan una mare pren el seu fill en braços, li mostra la seva tendresa. Aquest és un gest amb el qual se l'aixeca, a l'alçada del rostre de la mare, i així els dos rostres estan ben pròxims. El fill que és aixecat fins a l'altura del rostre de la seva mare, se sent segur i, tan gran com la mare.

Si Maria, que ens fou donada com a Mare, duia als braços el seu únic Fill, aleshores “també ens duu en els seus braços”. Les paraules que Crist li va dirigir: “Dona, aquí tens el teu fill”, és com si li digués: “Mare meva, des d'avui tindràs cura de tots els homes i tots els portaràs als teus braços com a fills teus, així com em duies als teus braços”. I les paraules adreçades a Joan: “Aquí tens la teva Mare” poden significar: “Joan, des d'avui tens un dret especial de beneficiar-te del privilegi de ser fill de Maria i de romandre als braços de la meva Mare, que també és la teva Mare”.

Quan contemples una imatge de la Verge Maria,
sempre podràs recordar que
- sense cap exageració -
així com Jesús està als seus braços,
també hi estàs tu.

Acceptar aquesta veritat exigeix la bogeria de la fe; només una actitud d'infància espiritual permet reconèixer-la. Decideix-te, doncs, a tenir, encara que només sigui una mica, la bogeria de la fe, per a poder acollir aquest immens misteri de l'amor de Déu! Començaràs llavors a treure'n el consol i la joia que et permetran viure amb fe d'infant, fins i tot en els moments més difícils de la teva vida.

Vida espiritual “en els braços de Maria”

El fet que Maria “et porta en els seus braços”, és objectivament vertader, no depèn de la teva fe. El Testament de Crist conté una veritat objectiva sobre la maternitat de Maria respecte a tota la humanitat; el nostre reconeixement no augmenta pas aquesta veritat.

Així, doncs, que creguis o no en aquesta veritat,
que ho recordis o no,

la veritat és que estàs “en els braços de Maria”.

El reconeixement d'aquesta veritat pot tornar-se el punt de partida perquè t'obris a Déu i a la seva misericòrdia.

Pot convertir-se en l'element essencial, el punt clau de la teva vida espiritual.

La consciència que a cada instant de la teva vida estàs “en els braços de Maria”, et permetrà restar a la presència de Déu creient amb una fe inamovible en el seu amor. La consciència d'aquesta realitat, tanmateix, no ha d'estar pas relacionada necessàriament amb vivències emocionals. Potser en certes etapes de la vida interior és normal que no experimentis cap tipus de sentiments; la fe, així buida d'emocions, serà un element primordial important de la teva vida interior.

En canvi, si no acceptes aquesta veritat
o l'oblides ràpidament,
tu mateix, et condemnaràs a turments
innecessaris

que són el resultat de la teva actitud d'home espiritualment vell.

L'home espiritualment vell, al contrari que l'infant evangèlic, pretén resoldre els seus problemes per sí mateix. Amb això, s'exposa a endinsar-se en diferents mals d'aquest món, peccat i s'exposa a més temptacions de Satanàs.

Conseqüentment, ell mateix s'exposa al sofriment.

Si en la seva actitud hi hagués la saviesa de l'infant evangèlic, no hauria de sofrir per la seva pròpia culpa.

La saviesa de l'infant s'expressa, entre altres maneres, pel reconeixement que tota la seva “grandesa” es deu al fet que la seva mare el porta als braços, ben enlaire. El fill que se n'oblidés i comencés a creure que és tan gran com la seva mare, apropiant-se d'aquesta “grandesa”, podria caure ràpidament dels braços de la seva mare, la qual cosa, potser, el portaria a sofrir conseqüències desastroses.

La responsabilitat resultant de ser “elevat enlaire”

La Verge Maria, al mateix temps que ens abraça fort amb el seu amor particular, també “ens aixeca molt enlaire”, però ho fa de tal manera que, sovint, no ens adonem que li devem aquest enaltiment, aquesta posició elevada.

No obstant això, quan per voluntat de Déu Maria elegeix algú com el seu instrument particular, li mostra de manera molt evident la seva petitesa. Li mostra que si bé ha arribat a una posició tan elevada, és perquè és Ella qui “l'aixeca en els seus braços”. Així, doncs, si prens consciència del paper maternal que té Maria en la teva vida, això és una gràcia particular.

Per quina raó t'ha estat atorgada aquesta gràcia?

Això sempre serà el misteri de l'elecció de Déu.

No obstant i això, no t'oblidis que
la gràcia implica un compromís per part teva.

No es reben talents per enterrar-los:
has de servir-te'n per a la teva pròpia santificació,
i per la dels altres.

Per això, demana a Maria que penetri tota la teva vida,
amb la consciència que ets “dut per Ella als seus braços”.

“Romandre als braços de Maria” en el context de la vida de cada dia

Òbviament, la consciència que ets “dut als seus braços”, variarà depenent de les etapes de la vida interior. En unes etapes, aquesta consciència pot ser reforçada per les emocions o els sentiments i, en d’altres, ja serà el resultat només de la fe.

La teva pregària hauria d’estar penetrada, especialment, pel gran misteri de l’amor de Déu. La convicció que, per voluntat de Déu, estàs “en els braços de Maria”, ha d’acompanyar sobretot la teva participació en la Missa i en les teves confessions. En aquest esperit, pots meditar, pots pregar amb l’oració del publicà o bé amb qualsevol altra forma d’oració; també quan preguis pels altres, demana perquè puguin obrir-se a aquesta gràcia divina inconcebible.

Aquesta convicció, ha d’acompanyar també tots els actes de la teva vida quotidiana, en el dia a dia. Recorda que “restes als seus braços”, independentment d’allò en què t’ocupes, ja siguin assumptes importants o insignificants; sempre, sempre estàs “en els seus braços”.

És “en els seus braços” que treballes,
que menges,
que prens el teu cafè;
i també “als seus braços” t’adorms.

Comença cada dia, amb un acte de fe
que **Déu**,
en el seu insondable amor per tu, **vol** que Maria
et dugui en els seus braços,
tal com duia el seu Fill únic.

També quan peques

Maria, no et deixa anar dels seus braços encara que pequis. Si no fos així, el pecat podria tornar-se’t una catàstrofe irremediable. Quan creus que “estàs en els seus braços”, això fa possible que puguis aixecar-te de les caigudes amb més agilitat i tornar a la vida de la gràcia. La fe en aquesta realitat fa que, quan comets un pecat, això no ocasioni una allau d’altres mals.

Els braços de la Mare de Déu, són aquest lloc preciós
on sempre pots renéixer, després de cada pecat.

“En els seus braços”, coneixeràs més fàcilment la teva feblesa i que en realitat no ets capaç d’imitar Crist per tu mateix.

És clar que no t’has d’oblidar que, quan peques, Maria sofreix amb gran dolor el turment que el teu pecat causa a Crist. Per a Ella, és indescriptiblement dolorós, quan maltractes la teva pròpia dignitat i, quan menysprees el seu amor, ofens Déu que et va estimar fins a l’extrem.

Tot i això, malgrat aquest immens sofriment, Maria no et deixa anar dels seus braços, perquè, si t’abandonés a les teves pròpies capacitats, moriries.

Potser sovint et serà difícil creure-ho perquè no percebràs la seva presència. Però Déu pot permetre aquestes foscors de la fe i la manca de sentiments perquè la teva fe conegui les condicions necessàries per al seu creixement.

Ell mateix actua per mitjà de les mans de Maria, i les seves mans són presència de les mans misericordioses del Pare, on hi vivim com a fills seus: són aquestes mans que sostenen la nostra existència.

Maria, davant el seu Fill crucificat

Quan, camí del Calvari, Maria mirava com Jesús
 duia la creu a coll,
 no tractava de carregar-la
 junt amb Ell, d'una manera física,
 perquè sabia que no era aquesta la voluntat de Déu.
 Potser és que no volia ajudar-lo en aquell moment?
 És que no l'estimava entranyablement?

Maria, la Mare del Senyor, sabia
 sense cap dubte
 que la millor forma que tenia d'ajudar-lo
 en aquells moments
 era complint la voluntat de Déu.
 Perquè allò que Déu li demanava,
 era una ajuda espiritual i no pas física:
 Ella va respectar íntegrament la voluntat de Déu.

Quan crucificaren Jesús, Ella no es va precipitar per protegir les seves mans
 traspassades, ni tractava de treure-li els claus de les mans i dels peus. Encara que, si s'hagués
 comportat així, hauria pogut ser totalment comprensible. Ja que una mare preferiria molt més
 sofrir ella, que no pas mirar el sofriment del seu fill. I quan ell moria a la Creu, Ella no va
 procurar fer res que pogués portar consol als seus sofriments físics. Sabia que Déu Pare
 acceptava el terrible turment i la solitud del seu Fill; per això, Ella també l'acompanyava
 d'una manera molt discreta.

Maria no va ajudar Crist d'una manera visible, com va fer el Cireneu, perquè la
 voluntat de Déu era que l'ajudés algú que hi fos obligat.

Perquè Déu així ho volgué, Maria es va quedar a certa distància, encara que fou Ella
 qui el va acompanyar de la manera més profunda, en tot allò que va passar; encara que, quan
 van clavar Crist a la Creu, espiritualment, Ella fou crucificada amb Ell.

Maria davant la nostra crucifixió

Com és natural, Maria **procedeix** amb tu
 de la mateixa manera:
 quan carregues amb la creu de les teves purificacions i
 de tot allò que Déu permet
 a fi que et converteixis i et transformis,
 quan l'home vell que existeix en tu
 és clavat a la creu,
 és a prop, al teu costat,
 Ella t'ajuda,
 encara que no sempre estiguis en condicions de sentir-ho,
 de veure-ho, de reconèixer la seva presència.
 Maria respecta el misteri de la voluntat de Déu envers tu.
 Sap que també has d'experimentar
 en un cert grau
 allò que Jesús va experimentar:
 l'amargor de la soledat i
 l'abandonament per part dels més pròxims.
 Quan avances sota el pes de la creu,

la Mare de Déu “et duu en els seus braços”,
 - tant a tu com la teva creu -
 tant si ho perceps com si no.

Déu no t’ho revelarà tot, i això afavoreix i permet el creixement de la teva fe. Ell oculta aquesta presència de les mans de Maria que t’asseguren, fet que expressa el seu amor inconcebible per tu. No t’estranyis, doncs, que la Mare de Déu et “porta en els seus braços” d’una manera tan discreta, que fa que no t’adonis de la seva presència, fins i tot quan sembla que això et fa defallir en la teva lluita contra les infidelitats i contra el pecat.

Cal que creguis que, quan arribi el moment de marxar d’aquesta vida, de la teva mort, també estaràs “en els seus braços”. Ella mateixa, et conduirà a través de la frontera de la vida. Quan a l’hora de la mort vegis en tu l’abisme del teu mal, no t’horroritzis, perquè tot i creient que “restes als braços” de la Mare de Déu, **romandràs precisament en els braços de la misericòrdia Divina**. Llavors, més que en qualsevol altre moment, hi estaràs completament submergit, en la misericòrdia divina .

Maria t’abraçarà tal i com féu amb el Cos de Crist, davallat de la Creu.

La mort, és una cosa que ens horroritza, ja que certament és el moment de les més grans foscos i profundes proves.

Però si arribes a tenir l’actitud d’infància
 i de fe, que Déu t’estima malgrat el teu no-res,
 en aquests últims moments de la teva vida, no tindràs por.

Fins i tot esclafat per les més denses proves – que són una gràcia especial de Déu – clamaràs amb Crist: “*Déu meu, Déu meu! Per què m’has abandonat?*” (Mt 27, 46).

Sempre que sofreixes, Maria sofreix amb tu,
 però coneixent molt més que no pas tu el sentit del sofriment.

Per això Ella espera que també creguis
 que tot el que experimentes és una gràcia que Déu t’atorga:
 el sofriment pot alliberar-te dels teus diversos aferraments,
 també pot destruir la teva falsa visió del món
 i de Déu i, d’aquesta manera, apropar-te a Ell.

Maria, essent exemple i Mare de l’Església és el motlle
 en el qual la nostra ànima és espiritualment formada.

Es tracta d’un procés continu
 que dura tota la vida,
 fins a completar-se al moment de la mort.

D’altra manera,
 haurà de continuar tenint lloc al purgatori.
 No obstant això, és voluntat de Déu que la teva formació
 segons el model que és la Verge Maria, es completi en aquesta vida.

Si arribes a unir-te totalment a la voluntat de Déu
 Fins a les últimes conseqüències,
 llavors també t’uniràs al Crist crucificat.

I si t’és concedit d’arribar a un grau tan suprem d’unió amb Jesús en la seva Passió,
 de tal manera que la teva mort tindrà lloc enmig d’un gran sofriment, en la soledat i en
 l’abandonament per part de tots,

recorda llavors que Maria serà amb tu,
 tal i com ho va estar amb el seu Fill.

Tens dret a tal relació amb Maria,
 idèntica a la que Ella tenia amb Jesús,
 en la seva naturalesa humana.

Ets fill adoptiu,

en virtut del Testament de la Creu.
En la mesura que vagis coneixent l'amor de Maria,
descobriràs com t'estima Déu,
perquè és Ell qui et manifesta el seu amor per mitjà d'Ella.
Per mitjà de Maria, Déu comunica el seu amor³⁶.
En descobrir aquest amor inconcebible,
li voldràs correspondre ardentment,
i llavors podràs arribar a la plena unió amb Crist.
Aquesta fóra la gràcia més gran que pots rebre aquí a la terra.

---

³⁶ Cf. Nota 32.